

บทนำ

“เร็วกว่านี้อีก ไม่งั้นพวกมันตามเราทันแน่!”

เสียงเอะอะโวยวายดังขึ้นมาอย่างหวาดกลัวบนถนนติดทะเลทราย ตอนใต้ของ ประเทศอาฟกาเนียร์ หนึ่งในประเทศทางทวีปกลางของโลก ซึ่ง แม้จะเป็นส่วนเล็กๆ ในแผนที่ แต่ก็ยังเป็นประเทศที่มีกลุ่มหัวรุนแรงอาศัยอยู่มาก เป็นอันดับต้นๆ ของโลก และเป็นที่ยู่อัจฉกันทั่วหลังจากก่อวีรกรรมต่อต้านการ รวมประเทศของตนเข้าไปอยู่ในการปกครองของ ‘รัฐบาลตะวันออก’ เนื่องด้วย พวกเขาไม่ต้องการตกอยู่ในการดูแลของรัฐบาลไหนๆ ทั้งสิ้น และต้องการ เป็นประเทศที่อยู่ได้ด้วยตนเอง ไม่พึ่งพาอาศัยใคร

นับเป็นประเทศส่วนน้อยที่ยังคิดว่าระบบการปกครองด้วยรัฐบาลโลก นั้นช่างเง่าและไม่ชวนให้เสวนาด้วย บ่อยครั้งกลุ่มหัวรุนแรงของอาฟกาเนียร์ จะออกมาประท้วงรัฐบาลของตนเอง เมื่อมีท่าทีว่ารัฐบาลนั้นจะยอมรวม ประเทศเข้ากับกลุ่มชั่วอำนาจของโลก ส่วนหนึ่งพวกกลุ่มต่อต้านหัวรุนแรงนี้ อ้างว่า ที่พวกรัฐบาลตะวันออกกลางต้องการให้ประเทศของพวกเขาไปร่วม

ด้วยก็เพียงเพราะต้องการยึดเอา ‘เหมืองผลึกเวทมนตร์เมโทร’ ซึ่งเป็น
อุตสาหกรรมที่สร้างรายได้มากกว่าอุตสาหกรรมน้ำมันหลายสิบเท่านั้นเอาไว้
นั่นเอง

และเมื่อไรก็ตามที่มีคนของรัฐบาลโลกเข้ามาในประเทศเพื่อขอเจรจา
ด้วยนั้น เหล่ากลุ่มหัวรุนแรงก็จะลุกฮือขึ้นมาต่อต้านอย่างสุดกำลัง บ้างถึง
ขั้นใช้อาวุธสงครามเล่นงานตัวแทนของรัฐบาลโลกอย่างไม่มีความยำเกรง
เลยแม้แต่บ่อย

เช่นเดียวกันกับครั้งนี้

เมื่อมีท่านนายกรัฐมนตรีจาก ประเทศอิตาลี ที่ตั้งติดอยู่กับอาฟกา-
เนียร์ทำหน้าที่ เป็นตัวแทนของรัฐบาลตะวันออกเข้ามาเจรจาพูดคุยกับ
แกนนำของประเทศเล็กๆ แห่งนี้ เพื่อขอให้เข้ามาเป็นหนึ่งในเดียวกับรัฐบาล
ตะวันออกกลาง และพัฒนาประเทศที่อยู่ในเขตตะวันออกทั้งหมดให้กลายเป็น
เป็นรัฐบาลที่เข้มแข็งขึ้น...

ซึ่งแน่นอนว่าพวกหัวรุนแรงของอาฟกาเนียร์ย่อมไม่เห็นด้วย

บัดนี้จึงมีรถฮัมวีติดอาวุธหนักกว่าสิบคันกำลังพุ่งทะยานอยู่บนพื้น
ถนนริมทะเลทรายที่แม้จะไม่ได้มีสภาพดีนัก แต่ก็พร้อมใจกันยังไล่กวาดรถ
ฮัมวีอีกคันหนึ่งที่แล่นนำอยู่ด้านหน้าอย่างบ้าคลั่ง

หากกระสุนพุ่งไปทั่วทุกทิศทาง บ้างก็มีจรวดจากเครื่องยิงจรวดพุ่ง
เฉียดไป แรเงระเบิดลั่นสะเทือนทั่วบริเวณ แต่ที่เจ้ารถฮัมวีคันกระสุนคันนี้ยัง
หนีการไล่ล่าของกลุ่มหัวรุนแรงด้านหลังมาได้ ก็คงต้องชมฝีมือคนขับที่หลบ
หลีกศัตรูมาได้จนถึงตอนนี้

“ว...เหวอ! ร...เร็วกว่านี้อีกซี!”

“น...นี่ก็เทียบมิดแล้วครับ ถนนมันเป็นทรายจะให้เร็วกว่านี้ก็ไม่ได้
แล้วนะครับ!”

ประโยคแรกเป็นของเลขาฯ ท่านนายกที่เป็นชายร่างผอม หวีผมเรียบ
แป้ล้ สวมแว่นตาเหมือนพวกผู้คงแก่เรียนผู้ตะโกนขึ้นอย่างบ้าคลั่งหลังจาก
แรงระเบิดเขย่าให้รถฮัมวีจนสะเทือนไปทั้งคัน

“ใจเย็นๆ หน่อยสิแจ๊ค ไปกวนเจสันแบบนี้มันเสียสมาธิเขารู้มั๊ย”

“จะให้ผมใจเย็นอยู่ได้ยังไงล่ะครับท่าน!”

เลขาฯ ที่ชื่อ แจ๊ค หันไปร้องเสียงหลงบอกคนที่นั่งอยู่ข้างๆ แต่ท่าน นายกรัฐมนตรีจอห์น ซิมสัน แม้ยามนี้จะไม่โดนพวกหัวรุนแรงที่แน่นอนว่า หมายถึงชีวิตตนอยู่ได้กวอด ก็ยังนั่งสงบอยู่บนเบาะด้านหลังของฮัมวีได้

เขาเป็นชายวัยกลางคนอายุราวๆ สี่สิบปี เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนตัดสั้น ดูภูมิฐาน ดวงตาสีดำขลับส่องประกายจริงจังอยู่ตลอดเวลา ทว่าในสถานการณ์ เป็นตายเท่ากันแบบนี้ ท่านนายกยังยิ้มออกมาได้ แม้จะเป็นรอยยิ้มที่พยายาม สร้างขึ้นมาเพื่อให้ทุกคนเบาใจก็ตามที

“ไม่เป็นไรหรอกน่า เจสันนะทำงานให้เราตั้งนาน ฝีมือในการขับรถ ของเขาก็ดีเยี่ยม แค่ว่าเรซิสแตนต์ทำอะไรพวกเราก็ไม่ได้หรอก ใจเย็นๆ ก่อน เถอะ”

“มีกระสุนบินผ่านหัวผมไปตลอดเวลาแบบนี้จะให้เย็นได้ยังไงล่ะครับ!”

เลขาฯ แล่นร้องจ๊าก “ผ...ผมก็บอกท่านแล้วไซ้้มั้ยล่ะว่าไม่ควรจะมาประเทศ บ้าๆ นี่เลย ไล่พวกบ้าๆมันไม่เข้าใจเจตนาธรรมของท่านแต่แค่น้อย”

“แต่การจะทำให้ประเทศแถบตะวันออกของพวกเราเข้มแข็งขึ้น จำเป็นจะต้องรวมกันเป็นหนึ่งเดียวให้ได้นะ”

ท่านนายกยังคงมีอุดมการณ์แรงกล้า แม้กระสุนจะบินผ่านหน้าไปให้ ว่อนแล้วก็ตาม เจ้าเลขาฯ หน้าแหลมถึงกับยกมือขึ้นเกาศีรษะแรงๆ จนวิงผม ที่สวมไว้ถึงกับเคลื่อน

“ต...แต่ถ้าท่านมาโดนพวกมันฆ่าที่นี่ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำมามันจะไร้ค่า ไปเลยนะครับ!”

“ฉันทู” ท่านนายกรับคำด้วยสีหน้าจริงจัง “ยังไงพวกเราก็จะรอดต้อง ไปจากที่นี่ให้ได้ ฝากด้วยนะเจสัน ชีวิตของทุกคนอยู่ในมือเธอแล้ว อย่าให้ พวกมันตามเราทันเด็ดขาด”

“ฮ...เชือมือผมได้เลยครับท่านนายก!”

คนขับรถตะโกนออกมาเสียงดัง แม้ว่าจะเต็มไปด้วยความไม่มั่นใจ

ก็ตาม เนื่องด้วยพวกกลุ่มต่อต้านที่กวาดหลังมามีจำนวนมากเกินไปจนจินตนาการถึงเส้นทางหนีไม่ได้ด้วยซ้ำ อีกทั้งชายแดนของประเทศอาฟกาเนียร์ก็ยังคงอยู่ไกลนัก

“ม...ไม่ไหวแน่ GPS ก็บอกเส้นทางแล้วว่าอีกตั้งไกลกว่าจะออกจากประเทศบ้านี้ได้” เลซาฯ แจ็คร้องขึ้นมาเหมือนคนสติแตก “แถม...ถึงจะข้ามชายแดนไปได้ ใ้อพวกนี้คงไม่สนใจ ไล่ฆ่าพวกเราต่อแน่ๆ เอายังไงดี๊ๆ!”

ตะโกนอย่างบ้าคลั่งแล้วจู่ๆ ก็หันไปมองชายหนุ่มที่ประจำตำแหน่งที่นั่งข้างคนขับรถซึ่งกำลังนั่งเอนตัวสบายใจพร้อมกับยึดขาทั้งสองข้างไปพาดไว้บนคอนโซลหน้ารถ ชายหนุ่มคนนั้นสวมชุดปกปิดใบหน้าไว้มิดชิด ทว่ากลับมีสายหูฟังสีขาวเส้นเล็กๆ ลอดออกมา และมีเสียงเพลง *My Love Prisoner* แ่ว่วออกมาจากหูฟังนั้นอีกด้วย

เห็นท่าทางนั่งสบายอารมณ์ ตัดกับบรรยากาศหืนตายของคนอื่นๆ แล้ว เลซาฯ แจ็ค ก็ถึงกับโมโหจนเลือดขึ้นหน้า เอื่อมมือไปตีไหล่ของชายหนุ่มคนนั้นเต็มแรง

“นี่คุณ! ทำไม่ถึงได้ทำท่าทางสบายอารมณ์ขนาดนี้ ไม่เห็นหรือไงว่าพวกเรชิสแดนต์มันกำลังไล่ฆ่าเราอยู่นะ ทำอะไรสักอย่างสิ เราจ้างคุณมาคุ้มกันนะ!”

เสียงตะโกนร่ำรอนนั้นทำให้ชายหนุ่มสวมชุดต้องถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเหลือบกลับมามองด้วยหางตาสีเขียวเพร็ดอดที่กำลังส่องประกายเบื้องหน้า

“แล้วจะดิ้นรนไปทำไมกันหือ ฝีมือขับรถของคุณนี่ก็ออกจะร้ายกาจ ฉันยังไม่เห็นวี่แววว่าพวกมันจะไล่ตามเราทันตรงไหนเลยนี่”

เสียงหัวเราะ ที่ฟังดูสบายอารมณ์ทำให้เลซาฯ แจ็คถึงกับแบ่ปาก

“แต่ชินป่ล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป พวกเราได้ตายกันหมดแน่! นายเป็นคนที กัสต์ ยืนยันว่ามีฝีมือจริงๆ ไม่ใช่หะรอ ถ้าอย่างนั้นทีทำอะไรกับใ้อพวกผู้ก่อการร้ายทีดี ไม่อย่างนั้นนายเองก็อาจจะได้ไปใช้เงินค่าจ้างในโลกหน้าก็ได้นะเพี้ย อย่างน้อยก็ขึ้นไปใช้ปืนกลที่ติดอยู่บนหลังคาสู้กับพวกมันบ้าง

เถอะ!”

คำพูดนั้นทำให้ชายหนุ่มเหลือบขึ้นมองปิ่นกลหนักที่ติดอยู่บนหลังคา
รถ ก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ และหันกลับไปเอนตัวสบายๆ ดังเดิม

“ไม่จำเป็นหรอกไอ้ของแบบนี้แหละ”

ว่าแล้วก็ยกมือขึ้นเกาหน้าผากตัวเองแกรกๆ ก่อนจะรำพึงขึ้นมาเบาๆ

“ซี! ว่าจะรอให้พวกมันชนกันมาเยอะๆ กว่านี้ จะได้ทำงานรวดเร็ว
แต่ชื่อนานกว่านี้ตาลุงหัวล้านนี้ได้ฉีราดแหว่งๆ เลยพะ”

“ก...แกว่าใครหัวล้าน!”

แน่นอนว่าเสียงบ่นเบาๆ นั้นก็มากพอที่จะส่งไปถึงท่านเลขาฯ ที่ยกมือ
ขึ้นกุมขมับของตัวเองทันที

ไม่ช้าชายหนุ่มสวมชุดก็เหลือบมองคนขับรถ ก่อนจะพูดในสิ่งที่ทำให้
ทุกคนถึงกับตกใจจนอ้าปากค้างไปตามๆ กัน

“ช่วยจอดรถให้หน่อย ฉันจะลงไปเล่นกับพวกมันเอง”

“จ...จะบ้าหรือไงน้องชาย” คนขับรถตะโกนลั่น “ขึ้นเราจอดรถตอนนี้
ได้โดนพวกมันสอยจนพอรุนแน่!”

“จริงด้วย!” เลขาฯ แจ็ครีบเสริม “ที่ฉันบอกให้แกทำอะไรสักอย่าง ก็
คือช่วยให้พวกเรารอดไปจากที่นี่ ไม่ใช่ให้พวกเราไปตายเร็วขึ้นแบบนี้”

“เอาหน้า!” ชายหนุ่มสวมชุดตวาดขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง “ถ้าอยากจะ
จบเรื่องพวกนี้ให้ได้ พวกคุณทุกคนก็จำเป็นต้องเสี่ยง อยากรจะเปลี่ยนแปลง
โลกใบนี้ไม่ใช่เธอหรือครับท่านนายก ในพวกที่กำลังไล่กวาดพวกเราอยู่นั้นนะ
คาดว่ามี ราเช็ด อัมมาร์ หัวหน้ากลุ่มต่อต้านหัวรุนแรงอยู่ด้วย ถ้าท่านอยาก
จะรวมประเทศให้เป็นหนึ่งเดียวกัน นี่คือโอกาสทองแล้วนะครับ!”

ว่าแล้วดวงตาสีเขียวเพริดอตคู่สวายนนั้นก็สบกับท่านนายกตรงๆ มัน
เป็นดวงตาที่แสดงออกถึงความจริงจังและมาดมั่นเสียจนท่านนายกต้องถอนใจ
ออกมาเบาๆ

“เข้าใจแล้ว จอดรถให้เขาเถอะเจสัน”

“ห...หา! ท่านครับเอาจริงหรือ!”

เลขาฯ แจ็คตะโกนออกมาเสียงหลง ส่วนคนขับรถที่หันมาสบตากับท่านนายกแล้วก็ต้องถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะเหยียบเบรกตัวโค้ง

เมื่อรถจอดสนิท ชายหนุ่มสวมสูทก็ยิ้มให้ท่านนายก ก่อนจะเปิดประตูรถและเดินออกไปทันที

“บ...บ่าไปแล้ว ไอ้หมอนี้มันต้องบ่าไปแล้วแน่ๆ แบบนี้มันฆ่าตัวตายชัดๆ!”

เลขาฯ ร้องขึ้นมาเสียงหลงทั้งที่หน้ายังซีดเผือด ขณะที่ชายหนุ่มสวมสูทนั้นค่อยๆ เดินผ่านไปหยุดอยู่ด้านหลังรถฮัมวี พอเลขาฯ หันกลับไปมองจึงได้เห็นพวกกลุ่มต่อต้านใกล้เข้ามาทุกที ความกลัวสั่งให้เขารีบหันไปตีเบาะคนขับด้านหน้ารัวๆ

“จ...เจสันออกรถเร็ว ซ่างไอ้หมอนี้เถอะ ขึ้นอยู่ตรงนี้ต่อไปพวกเราตายแน่!”

“ไม่เป็นไร เชื้อเขาเถอะ” ทว่าท่านนายกกลับเอ่ยขัดเอาไว้ “เขาเป็นคนที่กำลังแนะนำมาให้ เพราะฉะนั้นฉันเชื่อว่าเขาต้องมีฝีมือมากพอที่จะทำอะไรบางอย่างได้แน่ๆ”

ได้ยินดังนั้นแล้วเลขาฯ ก็เลยได้แต่เบ้าปาก พุดอะไรก็ไม่ออก เพราะหากท่านนายกตัดสินใจอะไรไปแล้วก็ยากที่จะเปลี่ยนแปลง แต่ที่น่าขัดใจจริงๆ ก็คือ เจ้าบอดีการ์ดที่จ้างให้มาช่วยทำงานต่างหาก ตลอดทางมันเอาแต่เสียบหูฟังแล้วก็เปิดเพลงของเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลง อลิเซียร์ เซซิล มาตลอด แถมพอเกิดเรื่องก็ดันเอาชีวิตท่านนายกมาเสี่ยงตายอีก

“รู้งี้จ้างผู้พิทักษ์มาเสียก็ได้หรอก ถึงจะแพงแต่มันใจว่าปลอดภัยแน่ๆ!”

เลขาฯ ขยี้วิกผมด้วยท่าทางร้อนรน ส่วนท่านนายกที่นั่งข้างๆ หัวเราะหือออกมาเบาๆ

“นายกก็รู้ว่าเราจ้างผู้พิทักษ์มาทำงานนี้ไม่ได้หรอก มันเป็นงานที่ต้องมาแบบลับๆ นี่นา” ว่าแล้วก็หันไปมองชายหนุ่มสวมสูทอีกครั้ง “ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอก ฉันเชื่อว่าพวกหนุ่มคนนี้จะต้องทำอะไรสักอย่างได้แน่ๆ...แววดาของเขา นะเป็นของจริง”

“เฮ้อ ทางฝั่งตะวันออกกลางนี่มันมีแต่พวกเลือดร้อนจนน่ารำคาญ
จริงๆ แะะ”

ชายหนุ่มสวมชุดที่บัดนี้ลงมายืนเผชิญหน้ากับฝูงศัตรูที่กำลังขับรถฮัมวี
หุ้มเกราะตรงมานั้นได้แต่บ่นเซ็งๆ ดวงตาสีเขียวเพริศดอตจ้องมองกลุ่มศัตรู
ที่ตรงเข้ามาโดยพินิจ จึงรู้ว่าเมื่ออยู่ราวๆ สิบห้าคันเห็นจะได้ พร้อมกับนั้นก็มึน
หน้ากระสุนพุ่งใส่ตัวเขา

“ก็เป็นงานง่ายๆ ไม่ใช่หรือไงคูนู รีบๆ ทำให้จบแล้วออกไปจากประเทศ
ร้อนๆ ที่มีแต่ทะเลทรายนี้เสียทีเถอะ เหล็กบนตัวข้ามันระอุไปหมดแล้ววู้มัย”

ในตอนนั้นเองที่มีเสียงกวนๆ ดังขึ้นมาจากตรงหน้าอกของชายหนุ่ม
พร้อมแสงสีขาวสว่างจ้าที่ทะลุออกมานอกเสื้อคลุมเป็นรูปไม้กางเขน คำ
กล่าวนั้นเองที่ทำให้ชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีเขียวหัวเราะหึเบาๆ

“เอาเถอะ ถือว่ายืดเส้นยืดสายก็แล้วกัน”

ขาดคำ กระสุนก็พุ่งเฉียดใบหน้าของชายหนุ่มไปเพียงคืบ รถของพวก
กลุ่มต่อต้านเริ่มจอดเมื่อเข้ามาใกล้ พริบตานั่นเอง กระสุนที่ถูกยิงเป้าอย่าง
แม่นยำก็พุ่งตรงเข้าใส่ร่างของเขาและรถฮัมวีที่ทำงานอยู่นิ่งอยู่

เด็กหนุ่มยกมือขึ้นมาเบี่ยงหน้า หน้ากระสุนกระทบเป้าหมายอย่าง
บ้าคลั่ง

การโจมตีรอบทิศทางจากปืนกลหัวกระสุนเจาะเกราะ กับระเบิดนำวิถี
ถล่มศัตรูอย่างไร้ความปราณี เหล่าผู้ก่อการร้ายจำนวนมากเริ่มกระโดดลงมา
จากรถ กราดกระสุนใส่เป้าหมายกันเป็นที่สนุกสนานกินเวลาร่วมๆ นาที
เห็นจะได้ ผู้นำของพวกมัน ราซีค อัชมาร์ จึงเดินออกมาแถวหน้าและสั่ง
สัญญาณให้ลูกน้องทุกคนหยุดยิง

กลุ่มควันลอยฟุ้งทั่วบริเวณ แทบไม่ต้องเดาเลยว่าสภาพรถฮัมวีของ
ท่านนายจกจากประเทศอิสราเอลคงจะละไปแล้วเป็นแน่

เจ้าราซีคแสร้งยิ้มสะใจ

“สมน้ำหน้าเจ้าสุนักรับใช้ของรัฐบาล คิดที่จะมายึดประเทศของพวกเขา
เราก็ต้องจบชีวิตแบบนี้ละ!”

มันแผดเสียงออกมาดังลั่น เช่นเดียวกับสมาชิกกลุ่มต่อต้านที่เหลื่อที่ส่งเสียงเฮฮอบใจ

ทว่าเสียงร้องพวกนั้นเป็นอันต้องเงียบลงเมื่อสายลมวูบใหญ่พัดเอากลุ่มควันที่ฟุ้งกระจายไปทั่วให้สลายหายไป ภาพที่พวกมันทุกคนเห็นก็คือรถถังวีของทานนายกที่ยังปลอดภัยดีอยู่ กับร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยกมือขึ้นร้ายเวทมนตร์ประหลาดขึ้นมาป้องกันภารกิจดีเมื่อครู่ทั้งหมดเอาไว้ได้

ฮูดที่คลุมศีรษะชายหนุ่มคนนั้นเอาไว้ได้เสมอถูกลมพัดเปิดออก เผยให้เห็นเรือนผมสีดำขลับที่ยาวจนต้องมัดไว้บริเวณท้ายทอย ใบหน้าคมเข้มดูดี ประกอบกับรอยยิ้มละไมนั้นทำให้พวกกลุ่มต่อต้านถึงกับผงะไปตามๆ กัน

“...หอนกันใหญ่เลยนะ เป็นเหมือนกันหมดจริงๆ ไอ้พวกผู้ก่อการร้ายเนี่ย อ่างโน่นอ่างนี้ว่าทำเพื่อปกป้องประเทศ เอาเข้าจริงๆ พวกแกมันก็แค่หวังผลประโยชน์ของตัวเองกันทั้งนั้นแหละ”

ชายหนุ่มเปรยขึ้นด้วยน้ำเสียงแข็งๆ ส่วนเจ้าสร้อยไม้กางเขนสีขาวที่อยู่ใต้อันนั้นหัวเราะก๊ากออกมาเสียงดังลั่น ทำเอาพวกกลุ่มต่อต้านเริ่มจะจับต้นชนปลายไม่ถูก

“เพราะแบบนี้ งานของพวกเราเลยเป็นการตบกระป๋องสั่งสอนพวกมันไม่ใช่หรือไง คู่หูข้า”

เจ้าสร้อยไม้กางเขนถาม ส่งผลให้ชายหนุ่มยิ้มมุมปาก

“ก็จริงของนายนะโนอาร์”

ว่าแล้วมือที่กางออกก็ค่อยกำเข้าหากันช้าๆ ในพิภพนั่นเอง ละออวงเวทมนตร์ที่ป้องกันหาคระสุนเมื่อครู่นี้ก็ค่อยๆ เข้ามารวมตัวกัน ก่อนจะถูก ‘สร้าง’ ขึ้นใหม่เป็นกระสุนปืนกลเจาะเกราะและหัวระเบิดเท่ากับจำนวนที่ถูกยิงใส่เมื่อครู่นี้พอดีพอดี

เป็นภาพตระการตาที่เล่นเอาทุกคนแม้แต่กลุ่มของทานนายกที่นั่งอยู่ในรถด้านหลังยังต้องอ้าปากค้าง

“เขาวกกันว่า เมื่อยิงธนูออกไปแล้ว ลูกศรจะไม่มีวันย้อนกลับ ใช่มั๊ย” ชายหนุ่มยิ้มดำเปรยด้วยน้ำเสียงติดตลก “...แต่ฉันจะให้มันเป็นกรณีพิเศษ

กับพวกแกก็แล้วกัน จงรับรู้เอาไว้ซะว่า ลูกปืนที่พวกแกเหนี่ยวไกยิงใส่คนอื่น เขาจะมันมีน้ำหนักรวมแค่ไหน”

สิ้นคำกล่าวนั้น ชายหนุ่มก็สะบัดนิ้วชี้ออกไปเบาๆ พริบตานั่นเอง กระสุนทุกนัดที่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่ก็พุ่งออกไปด้วยความเร็วที่ไม่ต่างอะไรจากการยิงด้วยปืน!

“...ห...หาที่กำบังเร็วเข้า!”

เจ้าราชาตะโกนออกมาเสียงดัง ทว่าสายเกินไป ลูกน้องทั้งหมดโดนยิงจนล้มลงไปนอนระเนระนาด ระเบิดที่พุ่งผ่านไปโจมตีรถถังมวีหลายคันจนกระจุยในพริบตา

แม้การโจมตีนั้นจะไม่ได้คร่าชีวิตของใคร แต่ก็มากพอที่จะทำให้พวกเรซิสแตนต์ทุกคนลงไปนอนโอดโอยอยู่กับพื้นทราย ไม่อาจลุกขึ้นมาซ้ำได้อีก

“ม...มันมีจอมเวทเป็นบอดีการ์ดด้วย เอาฮ. ออกมาสอยพวกมันเลย!”

จะมีก็เพียงเจ้าราชาคีที่เป็นหัวหน้าเท่านั้นที่ไวพอจะหลบกระสุนเหล่านั้นได้ โดยอาศัยรถถังมวีเป็นกำบัง มันรีบใช้วิทยุสื่อสารออกคำสั่ง อึดใจเดียวเท่านั้นก็มีเฮลิคอปเตอร์โจมตีเครื่องใหญ่บินแหวกเมฆมาจากระยะไกล

ชายหนุ่มแปลกหน้านั้นเงยหน้าขึ้นพร้อมกับแค่นเสียงออกมาเบาๆ

“อาปาเซ?” เขาเบ้าปาก “กะอี้แค่จะฆ่านายคนเดียว พวกแกถึงกับต้องใช้เครื่องโจมตีพิเศษนี่เลยหรอ อีกร้อยๆ ฉันทว่าประเทศเล็กๆ อย่างนี้มันไม่น่าจะมีอาปาเซได้หรอกนะ...ยอมเผยหางออกมาแล้วละสิ ไอ้คุณราชาคี อัชมาร์”

“ถล่มมันเลย!”

ราชาคีตะโกนออกมาเสียงดังลั่นในจังหวะที่เฮลิคอปเตอร์โจมตีนั้นขยับเข้ามาใกล้ โดยไม่รอข้ามันก็ระดมยิงมิสไซล์ออกมาเป็นชุด หัวจจะระเบิดถล่มทุกสิ่งทุกอย่างให้พินาศ

เห็นดังนั้นแล้วชายหนุ่มดวงตาสีเขียวพริบตจึ่งได้แต่ถอนใจ

“...ยิงออกมาจริงๆ ด้วยแฮะ นำรำคาญชะมัด”

“ไปเล่นกับมันหนอยก็แล้วกันเจ้าหนู” เจ้าสร้อยไม้กางเขนพูดด้วย

น้ำเสียงนึ๊กสนุก

ชายหนุ่มถอนใจอีกครั้ง สุดท้ายก็กระโดดขึ้นไป ก้าวเพียงครั้งเดียวก็ลอยสูงขึ้นถึงมิสไซล์ลูกแรกที่พุ่งเข้ามาหาได้

“ไอ้ของแบบนี้ละ ทำให้หายไปที่สิ้นเรื่อง...”

ชายหนุ่มรำพึงขึ้นมาเบาๆ ก่อนจะเหยียบลงไปบนมิสไซล์ที่พุ่งเข้ามาใช้เป็นฐานเพื่อถีบตัวเองกระโดดขึ้นไปยังมีสไซล์อีกลูกที่พุ่งตามลงมา ซึ่งทันทีที่กระโดดไปยังอีกลูกหนึ่ง เจ้ามิสไซล์ที่ใช้เป็นฐานยืนก็สลายกลายเป็นละอองไป

“อ...อะไรของมันวะเนี่ย...”

เจ้าราชาที่มองอยู่ด้านล่างถึงกับอ้าปากค้าง เฉลอเพียงพริบตาเดียว ชายหนุ่มคนนั้นก็ใช้มิสไซล์ที่ยังออกมาเป็นฐานกระโดดเข้าไปหาเฮลิคอปเตอร์จู่โจมที่บินอยู่บนฟ้า มีหน้าซ้ำ มิสไซล์ทุกลูกยังสลายกลายเป็นละอองไปหมด!

“ว...เหวอ แกเป็นตัวอะไรกันแน่!”

นักบินบนเครื่องจู่โจมนั้นเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มกระโดดเข้ามาประชิดตัวได้อย่างน่าเหลือเชื่อก็ร้องเสียงหลง ซึ่งแน่นอนว่าคนที่โดดขึ้นมาแทบจะไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากเอื้อมมือไปแตะเฮลิคอปเตอร์ แต่มันก็มากพอที่จะทำให้อากาศยานนั้นแตกกระจายกลายเป็นเศษเหล็กชิ้นเล็กชิ้นน้อยด้วยตัวของมันเอง

นักบินต้องโดดร่มหนีตาย ส่วนชายหนุ่มผู้มีเวทมนตร์ประหลาดนั้นทิ้งตัวลงมายืนบนพื้นได้โดยปราศจากรอยขีดข่วน

ราชาอ้าปากค้างกับสิ่งที่เห็น บอติการ์ดของท่านนายกรายนี่เป็นสัตว์ประหลาดอันตรายที่ไม่ควรเสวนาด้วย “ว...เหวอ!”

สุดท้ายมันก็เลยหันหลังโกยแนบ โดยไม่คิดจะสนใจชีวิตของลูกน้องที่นอนครางอยู่บนพื้นเลยแม้แต่น้อย

“วะฮ่าๆๆๆ หนีแล้วโว้ย! ไม่ถึงหนึ่งนาทีเลยนะเนี่ย ปอดแตกเป็นเบอร์ตันๆ เลยวะ!”

เจ้าสร้อยไม้กางเขนหัวเราะว่า ขณะที่ชายหนุ่มส่ายหน้าอ่อนใจพร้อม

กับยิ้มซ้ำ

“ก็เหมือนเดิมละนะ”

ว่าแล้วเขาก็ยกมือขึ้น เมื่อปรากฏเวทมนตร์สีเหลืองทองสว่างจ้า เขาก็สะบัดมือลงมา อาคมขนาดกว้างพันธนาการร่างของกลุ่มต่อต้านทุกคนเอาไว้แน่นจนเคลื่อนไหวไม่ได้ เช่นเดียวกับเจ้าราชาซิคที่พยายามหนี ก็โดนตรึงร่างเอาไว้ ก่อนจะกระซอกให้ลงไปนอนหมดสภาพบนพื้นทราย

“ว...เหวอ นี่มันอะไรกันเนี่ย...ป...ปลอยนะไว้ย!”

มันร้องเสียงหลง ความตื่นกลัวที่กัดกินทำให้พยายามดิ้นหนีพันธนาการอย่างบ้าคลั่ง

“ราชาซิค อัชมารี หัวหน้ากลุ่มต่อต้านอธิปไตย ฉันตามมาแกมาตั้งนานในที่สุดท้ายอมโผล่หัวออกมาจากภูเสียทีนะ”

เสียงของชายหนุ่มคนนั้นดังขึ้น เจ้าราชาซิคถึงกับร้องจ๊ากเมื่อเห็นว่าเจ้าของร่างสูงนั้นเดินเข้ามาชิดตัวตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ แม้จะไม่มีอาวุธอยู่ในมือ แต่ทุกอย่างก้าวของชายคนนั้นก็กลับแฝงไปด้วยอำนาจที่ยากจะหยั่งถึง

“ย...อย่าเข้ามานะเพี้ย ไอ้สัตว์ประหลาด!”

“สัตว์ประหลาด?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น “ฉันว่าคำนั้นมันเหมาะกับพวกแกมากกว่านะ ทำเป็นสร้างกระแสให้พวกหัวรุนแรงลุกขึ้นต่อต้าน แต่ที่จริงพวกแกก็แค่จะก่อความไม่สงบให้โลกนี้ก็เท่านั้นเอง รู้เอาไว้ด้วยว่า สิ่งที่แกทำลงไปมันทำให้ผู้คนต้องล้มตายไปเป็นจำนวนมาก...เตรียมบอกลาอิสรภาพได้เลย เอเดน”

คำว่า เอเดน นั้นทำให้ราชาซิคชะงักนิ่งไปทันควัน ดวงตาเหลือบมองหน้าของชายหนุ่มที่ยืนอยู่เหนือร่างของเขาอีกครั้งโดยพิเนิจ แม้จะหวาดกลัวแต่ความสงสัยก็ทำให้อดไม่ได้ที่จะถาม

“ก...แกเป็นใครกันแน่”

ซึ่งคำถามนี้เองที่ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะหรือออกมาเบาๆ

“ก็แค่พ่อครัวพเนจรที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกเท่านั้นเอง”

และแล้วเรื่องทั้งหมดก็จบลงอย่างง่ายดาย

เมื่อทหารของรัฐบาลโลกได้รับการยืนยันว่า ราซิค อัชมาร์ นั้นเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ก่อการร้ายเอเดน พวกเขาจึงเข้ามาจับตัวผู้ก่อการร้ายรายนี้โดยได้รับการยกเว้นกฎหมายเขตแดนระหว่างประเทศ

ด้วยเหตุนี้ กลุ่มต่อต้านที่เข้าข่ายว่าเป็นกลุ่มเอเดน จึงถูกรวบตัวไปหมด

ส่วนท่านนายกรัฐมนตรีนอร์จอน ชิมสัน ก็ถูกพาตัวไปที่สนามบินนานาชาติของประเทศอิสราเอลได้อย่างปลอดภัย โดยเหล่าบอดีการ์ดที่ไม่ได้ร่วมเดินทางไปยังประเทศอันตรายนั้นด้วยกับหน้าที่ปกป้องเขาที่นี้อย่างเต็มกำลัง

“งานของผมนี่คงจะเสร็จสิ้นแล้วสินะ พาตัวท่านมาให้ลูกน้องโดยสวัสดิภาพแล้ว จัดการกับเจ้าราซิคได้แล้วด้วย เพราะฉะนั้นคงถึงเวลาที่ผมต้องกล่าวลาแล้วละครับ”

ชายหนุ่มผมดำที่ตอนนี้กลับมาสวมชุดอีกครั้งหนึ่งเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้มขัน ส่งผลให้ท่านนายกที่ยืนอยู่ตรงหน้าโดยมีบอดีการ์ดกว่าหกชีวิตล้อมอยู่รอบๆ ต้องยิ้มรับ

“ขอบคุณเธอมากนะที่ยอมรับงานอันตรายนี้นี้ แคมยังทำงานได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ผাগขอบคุณกัสต์ด้วยก็แล้วกันที่คอยช่วยเหลือรัฐบาลอิสราเอลของเราโดยตลอด”

“งานง่าย ๆ นะครับ”

ชายหนุ่มโบทมือหย้อยๆ คล้ายไม้เฮอร์ ก่อนจะพยักหน้าให้

“อีกอย่างท่านไม่ต้องขอบคุณอะไรผมหรอกครับ ผมมาที่นี้ด้วยความเต็มใจ เหตุผลที่ผมรับงานนี้นั้นมีสองข้อ หนึ่งคือ ตามล่าไอพวกสารเลวเอเดนให้หมดไปจากโลกนี้ และสองคือ ผมเองก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ประเทศทางตะวันออกนี้จะรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียวได้ และคนดีๆ ที่มีไฟอย่างท่านก็เชื่อว่าหาได้ง่ายๆ ในยุคสมัยแบบนี้ด้วย แต่ปกป้องคนที่เหมือนนอนาคตของโลกลี้อย่างท่านเอาไว้ได้ มันก็คุ้มค่าที่จะเหนื่อยแล้วละครับ”

ชายหนุ่มพูดจาได้เป็นผู้ใหญ่มากกว่ารูปร่างหน้าตาซึ่งไม่ว่ามองมุม

ไหนก็ไม่น่าจะมีอายุเกินยี่สิบปี คำพูดของเขาทำให้ท่านนายกที่นั่งไม่บ่อยก่อนจะพยักหน้าให้

“เธอเป็นคนหนุ่มที่แปลกมากนะ” ท่านพูดยิ้มๆ “ฉันสัมผัสได้ถึงอะไรหลายๆ อย่างในตัวเธอ ถ้าหากว่าเธอยังไม่มีงานเป็นหลักแหล่งล่ะก็ สนใจจะมาทำงานให้ฉันมั๊ยล่ะพ่อหนุ่ม”

แน่นอนว่าสายตาของท่านนายกนั้นเฉียบคมพอที่จะทราบตามคนเก่งๆ แบบนี้ไว้เป็นกำลังแก่ตนเอง ซึ่งคำชวมนั้นก็ทำให้ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ก่อนจะยกมือขึ้นเกาต้นคอแกรๆ

“ผมคงจะไม่เหมาะกับงานแบบนี้เท่าไรหรอกครับ อีกอย่าง ให้ไปใส่สูทคงไม่ค่อยจะเหมาะกับผมด้วย ผมชอบพเนจรไปเรื่อยๆ แบบนี้มากกว่า แต่ก็เป็นที่เกียจคร้ามครับที่ได้คำเชิญจากท่าน”

ว่าแล้วก็โคลงศีรษะ แต่ท่านนายกดูจะยิ่งชอบใจในคุณภาพนั้น

“ผมคงต้องขอตัวก่อนครับ ถ้ามีอะไรให้รับใช้ก็ติดต่อไปทางกัสต์ได้เลยนะครับ”

“อ้อ” ท่านนายกพยักหน้ารับ “ฉันหวังว่าสักวันเราจะได้ทำงานด้วยกันอีกนะพ่อหนุ่ม”

“ถ้าโชคชะตาเล่นตลกล่ะก็นะ” ไหวไหล่แล้วเขาก็หมุนตัวกลับไป “ฝากทักทายคุณเลขาฯ หัวล้านตอนที่เขาฟื้นขึ้นมาด้วยนะครับ แล้วก็คนอย่างเขาเนี่ยอย่าไปไล่ออกเชียวล่ะ คนที่ซื่อสัตย์ขนาดยอมตามท่านไปในที่อันตรายแบบนี้มันน่าจะหาได้ยากมากนะครับ”

“ฉันพอจะดูคนเป็นนะพ่อหนุ่ม”

ชายหนุ่มยิ้มรับคำกล่าวนั้น ก่อนจะทำเอาเดินจากไป แม้จะเสียตางที่ไม่ได้คนหนุ่มที่มีพลังแบบนี้มาเป็นกำลังให้ แต่ท่านนายกเองก็อยากจะมีสิ่งหนึ่งให้ได้ แม้อีกฝ่ายจะปฏิเสธที่จะบอกมันตั้งแต่นั้น

“เดี๋ยวก่อนพ่อหนุ่ม”

“...ครับ?”

“ฉันรู้ว่าเธอไม่อยากจะถูกชื่อตามกฎการทำงานของเธอ แต่อย่าง

น้อยๆ เห็นแก่โชคชะตาที่เราได้พบกัน ช่วยบอกแค่ชื่อต้นของเธอให้ฉันรู้จะได้
มี๊ยย”

คำขอนั้นทำให้ชายหนุ่มนิ่งไปครู่หนึ่ง แล้วเขาก็ยิ้มมุมปาก

“เร็นครับ เรียกผมว่า เร็น ก็พอ”

“เร็น ลินะ ขอบใจมากพ่อหนุ่ม”

รับโทรศัพท์หน่อยจ้า! รับโทรศัพท์หน่อยจ้า!

หลังจากเดินแยกออกมาแล้ว ก็เกิดเสียงแหลมกวนประสาทดังขึ้นมา
จากกระเป๋ากางเกงยีนโครมๆ ที่ขาดเป็นจุดๆ ของร่างสูงที่สวมชุดเดินอยู่ใน
สนามบินนานาชาติ ดวงตาสีเขียวเพร็ดอตเหลือบมองไปรอบๆ เห็นโซฟา
ที่ไม่มีคนอยู่พอดี จึงเดินไปหย่อนตัวนั่งอย่างอ่อนแรง

“ก๊สตั้งนั้นหรือ”

ชายหนุ่มเจ้าของชื่อ เร็น กรอกเสียงลงไปโทรศัพท์มือถือ ขณะเอนตัว
พิงพนักอย่างหมดสภาพ

“ทำงานได้ยอดเยี่ยมเหมือนเคยเลยนะจะคุณผู้พิทักษ์คนเก่ง เมื่อกี้
คนของท่านนายจากอิตาลีเพิ่งจะโอนเงินเข้าบัญชีของตัวเอง งานเสร็จ
เรียบร้อยแล้วใช่มี๊ยย”

เสียงกวนๆ ดังขึ้นมาจากเครื่องสื่อสารทำให้เร็นถอนใจออกมาแรงๆ

“เออ ให้ตายเถอะ ช่วงหลังมีแต่งงานในประเทศเขตร้อนทั้งนั้นเลย ฉัน
จะเตรียมตายอยู่แล้วเนี่ย”

“เอานะๆ งานลำบากย่อมหมายถึงรายได้ที่มากขึ้นมี๊ยย”

คราวนี้เร็นสายหน้าอ่อนใจ

“มันคงจะดีกว่านี้มากถ้าเอเจนซีหน้าเลือดบางคนไม่เก็บค่านายหน้า
ตั้งสามสิบเปอร์เซ็นต์แบบนี้”

“อูวะ! ระดับท่านก๊สดีนักค้าชาวอันดับหนึ่งของโลก คิดนายแค่
สามสิบเปอร์เซ็นต์ก็ดีตายซักแล้วนะ”

“จ้าๆ เป็นบุญคุณมากเลยนะ” ว่าแล้วก็โบกมือหย้อยๆ “ยังไงก็อย่าลืม

โอนเงินเข้าบัญชีฉันด้วยละ”

“รับทราบ! แหม มีคู่ค้าดี ๆ แบบนี้ ธุรกิจฉันก็รุ่งเรื่องจริง ๆ นะ” ว่าแล้วก็สตั๊กหัวเราะว่า “แล้วจะเอาอย่างไรต่อดีละ คุณผู้พิทักษ์ซอร์แกน งานต่อไปอยากได้แบบไหน”

คำถามจากพ่อค้าชาวหรือเอเจนซีส่วนตัวนั้นทำให้ชายหนุ่มนิ่งไปดวงตาสีเขียวเพริศตมมองไปรอบ ๆ สนามบิน เห็นผู้โดยสารจำนวนมากเดินผ่านไปผ่านมา ซึ่งส่วนมากในวันสุดสัปดาห์แบบนี้จะมีครอบครัวที่ยกโขงกันเดินทางไปเที่ยวอยู่มา

มองแล้วเขาก็ถอนใจออกมาเบา ๆ

“เอาไว้ก่อนก็แล้วกัน”

“หา?” คำตอบนั้นทำเอากัสต์ถึงกับอึ้ง “จะขอพักก่อนงั้นหรือ?”

“ก็นะ...” เร็นเอนตัวลงไปพิงเบาะ “ฉันทำงานกับเธอมาเกือบปีแล้ว เล่นงานไอ้พวกเอเดนไปก็ทั่วโลกแล้ว ทำงานติดต่อกันหกเดือนแบบไม่ได้พักเลย จะว่าเหนื่อยก็เหนื่อยอยู่หรอกนะ แต่ฉันว่าหลัง มันทักจะเริ่มสะเปะสะปะไปแล้วละ บางที...”

เว้นจังหวะไว้แล้วเขาก็ฆ่าเสียงกลับไปด้านหลัง ตรงกระจกสีที่มองทะลุออกไปจะเห็นท้องฟ้าสดใสและเมฆจำนวนมาก เขามองไกลออกไปสุดขอบฟ้า ก่อนจะถอนใจเบา ๆ

“บางที การเดินทางกว่าสองปีของฉันมันคงจะสิ้นสุดลงในงานนี้แล้ว”

“...งั้นหรือ?”

กัสต์ดูจะอึ้งไปกับคำอธิบายนั้น น้ำเสียงที่ตอบรับนั้นชัดเจนว่าไม่ค่อยอยากให้อู่ค้าที่ทำงานรับจ้างอิสระแบบนี้มาตลอดพูดคำนี้ออกมาเลย

แม้มันจะเป็นข้อตกลงระหว่างเขากับเร็นตั้งแต่แรกก็ตามที

“ถ้าอย่างนั้นนายก็จะกลับบ้านแล้วสินะ”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้นละ ออกมาเล่นชนตั้งสองปีแล้วนี่”

ว่าแล้วก็หัวเราะหรือออกมาเบา ๆ ส่วนกัสต์นั้นถอนใจออกมาอีกคำรบ

“ถ้าอย่างนั้น ฉันขอให้นายทำงานให้อีกครั้ง เป็นครั้งสุดท้ายได้มั๊ย

เร็น”

เร็นเลิกคิ้วขึ้น ไม่คิดว่ากัสต์จะเป็นคนช่างรบเร้าหรือพยายามเหนียวรั้งให้เขาทำงานให้ แต่ก็ไม่ใช่นคนที่ดีพอจะยอมตัดผลประโยชน์ของตนเองไปง่ายๆ เช่นกัน

“เฮ้ๆ เราตกลงกันแล้วไม่ใช่หรือว่า ถ้าฉันขอหยุดเมื่อไร นั่นหมายความว่า จะไม่ทำอีกนะ” เร็นหัวเราะหึ

“ฉันเข้าใจ แต่ว่านี่เป็นเรื่องด่วนจริงๆ เชื้อฉันแกะะ ถ้านายได้อ่าน รายละเอียดงานนี้แล้ว นายจะยังไม่อยากกลับไปบ้านหรือเร็น”

ได้ยินคำกล่าวนั้นแล้วเร็นก็นิ่งไปครู่หนึ่ง มีกร้านล้งเข้าไปด้านใน คอเสื้อเพื่อที่จะหยิบเอาสร้อยคอ ‘เทียร์’ ซึ่งมีผลึกสีขาวยส่องแสงสว่างจ้าขึ้นมาลูบเบาๆ ดวงตาสีเขียวเพร็ดตกลอกไปมาราวกับจะคิดให้ถี่ถ้วน และสุดท้ายก็ถอนใจออกมาเฮ็งๆ

“ก็เี้ๆ นายชนะแล้วกัสต์ ส่งรายละเอียดงานมาให้ฉันที”

“เฮ้ยม!”

เจ้าคนค้าข่ามารับคำเสียใจแล้วส่งข้อมูลทั้งหมดให้ทางโทรศัพท์มือถือ เร็นลดเครื่องสื่อสารลงและตรวจสอบข้อมูลทั้งหมดบนจอทัชสกรีน ภาพและข้อมูลจำนวนมากนั้นทำให้คิดได้รูปต้องขมวดเข้าหากัน ก่อนจะถอนใจ

“อเมเรียงันหรือ”

เร็นเอาโทรศัพท์แนบหูและถามเฮ็งๆ

“อ้อ ดูเหมือนรอบนี้พวกเอเดนมันจะส่งตัวเป้งๆ ออกมาเล่นงานรัฐบาลโลกโดยตรงเลยละ ก็นะ...ตอนนี้ไม่มี วิกเตอร์ ฟาเรนโซ อยู่ในนั้นแล้วนี่ คงไม่มีเหตุผลอะไรที่พวกเอเดนจะเก็บพันธมิตรตัวเฒ่าของลิตเติลการ์เดนเอาไว้หรือ...งานนี้ทางทำเนียบขาวเลยอยากได้ตัวนายไปช่วยโดยเฉพาะเลยนะ”

คำกล่าวนั้นทำให้เร็นปิดตาลงอย่างอ่อนใจ ปากก็รำพึงออกมาเบาๆ ว่า “โลกนี้มันช่างดูน่าเวาจริงๆ” ก่อนจะดันตัวลุกขึ้นยืนอีกครั้งหนึ่ง

“เข้าใจแล้ว ฉันขอรับงานนี้เอง จะเดินทางไปอเมเรียดีวันนี้ละ”

“รับทราบ!”

ก็สรับคำแล้วตัดสายไป เرينลตโทรศัพท์ลงมาด้วยท่าทางอ่อนอก
อ่อนใจไม่น้อย ไม่ช้าเขาก็หย่อนสร้อยเทียร์สีขาวกลับเข้าไปในเสื้ออีกครั้ง

“สงสัยคงต้องเลื่อนตัวเที่ยวบินกลับแอนทาเรสไปอีกสักพักละมั้ง
โนอาร์”

เรินพูดแข็งๆ ขณะที่เจ้าสร้อยไม้กางเขนในเสื้อหัวเราะขึ้นมาเบาๆ

“ช้าก็ว่าอย่างนั้นแหละ คูนู”

1

จับกลับมาแล้ว

“ร้อนซะมิดเลย...”

เสียงกวนๆ ดังขึ้นในบรรยากาศร้อนระอุของทะเลทรายประเทศเม็กซิโก แถบเมืองวากัส ที่ถูกเรียกว่า เมืองคนบาป ซึ่งขึ้นชื่อเรื่องบ่อนกาสิโน และเป็นจุดรวมนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่เดินทางมาพักผ่อน

เมืองวากัสแห่งนี้ถูกโอบไว้ด้วยทะเลทรายกว้าง ด้วยความร้อนที่ไม่น่าเสวนาเท่าไรนักในตอนกลางวัน และความหนาวที่แข็งตายได้ง่ายๆ ในตอนกลางคืนนั่นเอง ทำให้นอกจากภายในตัวเมืองแล้ว ทะเลทรายด้านนอกนั้นแทบจะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ เดินป่วนเบียดไปมาเลย

ถึงจะแกร่งแค่นี้ แต่อากาศยามกลางวันก็ร้อนกว่าสี่สิบองศาเสียก็ทำให้ลึ้มพับเอาได้ง่ายๆ เหมือนกัน

แม้ว่าตอนนี้ชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีเงินที่จัดทรงไว้อย่างมีสไตล์ราวกับเป็นนายแบบหลุดมาจากนิตยสารนั้นจะนั่งอยู่ในหุ้รอบ GK (Guardian Keeper) ก็ตาม แต่ดูเหมือนว่าเครื่องปรับอากาศในหุ้รอบก็ไม่อาจต้านทาน

ความร้อนจากธรรมชาติได้ โดยเฉพาะเมื่อหุ่นรบเครื่องนี้เปิดระบบแสดงผลแบบสมจริงสามร้อยหกสิบองศาในค็อกพิต จึงทำให้แสงแดดบนท้องฟ้าส่องลงมาถึงเขาตรงๆ อากาศร้อนระอุในหุ่นรบที่สร้างจากเหล็กนั้นไม่ชวนให้มาตั้งไว้กลางทะเลทรายแบบนี้เลยสักนิด

“นี่ถึงจะไม่เกี่ยวกับอะนะ แต่ขอปิดระบบแสดงผลแบบสมจริงได้มั๊ย แสงแดดมันแสบตาทำให้ฉันรู้สึกร้อนยิ่งกว่าเดิมเสียอีก”

ชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีเงินเอ่ยขึ้นแบบแข็งๆ ก่อนจะยกขาขึ้นไปวางพาดไว้บนคอนโซลด้านหน้า และยกมือขึ้นบังแสงแดดที่ส่องลงมายังใบหน้าดูดี ดวงตาสีฟ้าครามหรือแสงเมื่อเจอแสงแดดร้อนระอุ

“ไม่ได้ยะ!”

น้ำเสียงเฉียบขาดดังมาจากเครื่องสื่อสารภายในหุ่นรบนั่นเอง ทำให้พ่อหนุ่มผมเงินต้องถอนใจออกมา

“แต่มันร้อนนี่...” เขาลากเสียง

“มันก็เป็นแค่ภาพแสดงผลแบบเสมือนจริงเท่านั้นแหละ ใช่ว่าจะแผ่ความร้อนมาถึงตัวนายเสียเมื่อไร อีกอย่าง นายเป็นสไนเปอร์ของทีมนะยะ ถ้าเกิดไม่เปิดกล้องให้เห็นรอบทิศ จะใช้วิธีไหนจับการเคลื่อนไหวของศัตรูกัน หรือว่าจะใช้จู่โจมถล่มกันคะ คุณครูช ไอเซล”

คำบ่นด้วยเสียงแหลมปริ๊ดอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวนั้นทำให้เจ้าของชื่อ ครูช ไอเซล ต้องถอนใจออกมาอีก ไม่ต้องสืบก็รู้ว่าคนที่กำลังสวดเขาอยู่นั้นคือ เครฟา เดลตอเรส เพื่อนสาวเจ้าระเบียบประจำกลุ่มนั่นเอง

“ได้ยินเสียงเธอดันยั้งร้อนหนักขึ้นไปอีกแฮะ เครฟา” ว่าแล้วก็หันไปคว้าขวดน้ำที่เตรียมเอาไว้ขึ้นมาจิบ “...ให้ตายสิ ขนาดกระตักเก็บความเย็นยังเอาไม่อยู่เลย ซามะนาวฉันทกลายเป็นชาร้อนไปแล้วเนี่ย ใครเป็นคนเลือกภารกิจนี้มาทำนะ ร้อนก็ร้อน โหดก็โหด ถ้าทำงานเสร็จแล้วได้ไปเดินเล่นในกาสิโนของวากัสก็ว่าไปอย่าง นี่ยังต้องรีบกลับไปรายงานตัวที่ฐานทัพของอเมเรียอีก...แข็งเป็นบ้า”

บ่นยาวเหยียดแล้วชายหนุ่มก็โยนขวดน้ำนั้นลงไปบนพื้นแบบไม่ไยดี

เสียงของเครฟาทอบกลับมาหัวง ๆ ว่า

“ฉันว่านายใช้สายตาที่นายภูมิใจทำงานแทนปากดีกว่านะครูช พุด เหมือนกับมีนายคนเดียวที่ต้องมายืนตากแดดงั้นแหละ พวกฉันเองก็อยู่ในสภาพไม่ต่างจากนายนักหรรอหน้า ในซัปพอร์ตคาร์เองก็ร้อนตับข้างแตกอยู่แล้ว แถมยายเนลก็เอาแต่เปิดเพลงอนิเมะเต็มกั่นวนไปวนมาจนฉันจะประสาทเสียอยู่แล้วนี่เย”

ได้ยินดังนั้นแล้วครูชก็หัวเราะพรีดออกมาทันที

“กันะ เห็นว่าดัมกั่นภาคซีสต์ (?) เขาเอามาทำใหม่ ช่วงนี้ยายนั่นก็เลยติดงอมแงมเลยละ”

“...แต่ชื่อเรื่องก็ไม่น่าดูแล้ว นึกถึงพวกนี้เองก็ยังงักไม่รู้”

ครูชสายหน้าด้วยความอ่อนใจ พอจะนึกสภาพออกเลยว่าการต้องทำงานสองต่อสองกับ เนล อลาสเตอร์ หรือเพื่อนสาวจอมแปลกนั้นมันลำบากสาหัสแค่ไหน เดิมที่คุณเธอก็เป็นคนที่คาดเดาคำคิดไม่ได้อยู่แล้ว ยิ่งมาเพิ่มไอโรคติดอนิเมะซั่น เกม และนียาย (ส่วนมาก 18+) ของคุณเธอเข้าไป ทุกคนยังทำตัวไม่ถูก

ครั้งก่อนเขามีโอกาสได้ประจำการอยู่ในซัปพอร์ตคาร์กับเนล ตอนที่ทุกคนพากันไปทำภารกิจล่อจับผู้ก่อการร้ายที่ ริโอเดยานเระว่า ในประเทศบลาสซิเลียร์ และหุ่นของเขากำลังรับการซ่อมบำรุงอยู่ จึงเอาออกไปทำภารกิจในแนวหน้าไม่ได้ เลยต้องมานั่งช่วยงานอยู่กับเนลในแนวหลัง เขายังจำสภาวะที่เกือบจะประสาทเสียตอนนั้นได้เป็นอย่างดี เพราะขนาดเพื่อนทุกคนกำลังไล่กวอดผู้ก่อการร้ายตัวเอ้ที่วิ่งหนีเข้าไปในสลัม เนลก็เจาะระบบกล้องวงจรปิดของเมืองนั้นและคอยสนับสนุนบอกทางเพื่อน ๆ อยู่ในซัปพอร์ตคาร์ คั่นั่นไปพลาง เปิดเพลงอนิเมะซั่นเสียงดังลั่นไปพลาง ชวนให้นึกถึงพวกเด็กแว้นชอบกล

เขาเซ็ดมาจนถึงทุกวันนี้ ถ้ามีใครตีออกมาเดินหน้อยก็คงจะเป็นงานในลานรถบี๊มบี๊ได้ง่ายๆ เลยมั้ง

“นี่ทั้งสองคน อย่าเอาแต่พุดเล่นกันได้มัยย์ เป้าหมายจะออกมาเมื่อไร

ก็ไม่รู้แหละคะ”

ไม่ทันไรก็มีเสียงหวานๆ ของหญิงสาวอีกคนหนึ่งดังขึ้นมาในช่องสื่อสาร ใบหน้าของสุภาพสตรีคนหนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้าครูช

เธอมีเรือนผมสีดำขลับและรวบเป็นมวยไว้ด้านหลังโดยใช้ปิ่นปักผมเสียบเอาไว้ดูเรียบร้อย ขณะที่ด้านหน้าก็ปล่อยบางส่วนให้ลงมาเคลือบแก้มทั้งสองข้างดูน่ารัก ดวงตาสีครามเข้มส่องประกายจริงจัง แม้นดวงหน้าหวานสวยตามสไตล์สาวตะวันตกนั้นจะเผยรอยยิ้มชวนมองออกมาก็ตาม

“รู้แล้วนะจ๊ะ...” ครูชเบ้ปากนิดๆ ให้หญิงสาวในช่องสื่อสารเห็น “แต่ให้ตายเถอะ เมื่อไรพวกมันจะโผล่หัวออกมาสักทีนะ พวกเราข่มขู่ไปอยู่ตรงนี้มาเกือบสี่ชั่วโมงแล้ว ยังไม่เห็นวีแวนเลยสักนิด บอกตรงๆ ถ้าเจอแบบนี้อีกครึ่งชั่วโมง ฉันได้เตรียมเป็นเนื้อแดดเดียวแน่...”

คำบ่นนั้นส่งผลให้ ซายะ ลินส์ หญิงสาวคนสวยที่ปรากฏออกมาตรงช่องสื่อสารนั้นหัวเราะเสียงใส

“อดทนหน่อยสิคะ เทียบกับงานตอนที่พวกเราต้องไปข่มขู่ในป่าเขตร้อนตอนนั้น ฉันว่าครั้งนี้อยู่สบายๆ แบบไม่ต้องพะวงเรื่องมังกรหรือปลิงที่จะแอบมุดเข้าไปในชุดชั้นในยิ่งดีกว่าเยอะเลยนะคะ”

“...อย่าพูดถึงเรื่องตอนนั้นได้มั๊ยจ๊ะ”

ครูชถึงกับเบ้ปาก ยังจำได้ดีว่าตอนที่ไปข่มขู่ในป่าเขตร้อน เขานี้แหละที่โดนปลิงมุดเข้าทางแกงชั้นใน โชคดีที่โดนกัดแค่กัน ถ้ามันไปเลือกตำแหน่งอื่นแล้วละก็...บร้อ!

แค่คิดพอนุ่มโอเซลก็ถึงกับขนลุกจนช่วยคลายร้อนไปได้บ้าง

“ฉันละอิจฉาอิชที่ไม่ได้มาทำงานที่นี้ด้วยจริงๆ” ครูชถอนใจ “โชคดีนะที่มีงานอีเวนต์ให้เธอไปทำพอดี แต่คิดว่าได้ไปร้องเพลงสบายๆ ในห้องแอร์หอมล้อมด้วยแฟนๆ ก็คงจะดีกว่าพวกเราที่ต้องมาเตรียมกับแดดที่นี้แล้วละ”

“งานของอิลิชก็ไม่ได้สบายขนาดนั้นหรอกนะคะ” ซายะพูดยิ้มๆ “คุณเองก็รู้ไม่ใช่หรือคะว่าเธอต้องแบกรับความเสี่ยงไว้มากแค่ไหน ในการมอบความสุขให้ประชาชนอย่างนั้นนะ”

“ก็เ็นะ...”

ว่าแล้วครูซก็เกาต้นคอแกรกๆ

“ครูซ ชายะ...เป้าหมายปรากฏตัวออกมาแล้ว”

ไม่ทันจะได้คุยกันมากไปกว่านี้ ก็มีเสียงเรื่อยๆ อีกเสียงหนึ่งดังขึ้นมา ครูซที่กำลังเอนตัวสบายๆ อยู่บนเบาะขยับตัวขึ้นนั่งทันที

“ไอ้ะไอ้! ในที่สุดก็โผล่หางออกมาแล้วสินะ”

ดวงตาสีฟ้าใสมองไปรอบๆ โดยพินิจ ภายในทะเลทรายต่างระดับที่ต่ำลงไปหลายชั้นนั่นเอง ภาพที่ปรากฏขึ้นมาให้เห็นตรงหน้าก็คือกองคาราวานของรถบรรทุกขนาดใหญ่ ที่พุ่งท้ายมาด้วยวัตถุบางอย่างที่ถูกคลุมไว้ด้วยผ้าสีเทาอ่อนอย่างมิดชิด

“นั่นสินะ! ไอ้ของที่กองทัพอเมเรียให้มาตรวจสอบว่าคืออะไรกันแน่”

ครูซกรอกเสียงลงเครื่องสื่อสาร พลางเพ่งมองไปที่วัตถุทรงยาวขนาดใหญ่ที่วางไว้บนรถพ่วง

“คาดว่ามันจะใช่”

เนล อลาสเตอร์ ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ ครูซมองไปรอบๆ สไนเปอร์หนุ่มแลเห็นรถบรรทุกขนาดใหญ่อีกราวๆ หกคันขับเรียงแถวล้อมหน้าล้อมหลังรถคันเป้าหมาย ที่ชนวัตถุปริศนามาด้วย รอบๆ ยังมีคนที่สวมเสื้อคลุมสีครีมมิดชิดอีกราวๆ สามสิบคนเดินตรวจกองคาราวาน

“มีทหารยามเฝ้าอยู่ด้านนอกหลายตัวเลยแฮะ แต่ไม่เห็นอาวุธติดตัวกันเลยนะ...”

“น่าจะเป็นพวกจอมเวทหรือผู้อัถุเชิงอสูร พวกเเดนมักจะใช้คนพวกนี้ในภารกิจสำคัญอยู่แล้วนี่คะ”

ชายะออกความเห็น ซึ่งครูซเองก็ค่อนข้างเห็นด้วยจากประสบการณ์ตรงที่เขาเคยปะทะกับพวกผู้ก่อการร้ายกลุ่มที่ชื่อว่า เเดน นี้มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง

“ผ้าคลุมที่ใช้คลุมรถแต่ละคันเป็นแบบสเตลตีไซม์ยั” ครูซถาม

“ถูกต้อง...เห็นเป็นกองคาราวานใหญ่ๆ แบบนี้ แต่ดูเหมือนจะไม่มี

ภาพปรากฏในสัญญาณจากดาวเทียมเลย”

คำตอบจากเนลทำให้ครูชแค้นเสียดัง “หะอะ!”

“เป็นพวกที่ชอบเซอร์ไพรส์คนอื่นเสมอเลยนะ ถ้าไปรับงานจัดอีเวนต์ สงสัยจะรุ่งนำคุณะไอ้พวกบ้านี่นะ”

คำปนแข็งๆ นั้นทำให้ชายะส่งเสียงหัวเราะออกมา

“ถ้าอย่างนั้นจะเอายังไงดี พวกมันเข้ามาในระยะโจมตีของฉันแล้วนะ จะให้สั้นระฆังเริ่มเทศกาลเลยดีมีัยคุณรักษาการหัวหน้าทีม”

ครูชถามชายะที่แม่ตอนนี้จะจวนเจียนเข้าสู่เวลาลงมือแล้ว เธอก็ยังคงยิ้มออกมาอย่างผ่อนคลาย และพยักหน้าเป็นสัญญาณ

“ระวังของที่พวกมันชนมาด้วยก็แล้วกันนะคะ เพราะว่าทางกองทัพ อย่เมเรียต้องการของสิ่งนั้นกลับไปแบบไม่มีรอยขีดข่วน เป็นไปได้ว่ามันอาจจะ เป็นของใหญ่ก็ได้ เพราะฉะนั้นก็รูดระวังด้วยนะคะคุณครูช”

ได้ยินดังนั้นครูชก็ยิ้มกว้าง ก่อนจะปิดหน้าจอสื่อสารนั้นไป แล้วดีด โฟกัสโคปที่เป็นเหมือนกล้องส่องทางไกลขนาดใหญ่ออกมาจากผนังด้านบน ของค็อกพิต ครูชตั้งท่าดั้นกล้องขุมนั้นลงประทับในท่าถนัด ดวงตาสีฟ้ามอง ผ่านกล้องนั้นไปเพื่อเล็งเป้าหมาย

หุ่นรบ GK ของเขาขุมอยู่บนพื้นทะเลทรายโดยนอนราบไปกับพื้นตรง สันเขา และใช้อากาศมพรางตัวระดับสูง มีปากกระบอกปืนยื่นออกมาตรงหน้า ในท่าที่มั่นคง

เป้าหมายคือกองคาราวานของศัตรูที่ค่อยๆ เคลื่อนที่ผ่านไปในระยะ สองร้อยเมตร

“ฉันจะยิงรถคันหน้าสุดเพื่อหยุดการเคลื่อนไหวของพวกมัน พร้อมนะ เจ้”

ครูชถามด้วยน้ำเสียงที่สุขุมนิ่งขึ้น ดวงตาสีฟ้าของเขาส่องประกาย จริงจัง

“ฉันประจำตำแหน่งเรียบร้อยแล้ว...ยิงเลยคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็...ขอต้อนรับสู่ สไนเปอร์โทม”

สิ้นเสียงกวนๆ ของชายหนุ่ม ลมหายใจถูกกลั่นเอาไว้เพียงชั่วครู่ นิ้วที่เกร็งอยู่ตรงไปเป็นค้อยๆ เหนี่ยวเข้าหาตัว แล้วเสียงปืนบีบสไนเปอร์รุ่นพิเศษที่ผลิตขึ้นมาโดยเฉพาะของหุ่นเครื่องนั้นก็ดังขึ้น

ปัง!

เสียงคำรามอันเป็นเอกลักษณ์ก็ออกไปทั่วทะเลทราย ลำแสงสีเหลืองอมทองพุ่งออกจากปากกระบอกปืนเป็นเส้นตรง เข้าเล่นงานรถบรรทุกคันหน้าสุดบริเวณที่นั่นคนขับอย่างแม่นยำจนรถคว่ำและระเบิดในพริบตา

“...ลุยเลยเจ้!”

ครูชตะโกนขึ้น ขณะที่เล็งเป้าหมายคือรถบรรทุกคันต่อไป
กว่าจะรู้ตัว หุ่นรบอีกเครื่องหนึ่งที่ซุ่มอยู่แถวนั้นก็ทะยานเข้าไปในดงของศัตรูแล้ว

มันเป็นหุ่นรบสีขาวยุคแรกๆ รูปร่างดูค่อนข้างเปราะบางกว่าตัวอื่นๆ ข้อต่อต่างๆ บอบบางกว่า ซ้ำรูปทรงยังค่อนข้างผิดแปลก...แต่หากจะบอกว่ามันเป็นหุ่นที่มีรูปทรงเหมือนกับผู้หญิงก็ไม่ผิดนัก

“...หุ่นนั้นมัน GK ของผู้พิทักษ์ ใ้พวกการ์ดเดนมันไหลหัวออกมาแล้ว!”

ทันทีที่โดนโจมตี เหล่าผู้ก่อการร้ายทั้งหลายก็ตั้งหลักกันได้อย่างรวดเร็ว รถบรรทุกทั้งหมดจอดสนิท หุ่นรบหลายเครื่องที่ซ่อนอยู่ด้านในรถพวกนั้นค้อยๆ ขยับตัวลุกขึ้นมายืนเตรียมพร้อม เช่นเดียวกับหุ่นรบอีกสองเครื่องที่ถูกชนมาโดยรถบรรทุกคันที่เพิ่งระเบิดไปเมื่อครู่ก็ลุกขึ้นมาโดยปราศจากบาดแผล

จอมเวทเริ่มยิงเวทมนตร์โจมตี ขณะที่ผู้่อัญเชิญอสูรนั้นก็รีบเรียกทั้งโกเลมยักษ์ หรืออสูรประเภทมังกรมาต่อต้าน

“...ยังเป็นพวกที่มีภาระระวังภัยสูงกันเหมือนเคยเลยนะคะ แต่ได้เห็นแบบนี้แล้วค่อยเบาใจหน่อย เพราะถ้าชินยอมแพ้ง่ายๆ ฉันคงจะเบื่อแย่ที่ไม่ได้เก็บกวาดขยะเน่าเสียพวกนี้ออกไปจากโลกของเรา”

หญิงสาวผู้เป็นนักบินของหุ่นรบสีขาวยุคแรกๆ อย่ขึ้นด้วยรอยยิ้มละไม ดวงตาสีครามของ ซายะ ลินส์ จ้องเขม็งไปที่กลุ่มศัตรูที่ตอนนี้มีหุ่นรบ

สองเครื่อง กับโกเลมอีกสามตัววิ่งเข้ามาขวางทางเธอเอาไว้

GK-1308TS-TSUBAKI (สึบากิ) หุ่นรบรุ่นพิเศษที่ผลิตขึ้นมาเพียงเครื่องเดียวให้แก่ ซายะ ลินส์ โดยเฉพาะ มันเป็นหุ่นรุ่นพิเศษที่แทบจะไม่มีเกราะหรือระบบป้องกันใดๆ เลย ซ้ำอาวุธที่ใช้ยังล้วนเป็นอาวุธในระยะประชิดล้วนๆ ซึ่งตอนนี้เจ้าสึบากิก็ได้ชักดาบคาตานะที่เหน็บไว้ตรงเอวขึ้นมาเตรียมพร้อมในท่าโจมตีแล้ว

“อ้ากกก!”

และเพียงจิตใจเดียวรวากับกะพริบตา ทันทีที่เจ้าหุ่นสีแดงพุ่งผ่านศัตรูที่เข้ามาขวาง บรรดาหุ่นรบก็ถูกฟันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย สัตว์อสูรโดนฟันขาดครึ่ง ผู้อัญเชิญอสูรร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ขณะที่หุ่นรบยารุกุสตินที่โดนเล่นงานนั้นระเบิดพินาศ

“ว...เหวอ หุ่นรบเครื่องนั้นมัน สึบากิ ไม่ใช่เหรอ!”

“เฮ้ย จริงเหรอ!”

“ซ...ซายะ ลินส์ นี่ไอ้พวกการ์เดนมันส่ง คาเมลเลียสีเลือด (Bloody Camellia) มาเล่นงานพวกเราเลยหรือนี่!”

พวกผู้ก่อการร้ายยังตื่นตระหนกเมื่อได้รับการยืนยันแล้วว่า ศัตรูที่บุกเข้าโจมตีแบบสายฟ้าแลบนั้นคือ คาเมลเลียสีเลือด ผู้พิทักษ์ระดับสูงของลิตเติลการ์เดนที่ช่วงสองปีที่ผ่านมา ได้สร้างผลงานปราบผู้ก่อการร้ายมาอย่างโชกโชน นอกจากจะมีฝีมือร้ายกาจแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้เหล่าอาชญากรทั้งหลายต้องขยาดเมื่อได้พบกับสตรีนางนี้ก็คือ ความโหด!

“อ้ากกก!”

ขาดคำก็มีผู้อัญเชิญอสูรอีกคนหนึ่งทรุดลงไปนอนกับพื้น แหกปากร้องเสีเสียงหลงพร้อมกับกุมล้าคอของตัวเองด้วยความเจ็บปวด เนื่องด้วยเจ้าหุ่นรบสึบากิเพิ่งจะใช้ดาบคาตานะตัดคอของอสูรมังกรอย่างเลือดเย็น เล่นเอาเลือดสีแดงสดพุ่งกระเซ็นออกมาเป็นฝอย เปราะหุ่นรบจนยิ่งเพิ่มความสยดสยองให้แก่เหล่าอาชญากรได้อีกเป็นเท่าตัว

ตูม!

แถมอีกเพียงอึดใจเดียวเท่านั้น ก็เกิดเสียงระเบิดขึ้นอีกจุดหนึ่ง

“ร...รถทำยขบวนโดนยิงจนพินาศไปแล้ว บ...แบบนี้มันลึกลับให้เอาหนีไปไหนไม่ได้แล้วนะ!”

ผู้ก่อการร้ายตะโกนขึ้น ขณะที่หุ่นรบ GK อีกเครื่องหนึ่งก็ยังซุ่มยิงอย่างเพลิดเพลิน

“สไนเปอร์! มันซุ่มเล่นงานเราอยู่ตรงเนินนั่น ยิ่งไอ้สไนเปอร์ของมันก่อนเร็วเข้า!”

จนมีพวกมันคนหนึ่งตาไว และตะโกนสั่งการให้หุ่นรบที่เพิ่งตั้งหลักยืนขึ้นมาได้หันปากกระบอกปืนไปตรงจุดที่ GK อีกเครื่องหนึ่งนอนซุ่มอยู่ หุ่นรบแทงกั๊บสเตอร์ รุ่นโจมตีระยะไกลของบริเทนสามเครื่องตั้งหลักยืนให้มัน ก่อนจะดีดเสาค้ำร่างไปด้านหลัง และเล็งปากกระบอกปืนใหญ่ไปยังจุดที่ศัตรูซุ่มอยู่ที่

ตุ้ม!

ปืนใหญ่สามกระบอกถูกยิงออกไปจนหุ่นรบเกือบจะเสียหลัก กระสุนระเบิดนั้นพุ่งเข้าเป้าหมายอย่างจัง เปลวไฟลุกกลาม แรงสะเทือนสั่นไปทั่วบริเวณ

ชายะถึงกับต้องหยุดมือและตัวตายเป็นมองตรงจุดที่ถูกยิงเมื่อครู่ ซึ่งแน่นอนว่าเป็นจุดเดียวกับที่ครูซซุ่มยิงสนับสนุนเธออยู่ แม้เพื่อนจะโดนโจมตีไปต่อหน้าต่อตา แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่มีสีหน้ากังวลใดๆ เลยแม้แต่น้อย

“ให้ตายสิว่าจะนอนยิงสบายๆ สักหน่อย ลากฉันลงมาทำไมพะ!”

เสียงหัวเราะ ตะโกนออกมาจนได้ยินจากนอกตัวหุ่นรบด้วยซ้ำ ขาดคำร่างของหุ่นรบตัวหนึ่งก็ทะยานออกมาจากกลุ่มควันเมื่อครู่นี้ ในมือมีปืนพกขนาดย่อมสองกระบอก

อาวุธขนาดย่อมสองกระบอกนั้นลั่นกระสุนออกมาอย่างรวดเร็ว แม้จะไม่ได้มีความรุนแรงเท่ากับสไนเปอร์บีม แต่ความแม่นยำและเฉียบขาดของนักบินก็ทำให้การโจมตีแต่ละนัดนั้นเข้าจุดตายของศัตรู แทงกั๊บสเตอร์ทั้งสามเครื่องที่ยิงใส่เขาเมื่อครู่นี้ระเบิดกระจายในพริบตา

ไม่นานนักเจ้าหุ่นรบเครื่องนั้นก็ลงมายืนอยู่ข้างๆ ลีบาก็

มันเป็นหุ่นรบสีชาวกะระเชียว รูปร่างดูเพรียวบางแต่ก็มีเกราะที่หนา กว่าหุ่นรบของชาวยะฮูมากโข ปีกสองข้างถูกหุบไว้ข้างลำตัว เช่นเดียวกับ ปืนสไนเปอร์บีมขนาดใหญ่ที่เก็บไว้ด้านหลัง

GK-1305LG-LUGER (ลูเกอร์) หุ่นรบรุ่นพิเศษที่ผลิตขึ้นมาเพื่อ ครูซ โอเซล โดยเฉพาะ มันเป็นหุ่นรบที่สร้างขึ้นโดยมีระบบสนับสนุนการใช้อาวุธประเภท ยิงทุกชนิด โดยมีความคล่องตัวสูง เกราะเบา และติดตั้งไว้แต่อาวุธประเภท ปืนที่ใช้โจมตีในระยะไกล

“ห...หูนี่มันลูเกอร์ของเจ้าครูซ โอเซล นี!”

“อะไรวะ! นอกจากลีบาก็ยังมีลูเกอร์อีกเหรอเนี่ย!”

“ไม่ต้องกลัว รุมเล่นงานพวกมันเลย อย่าให้แผนการของพวกเราต้อง เสียไปเด็ดขาด!”

เสียงของเหล่าอาชญากรยิ่งแสดงความตื่นตระหนกเมื่อหุ่นรบที่ ปรากฏตัวเป็นเครื่องที่สองนั่นคือหุ่นลูเกอร์ ที่มีนักบินชั้นอ่องอย่าง ครูซ โอเซล ผู้เป็นมือช่มยิงอันดับต้นๆ ของการ์เดนในตอนนี มีหน้าซ้ำ เจ้าหุ่นลูเกอร์ เครื่องนี้ก็เคยสร้างผลงานบันลือโลกมาแล้วด้วยการช่มยิงสังหาร กองส ผู้ก่อการร้ายตัวเฒ่าที่กำลังจะใช้หุ่นรบติดตั้งระเบิดกวาดล้างประชาชนในประเทศ โครแอซ ซึ่งนายครูซคนนี้ก็ใช้ปืนสไนเปอร์จัดการยิงตัดพลังงานของหุ่นรบศัตรู ให้เครื่องดับ ก่อนที่จะได้ทันกระเบิดด้วยระยะยิงที่ห่างถึงสิบห้ากิโลเมตร ได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

ซึ่งหลังจากนั้นเป็นต้นมา เขาก็ได้รับฉายาว่า กันสลิงเกอร์ (Gunslinger) ไปโดยปริยาย

“เป็นคนดังนี่วางตัวยากเนอะ ว่างั้นมั๊ยเจ้า”

ครูซที่เอาหุ่นรบลูเกอร์หันหลังชนกับลีบาก็ของชาวยะฮูขึ้นมาด้วย น้ำเสียงติดตลก แม้บัดนี้ทั้งคู่จะโดนศัตรูที่มีจำนวนมากกว่าล้อมเอาไว้ แต่ก็ ต่างเผยรอยยิ้มขึ้นมา

“รีบๆ ทำงานให้จบเถอะคะคุณครูซ บอกตามตรงว่าฉันเองก็อยาก

กลับบ้านเต็มแกแล้วเหมือนกัน” ซายะพูด

“นั่นสินะ ถ้างั้นก็แบ่งกันคนละครึ่งละกัน!”

สิ้นเสียงตะโกนของครูซ หุ่นรบ GK ทั้งสองเครื่องก็แยกย้ายกันไป คนละทิศอย่างรวดเร็ว

ลีบา ก็ยังคงรำยรำเพลงดาบของตระกูลลินส์ออกมาได้อย่างอ่อนช้อยราวกับเป็นร่างกายมนุษย์จริงๆ ทุกการย่างก้าว ทุกการฟาดฟันของคมดาบตัดเชือนร่างของหุ่นรบศัตรูอย่างง่ายดาย เลือดสีแดงสดสาดกระเซ็นไปทั่วจากร่างของศัตรูที่กลายเป็นเพียงก้อนเนื้อชุ่มเลือด

ขณะที่ลูเกอร์นั้นใช้ปืนคู่ บีมพิสทอล ได้อย่างชำนาญ การเคลื่อนไหวแม้ไม่อ่อนช้อยเท่าลีบา ก็แต่จังหวะหลบศัตรูและค่อยๆ ควงปืนพกยิงเข้าจุดตายอย่างแม่นยำทำให้แทบไม่มีศัตรูเข้าไปประชิดตัวได้ ฉายากันสลินเกอร์นั้นไม่ใช่การยกย่องเกินเลยแม้แต่นิดเดียว

“ศัตรูเหลือแค่สี่เครื่องเท่านั้นนะ ยังไงชะก็พยายามจับเป็นให้มากที่สุด เข้าใจมั๊ย”

เสียงของเครฟาดังขึ้นในช่องสัญญาณสื่อสารของผู้พิทักษ์ทั้งสองคน ครูซนั้นเหลือบไปมอง เห็นยาร์กูดินสองเครื่องที่พยายามยิงตอบเขาอย่างบ้าคลั่ง ขณะที่ซายะนั้นก็เหลือบไปเห็นแทงก์บัสเตอร์อีกสองเครื่องที่เล็งเป้ามาทางเธอ เตรียมจะยิงปืนใหญ่อัดในระยะไม่ห่างนัก

ผู้พิทักษ์ทั้งสองหัวเราะหิขึ้นเบาๆ ลูเกอร์ดีดเอาบีมสไนเปอร์ออกมาจากด้านหลังอย่างรวดเร็ว บรรจงเล็งเป้าหมายไปยังจุดจ่ายพลังงานในหุ่นรบยาร์กูดินบริเวณหน้าอกซ้ายอย่างใจเย็น ก่อนจะเหนียวไกสองครั้งในจังหวะต่อเนื่อง ส่งลำแสงพุ่งเข้าทะลุเป้าหมายอย่างเฉียบคมจนหุ่นนั้นทรุดลงไปนอนแน่นิ่งกับพื้น

“เรียบร้อย...” ครูซพูดเสียงใส

ขณะที่ลีบา ก็พุ่งตรงเข้าไปใส่ศัตรูที่เป็นหุ่นรุ่นโจมตีระยะไกลแต่ทำอะไรอย่างรวดเร็วจนปานสายลม คมดาบฟาดฟันในระดับที่สายตาของคนทั่วไปไม่อาจมองเห็น เพียงอดีตใจเดียว หุ่นรบทั้งสองก็ขาดกระจุยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ลงไปกองบนพื้นอย่างง่ายดาย

“ทางนี้เองก็ทำงานเสร็จสิ้นแล้วค่ะ”

ชายะถอนใจออกมาเบาๆ

เพียงอดีตใจเดียวที่ GK ของเหล่าผู้พิทักษ์ได้ออกไปอาละวาด กองกำลังของเหล่าอาชญากรก็ถูกทำลายราบเป็นหน้ากลอง คนที่ไม่ได้จับหุ่นรบก็ลงไปนอนสิ้นสติอยู่บนพื้นทราย ส่วนพวกที่ช่วยขึ้นไปนั่งบนหุ่นรบก็บอกไม่ได้ว่าอยู่ในสภาพที่ครบสามสิบสองหรือมีชีวิตรอดหรือไม่

“...คุณเนล ทางนี้คงจะเรียบร้อยแล้ว เรียกให้หน่วยเก็บกวาดมาจัดการที่เหลือเถอะค่ะ”

“รับทราบ”

ชายะออกคำสั่ง เนลขานรับ ส่วนครูซก็เหลือบมองเป้าหมายที่เป็นรถบรรทุกขนาดใหญ่ซึ่งพังอะไรบางอย่างมาด้วย และแน่นอนว่ายังปลอดภัยดีอยู่

“เป้าหมายปลอดภัยดีสินะคะ” ชายะถาม

“คิดว่าจะ” ครูซเป่าปากเบาๆ “นี่...คิดว่าของด้านในมันจะเป็นอะไรหรือเจ้า”

“ไม่ทราบสิคะ แต่ฉันว่าคงไม่ใช่ของที่น่าเสวนาด้วยเท่าไร...โดยเฉพาะเมื่อเป็นของที่เกี่ยวข้องกับพวกเฮเดนแบบนี้ล่ะ”

“นั่นสินะ...” ครูซเป่าปาก “ครั้งหลังสุดที่ได้ทำภารกิจเกี่ยวกับพวกมันก็เล่นเอาฉัน้องไปเลย ที่มันคิดจะใช้แก๊สพิษฆ่าคนทั้งเมืองใน ฝรั่งเศส ี่นะ”

“นั่นสิคะ ครั้งนั้นก็โชคดีที่พวกเราช่วยกันมันเอาไว้ได้ ซึ่งฉันว่าครั้งนี้ก็อาจจะเป็นอย่างนั้น ดูจากที่พวกมันตรงไปในเมืองวากัส แหล่งท่องเที่ยวอันดับต้นๆ ของโลกแล้ว พวกมันคงคิดจะทำอะไรเลวๆ ที่เราคาดไม่ถึงแน่ค่ะ”

“ก็นะ...”

เป็นอีกครั้งที่ครูซยังจ้องมองวัตถุน่าสงสัยนั้นเขม็ง ดูจากขนาดและความยาวของมันแล้ว คงจะคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้นอกจากหัวระเบิด...ติดที่ว่ามันเป็นระเบิดชนิดไหนนี่สิ

“ด...เดี๋ยวก่อนนะทั้งสองคน ระวังด้วย ยังมีสัญญาณของหุ่นรบอยู่แถวนั้นอีกตัวนึง!”

จังหวะนั้นเองที่เสียงของครุฟาดังขึ้นมาในช่องสัญญาณสื่อสาร ระบบเตือนภัยจากหุ่นรบของผู้พิทักษ์ทั้งสองดังขึ้น อาวุธถูกชี้ตรงไปยังหุ่นรบอีกเครื่องหนึ่งที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้นมา ทว่าอาจจะรู้ตัว เจ้าหุ่นรบของศัตรูเครื่องนี้ก็ชี้ปากกระบอกปืนตรงไปยังวัดอุประริศนาที่พวกมันขนมาด้วยราวกับเป็นคำเตือนไม่ให้ผู้พิทักษ์ทั้งสองคนขยับตัวมากไปกว่านี้

“ใจเย็นๆ ก่อนเจ้า...” ครุชถึงกับเคาะลั่นขดใจ

“ฉันทราบค่ะ” ดวงตาของชายะหรีลลง

“หยุดอยู่ตรงนั้นเลยนะไอ้ผู้พิทักษ์เวรตะไลเอ๊ย คิดเหอว่าฉันจะยอมให้พวกแกทำอะไรตามใจมากไปกว่านี้อีก หา!”

เสียงของเจ้าอาชญากรตัวร้ายดังขึ้นจากหุ่นรบตัวนั้น ครุชเข้าใจทันทีว่าทำไมเจ้าหุ่นรบสีดำเครื่องนี้จึงได้หลบสายตาและระบบจับสัญญาณของเขาไปได้ เพราะมันคือ วัลคีรี่ หุ่นรบรุ่นพิเศษของพวกเอเดนที่มีระบบหัวจ่ายเวทมนตร์ ซึ่งทำให้พวกมันใช้เวทมนตร์ผสมผสานเข้ากับหุ่นรบได้ เมื่อครุชเจ้านี้คงจะใช้โอกาสมองตัวคอยดูเชิงอยู่

“วัลคีรี่นั่นเหอ ถ้าเป็นยามปกติฉันสอยมันทิ้งได้ในเวลาสองวินาทีแน่ แต่ว่าตอนนี้มัน...”

ครุชได้แต่เป่าปากเซ็งๆ ส่วนชายะก็ยังคงกำเมจคอนโทรลเอาไว้แน่น

“ถอยออกไปไกลๆ ไอ้พวกพิทักษ์นรกเอ๊ย ไม่อย่างนั้นฉันยิงไอ้นี้กระจุยไปพร้อมกับพวกแกแน่!”

เจ้าอาชญากรร้องเตือนขึ้นมาอีกครั้ง มือของหุ่นรบขยับไปเกี่ยวโดนผ้าที่ใช้คลุมวัตถุต้องสงสัยนั้นจนเผยออกขึ้น ตอนนั้นเองที่ครุชเห็นสัญลักษณ์บางอย่างบนวัตถุดังกล่าว สัญลักษณ์ที่เล่นเอาดวงตาสีฟ้าเบิกกว้างขึ้นทันที

“เฮ้ยๆๆ ไม่ตลกเลยนะ สัญลักษณ์แบบนี้มัน...”

“หวัรบนิวเคลียร์...”

ทั้งครุชและชายะถึงกับอึ้ง นั่นหมายความว่าเจ้าพวกเอเดนคิดจะใช้

ระเบิดนิวเคลียร์ถล่มเมืองวากัสอย่างไม่ต้องสงสัย

คิดได้ตั้งนั้นชายะก็โมโหจนดวงตาส่องประกายวาวโรจน์ขึ้นมาทันที

“คุณครูช ยิงปืนของมันให้ตกไปได้มั๊ยคะ จากนั้นฉันรับรองเลยว่า จะจัดการมันไม่ให้เหลือซากเลยคะ”

คำกล่าวจากปากของชายะเล่นเอานายโอเซลถึงกับสะดุ้งโหยง

“จะบ้าหรือเจ๊ นั่นมันนิวเคลียร์นะเพีย!” เขาร้องเสียงหลง “เกิดไป สะกิดให้มันทำงานขึ้นมา ต่อให้เป็นเกราะเวทมนตร์ของ GK ก็เอาไม่อยู่หรอก นะ ใ้อัยให้ปืนหรือแขนมันระเบิดอะได้อยู่หรอก แต่เกิดมันปืนลั่นละก็ พวกเรา ละนะเน้”

“...ชิ!”

ชายะเดาะลิ้นเสียงดังราวกับชดใจที่ไม่ได้จัดการกับไอ้พวกสารเลว ตรงหน้าให้สิ้นซาก

“รู้ว่่าชดใจนะเจ๊ แต่ขอแนะนำว่าอย่าเพิ่งทำอะไรบูมบูม พวกเอเดน นะมันไม่หวังชีวิตตัวเองหรอก ดิดที่มันเองก็คงไม่อยากเสียหัวรบนิวเคลียร์ไป แบบไร้ค่าเหมือนกันนั่นแหละ เพราะฉะนั้นเราต้องทำอะไรอย่างระมัดระวัง”

“ฉันทราบดีคะ!”

ฟังจากการกระแทกเสียงแล้ว เจ้าตัวคงจะขมใจให้อดกลั้นมากกว่า เข้าใจในสถานการณ์ ไห่ยังงัยชายะ ลินส์ ก็ยังเกลียดพวกผู้ชายไม่ได้เรื่องเข้า กระตุกดำจริงๆ...คิดๆ แล้วครูชก็ได้แต่ถอนใจ ก่อนจะหันไปจ้องเจ้าอาชญากร ตรงหน้าเขม็ง

“ถอยไปสิวิ้ย ไอ้พวกผู้พิทักษ์ ไม่งั้นฉันยิงไอ้นิวเคลียร์นี่ส่งพวกแกไป ลงนรกจริงๆ นะวิ้ย!”

เป็นอีกครั้งที่เจ้าตัวร้ายตะโกนออกมาอย่างกราดเกรี้ยว แต่เสียงของ มันก็สั้นๆ แสดงให้เห็นถึงความกลัวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ทั้งครูชและชายะ เองก็ซึ้งใจว่าควรทำอะไรต่อไปดี จะเสียงยิงเล่นงานก็ยากเกินไป แต่จะ ปล่อยให้ศัตรูหนีไปได้ยิ่งไม่ควรใหญ่

“ถอยไปสิวิ้ย ฉันทจะนับถึงสิบ ถ้าพวกแกไม่ไปฉันทยิงจริงๆ แน่!”

มันตะโกนขึ้นอีกครั้ง ครุชพยายามเล็งปืนไปที่มือ บริเวณนิ้วของหุ่น
วัลคีรี่ที่กำลังจะเหนียวไกเผื่อในสถานการณ์ที่ต้องจัดการขั้นเด็ดขาดจริงๆ

“ครุช พุดถ่วงเวลาให้ที ฉันไปรายละเอียดของนาโนเมคานิกออกไปรอบๆ
ตัวพวกนายแล้ว จะพยายามเจาะระบบหุ่นของมันและปล่อยไวรัสให้หุ่นหยุด
ทำงานภายในสองนาที่”

ไม่นานนักเนลก็หาทางออกให้เพื่อนๆ ได้อย่างรวดเร็ว ทว่าสองนาที่
มันก็ออกจะ...

“ขอเร็วกว่านั้นนะถ้าเป็นไปได้” ครุชเป่าปาก

“จะพยายาม” เนลขานรับ

ไม่ช้านายโอเซลก็กดปุ่มเครื่องสื่อสารเพื่อเปิดระบบให้เสียงของเขาดัง
ออกไปด้านนอก

“เฮ้ย! ไอ้คุณผู้ก่อการร้าย ฉันว่านายมอบดีวี่ๆ ชะเถอะน่า คิดจริงๆ
เหรวว่าจะรอดจากพวกเราไปได้ล่ะ”

“หุบปาก ฉันไม่สนใจอะไรทั้งนั้น จะให้ตายไปพร้อมกับพวกแกฉันก็
ไม่เกียงหรวกไว้!”

มันตวาดกลับมา ครุชขงใจถอนใจออกมายาวเหยียด

“แกเองก็น่าจะรู้จักฉันเป็นอย่างดีไม่ใช่หรือ” ครุชถาม “ฉันนะคือ
กันสลิทเกอร์นะ ถ้าฉันยอมถอยไปจริงๆ ก็ขอบอกไว้ตอนนี้เลยว่า ถ้าถึงระยะที่
นิวเคลียร์เล่นงานพวกฉันไม่ได้เมื่อไร ฉันจะยิงมันทิ้ง ลากแกลงรกไปแบบ
ไม่เสียตายกระสุนเลยจะบอกให้...คงจะรู้ดีอยู่แล้วนี่ ฝีมือการยิงของฉันนะ”

คำกล่าวนี้ส่งผลให้ฝ่ายตรงข้ามนิ่งเงียบไป คล้ายจะหวาดกลัวขึ้นมา
ไม่น้อย ซายะเองก็เหลือบไปมองทางหุ่นลูเกอร์ที่ยืนอยู่ข้างๆ พยายามเอาใจ
ช่วยครุชที่มีฝีปากในการเจรจามากที่สุดในที่นี้

“เพราะงั้นมอบดีวี่ดีกว่าน่า จริงๆ แล้วแกเองก็ไม่อยากตายใช้มั้ยล่ะ”

“...ม...ไม่มีทาง”

“คิดถึงเรื่องครอบครัวของแกให้ดีๆ พ่อแม่ เมีย หรือว่าลูกของแก คิด
ว่ามันดีแล้วจริงๆ เหรวที่จะมาตายในแบบนี้เพื่อกลุ่มที่เอาแต่ชนฆ่าผู้คนนะ”

“ไม่ต้องเอาอุดมการณ์ผู้พิทักษ์ที่เลิศเลอของแกมาพุดกับฉัน!”

“มันไม่ใช่อุดมการณ์ แต่มันคือความเป็นจริงของโลกนี้นะ พวกแกเป็นใครถึงมีสิทธิ์ไปคร่ำครวญชีวิตคนอื่นได้ทั้งที่เขาคือเป็นผู้บริสุทธิ์ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรด้วยเลย สิ่งที่กำลังจะทำนั้นมันทำให้ชีวิตของมนุษย์ที่มีเลือดมีเนื้อ มีทุกอย่างเหมือนแก เหมือนกับครอบครัวของแกต้องตายไปนะ คิดว่านั่นมันถูกต้องแล้วหรือ”

“นั่นก็เพื่อสรรงสรรค์ที่แท้จริงของพวกเขา! พวกมนุษย์นั้นสมควรตายแล้ว พวกมันก็ไม่ต่างอะไรไปจากก้อนเนื้อที่มากด้วยราคา มีแต่ความโลภจ้องจะชิงดีชิงเด่นกัน การสังเวยพวกมันเพื่อสร้างโลกที่แท้จริงมันก็สมควรแล้วนี่!”

“อุดมการณ์ของพวกแกนะฉันฟังมาจนเอียนแล้วเอเดน สิ่งที่พวกแกทำก็แค่ไปเติมเชื้อไฟให้มันยิ่งปะทุมากขึ้นเท่านั้นเอง พวกแกก็แค่ต้องการทำให้โลกปั่นป่วน เกิดความขัดแย้ง ใ้พวกลูกกระจอกแบบแกอาจจะคิดแบบนั้นได้ แต่ใ้พวกตัวใหญ่ๆ ในกลุ่มของแกมันก็แค่หลอกใช้พวกแกเพื่อทำให้ชายอาวุธสงครามได้เท่านั้นเอง อย่าไปโทษเลย”

“ห...หุบปาก!”

ครูชพยายามพุดด้วยน้ำเสียงใจเย็น และหลอกล่อชวนอีกฝ่ายคุยได้ อย่างยอดเยี่ยม แม้ทุกคนจะรู้ดีว่าการกล่อมให้ผู้ก่อการร้ายกลับใจอบตัวนั้นแทบจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้ แต่เขากำลังทำเพื่อถ่วงเวลาให้เนลเจาระบบหุ่นรบนั้น

ครูชเหลือบไปมองเวลา เห็นว่าเขาถ่วงเวลาไปหนึ่งนาทีกว่าๆ แล้ว แต่ยังไม่มีความว่าจะสำเร็จเลย

“เนลเร่งมือหน่อย...” ครูชกระซิบบอก

“พยายามอยู่”

เมื่อได้ยินเสียงตอบกลับมาแล้ว ครูชจึงเริ่มกล่อมต่อ

“มอบตัวเถอะ ฉันสัญญาว่าถ้าแกให้ความร่วมมือกับเราเป็นอย่างดี พวกเราจะไม่ทำอะไรแกเลย แล้วก็ปกป้องแกจากพวกเอเดนด้วย พวกฉัน

เองก็พอจะมีเส้นสายกับรัฐบาลโลกอยู่บ้าง ฉันจะให้พวกเขาดูแลแก่กับครอบครัวอย่างดีแน่ ฉันสัญญา”

“ไม่มีทาง ฉันจะไม่มีวันหักหลังพวกพี่องและอุดมการณ์ของตัวเองแน่!”

“คิดให้ดีๆ นะ ถ้าแกตายไปพร้อมกับฉัน มันก็ไม่ได้อะไรขึ้นมาหรอก คิดดีๆ ว่าครอบครัวของแกจะอยู่ต่อไปยังไงโดยไม่มีแก ไอ้ฉันสองคนนะมันเป็นลูกคนเล็กของบ้าน ตายไปครอบครัวพวกฉันก็ไม่สะเทือนหรือกลัวแล้ว จะบอกให้ว่าไม่ใช่แค่พวกแกที่ไม่เสียดายชีวิต ผู้พิทักษ์อย่างพวกฉันก็ถูกฝึกมาให้ไม่กลัวตายเหมือนกัน ยิ่งได้ตายในภารกิจแบบนี้เนี่ยมันเป็นความตายในฝันเลยละ เพราะฉันคิดดีๆ คนที่จะเสียคือแก...ไม่ใช่เท่านั้น พวกพี่องของแกที่นอนอยู่ตรงนี้ก็ตายไปด้วย แกรับผิดชอบชีวิตพวกนี้ไหวหรือเปล่า ชีวิตของคนพี่องเรียกว่าเพื่อนนั่นแหละ”

“...ม...ไม่...ฉันไม่...”

อีกฝ่ายเริ่มมีอาการกระอักกระอ่วน ครูซยังคงเดินไปที่มือของหุ่นศัตรู ซายะเองก็เตรียมตัวพุ่งเข้าไปใส่ทุกเมื่อ

“ว่าไง ลดปืนลงเถอะ...โอเคมั๊ย”

“พอได้แล้ว!”

และเมื่อครูซพยายามที่จะต่อรองอีกครั้ง เจ้าอาชญากรนั้นก็วาดออกมาเสียดังลั่น

“เลิกพูดได้แล้ว ฉันให้เวลาแกสิบวินาที รีบๆ ไสหัวออกไปจากที่นี่ซะไม่อย่างนั้นฉันยิงจริงๆ แน่!”

สิ้นคำกล่าวนั้นมันก็เริ่มนับถอยหลัง ครูซถอนใจ

นอตตัวสุดท้ายหลุดออกมาแล้วสินะ...บ้าจริง!

“สิบ...เก้า...แปด...เจ็ด...”

“คุณครูซ ต้องเสียดแล้วนะคะ ไม่ทันแล้วแบบนี้” ซายะตะโกนพร้อมกับจับเมจคอนโทรลไว้แน่น

“อย่างนะครูซ ขออภัยสิบวินาที!” เนลแย้งมาบ้าง

มนตรีรูปดาวหกแฉกปรากฏขึ้นใต้ร่างของหุ่นรบก่อการร้าย ตามด้วยไซ่
พันธนาการสีทองที่พุ่งขึ้นรวบตัวของหุ่นรบวัลคีรีเอาไว้จนขยับไม่ได้

“คุณเขาลงมาซะ เอเดน!”

ตะโกนเสียงดังแล้วก็สะบัดมือลงมา เท่านั้นเองอาคมพันธนาการสีทอง
ก็กระซากร่างของหุ่นรบวัลคีรีลงไปนอนแน่นิ่งบนพื้น เศษทรายฟุ้งกระจาย
ไปทั่วท่ามกลางสายตาของเหล่าผู้พิทักษ์ ที่ได้แต่มองค้างกับความสามารถ
ของบุรุษลึกลับที่ล้มหุ่นรบได้ด้วยตัวเปล่าๆ

“เรียบร้อย” ชายหนุ่มสวมชุดเปาปากโล่งใจ “เอาละนะ บัค คาริรัน
หนึ่งในอาชญากรตัวแสบของพวกเอเดน ในที่สุดฉันก็ตามจับแก็ดได้สักที
เตรียมบอกลาอิสรภาพอันหอมหวานได้เลย”

ดวงตาสีเขียวเพร็ดอตภายใต้เสื้อคลุมเหลือบมองหุ่นรบวัลคีรีของศัตรู
ด้วยความสมเพช ไม่นานนักเขาก็ตัดสายตากลบไปมองด้านหลัง จ้องหุ่นรบ
GK ของผู้พิทักษ์ทั้งสองคนที่ยังยืนอึ้งอยู่ ก่อนจะหัวเราะหรือออกมาเบาๆ

“สองคนนั้นมีมือดีขึ้นเยอะเลย” ชายหนุ่มพุดยิ้มๆ และมีเสียงกวนๆ
ดังขึ้นจากในคอเสื้อของเขา

“ก็นั่นละสิ บอกตามตรงว่ามาเห็นตอนนี้แล้วข้าแทบจะจินตนาการ
ถึงพวกเขาเมื่อสองปีก่อนไม่ออกเลยละ มีมือดีจริงๆ ยอมรับเลย”

เรื่องทุกอย่างก็ดูเหมือนจะจบลงด้วยดี เพราะเจ้าอาชญากรตัวสุดท้าย
โดนอาคมประหลาดจับตัวเอาไว้ได้แล้ว แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ชายะกับครูชเมย
รอยยิ้มออกมาได้เลย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะเจ้าคนแปลกหน้าที่มาช่วยชีวิต
พวกเขาเอาไว้ในช่วงคืนตาวาอย่างน่าประหลาด

“ม...หมอนั้นเป็นใครกัน” ครูชรำพึงขึ้นมา

“ขอบคุณมากเลยนะครับคุณผู้พิทักษ์ เพราะพวกคุณแท้ๆ ถึง
ช่วยชีวิตประชาชนเอาไว้ได้เป็นล้านๆ คน ผมขอเป็นตัวแทนชาวเมเรียทุกคน
ขอบคุณพวกคุณจริงๆ ครับ”

ชายวัยกลางคนพุดอย่างตื่นตัน เขาสวมชุดเครื่องแบบกองทัพเมเรีย

เต็มยศ สัญลักษณ์ดาบไขว้สีทองบนบ่าทั้งสองข้างทำให้รู้ว่าชายคนนี้เป็นถึง นายพลประจำกองทัพในประเทศนี้

ยามนี้ท่านนายพลกำลังยกมือขึ้นทำท่าวันทยหัตถ์ให้หนุ่มสาวรุ่นลูก ตรงหน้าอย่างนอบน้อม ซึ่งเหล่าหนุ่มสาวกลุ่มนั้นก็ล้วนแต่งตัวด้วยเครื่องแบบของผู้พิทักษ์ทั้งสิ้น

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะท่านนายพล มันเป็นหน้าที่ของพวกเราอยู่แล้ว ดินฉันดินที่ได้ทำงานนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นการช่วยชีวิตของประชาชน มันก็เป็นหน้าที่ของผู้พิทักษ์เราอยู่แล้วค่ะ”

ชายะ ลินส์ ที่ปล่อยผมยาวตรงลงมาถึงกลางหลังนั้นเฝ้าด้วยรอยยิ้มหวานชวนมอง ท่านนายพลสตีฟ แม็กกิลลอยน์ แห่งกองทัพอเมเรียพยักหน้ารับอย่างพอใจ เขาเองก็พอจะได้ยินมาบ้างว่า ลูกสาวคนสุดท้ายของตระกูล ลินส์นั้นมีทั้งความงามและกิริยาที่เพียบพร้อม แต่พอมาเห็นกับตา เขาชักรู้สึกอยากจะลดอายุตัวเองลงไปสักสามสิบปีจริงๆ

“ท่านนายพลครับ แล้วไอนิวเคลียร์ลูกนั้นล่ะ”

ครูช โอเซล ที่นั่งอยู่บนโซฟาอีกด้านหนึ่งภายในห้องทำงานส่วนตัวของนายพลเอ่ยทักขึ้น คนแก่กว่าชำเลืองมองแล้วถอนใจ

“ทางเราขึ้นไปเก็บไว้ในที่ปลอดภัยแล้ว น่าจะเป็นระเบิดนิวเคลียร์ที่ผลิตขึ้นมาใน โลเคียร์เหนือ นะครับ ประเทศที่เป็นคอมมิวนิสต์และสนับสนุนการใช้นิวเคลียร์ก็มีอยู่มากนักหรอก แต่ปัญหาคือมันลึกลับเอาของแบบนั้นเข้ามาถึงวาก็ได้ยังไงกัน”

คำตอบจากท่านนายพลนั้นทำให้ครูชต้องถอนใจออกมาเบาๆ

“เป็นไปได้มั้ยะค่ะว่า บางทีอาจจะมีการขนบ่อนใส่ในกองทัพอเมเรียคอยช่วยเหลือพวกมันอยู่”

อีกครั้งที่มีคำถามดังขึ้น ซึ่งรอบนี้เป็น เครฟา เดลคอเรส สาวน้อยเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลอมแดงที่ตัดตรงปลายให้เป็นลอนดูน่ารักสไตล์คุณหนู โบหน้าจริงจังกับดวงตาสีม่วงแอมethystทำให้ท่านนายพลต้องถอนใจออกมาอีก

“ก็มีความเป็นไปได้สูงครับ” ท่านนายพลยอมรับตรงๆ “เพราะพวกเอเดนก็มักจะใช้วิธีส่งคนมาแฝงตัวในกองทัพแต่ละประเทศอยู่แล้ว ถ้าโชคดีก็เป็นแค่พวกระดับกลางๆ ไม่มีผลกระทบอะไรมากนัก แต่ถ้าโชคร้ายก็อาจจะเป็นคนใหญ่คนโตที่สามารถสั่งการอะไรก็ได้ พวกเราเองก็จนปัญญาจะจัดการ นอกจากนี้จะขอกำลังจากรัฐบาลโลกให้ช่วยเหลือ...แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ดำเนินการแบบลุ่มลุ่มช้าไม่ได้นะครับ”

คำตอบนั้นทำให้ผู้พิทักษ์ทั้งสี่คนเหลือบมองหน้ากันเอง แล้วชายะก็กลอกตามองไปรอบๆ อย่างครุ่นคิด...เพราะระยะหลังมานี้ ผู้พิทักษ์กับรัฐบาลโลกก็พยายามกวาดล้างพวกเอเดนที่แฝงตัวอยู่ในกองทัพของประเทศต่างๆ ทำตัวเป็น จูดาส หรือคนทรยศ เล่นงานประเทศของตนเอง หลังจากวิกเตอร์ ฟาเรนโซ่ ถูกจับได้ว่าเป็นหนึ่งในแกนนำหลักของเอเดนแล้ว พวกจูดาสหลายคนก็ถูกลากคอขึ้นมาด้วย แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ยังไม่มีท่าทีว่าพวกเขาจะกวาดล้างเหล่าจูดาสออกไปหมดได้เสียที

และในตอนนั้นเองที่มีเสียงน้อยๆ ดังขึ้นมากลางวงสนทนา

“ถ้าเป็นไปได้ฉันจะประสานงานกับหน่วยข่าวกรองให้เขาตามเรื่องนี้ต่อไปดีกว่านะคะ”

นั่นคือเสียงของ เนล อลาสเตอร์ สาวน้อยร่างเล็กตัดผมสั้นระदनคอ ดวงตาสีเทาอ่อนที่ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เลยจ้องนายพลสติเฟื่อง

“ถ้าเป็นหน่วยข่าวกรองของการ์เดน ต้องหาตัวจูดาสพบได้แน่ๆ และเมื่อถึงตอนนั้นทางเราจะต้องขอเสียมารยาทลงมือจัดการพวกมันเอง คงไม่ว่าอะไรนะคะ”

สาวน้อยร่างเล็กถามย้ำอีกครั้ง จนท่านนายพลเหลือบมาสบตากับชายะที่ดูเหมือนจะเป็นหัวหน้าทีมนี้ เธอจึงเอียงศีรษะให้หน่อยๆ พร้อมกับยิ้ม

“อย่างที่เธอนั่นแหละคะ ถ้าทำแบบนั้นแล้วน่าจะลากตัวพวกมันออกมาได้ง่ายกว่านะคะ”

“ครับ ผมเข้าใจ” ท่านนายพลพยักหน้ารับ “ถ้าอย่างนั้นคงต้องฝากเรื่องที่เหลือด้วยนะครับ เดี่ยวผมจะแจ้งงานที่เหลือนี้ไปทางการ์เดนเอง”

“ค่ะ”

สิ้นคำกล่าวนี้แล้วชายะก็ลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งอยู่ตรงข้ามโต๊ะทำงาน ท่านนายพล ส่งสัญญาณให้เพื่อนร่วมทีมทุกคนทำตาม เช่นเดียวกับท่าน นายพลที่ลุกขึ้นตามมารยาทเมื่อเหล่าผู้พิทักษ์กลุ่มนี้ส่งสัญญาณว่าจะขอตัว กลับก่อน

“แล้วเรื่องพวกเอเดนที่จับมาได้ ให้ทางคนของรัฐบาลโลกเอาตัวไปจะดี เหนือครับ”

ท่านนายพลถาม ชายะยิ้มรับ

“หลังจากเกิดเรื่องเมื่อสองปีก่อน ทางการ์ดเดนของเราก็คิดว่ารัฐบาลโลก ค่อนข้างไว้ใจได้มากขึ้น อีกอย่าง เดี่ยวหน่วยสืบสวนของเราจะประสานงาน จัดการต่อไปเอง คุณไม่ต้องกังวลไปหรอกค่ะ”

“ได้ยินอย่างนั้นผมก็เบาใจครับ”

ท่านนายพลเป่าปากโล่งอก ก่อนจะผายมือเชิญให้ชายะเดินนำออกไป จากห้อง และในตอนนั้นเอง ครูซซึ่งนั่งข้อใจอะไรบางอย่างมาตลอดก็หันไป หาท่านนายพลอีกครั้ง

“ท่านครับ มีอีกเรื่องที่ผมสงสัย” เขาถาม

“ครับ?”

“ในภารกิจที่พวกผมไปจัดการมาเมื่อครู ดูเหมือนว่าจะมีใครเข้ามาช่วย พวกเราทำงานด้วยนะครับ แล้วหมอนั่นก็เป็นคนที่ปกป้องระเบิดนิวเคลียร์ และช่วยชีวิตพวกเราเอาไว้ด้วย...”

“อ้อ เขาน่ะเหรอครับ”

ท่านนายพลก็ร้องขึ้นมาเสียงใสพร้อมกับยิ้มว่า

“ท่านรู้จักเขาเหรอครับ” ครูซหรีตาลง

“ก็ไม่รู้จักชื่อหรืออะไรเป็นพิเศษหรอกนะครับ เคยทำงานด้วยกันครั้ง สองครั้งในยุทธการที่พวกเราต้องบุกเข้าทำลายแก๊งค์ยาเสพติดที่ โคลาเลียร์ อีกอย่างผมก็ไม่ได้เป็นคนจ้างมาเสียด้วย ดูเหมือนเขาจะรับคำสั่งโดยตรง จากท่านประธานาธิบดีนะครับ”

“รับคำสั่งจากท่านประธานาธิบดี?”

ครูชถึงกับอ้าปากค้าง เพราะเจ้าคนสวมชุดสีชาวนั้นถึงขนาดขึ้นตรง กับประธานาธิบดีที่น่าจะทราบดีว่าทางกองทัพจ้างผู้พิทักษ์มาทำงานแล้ว นั้นหมายความว่าท่านเชื่อใจเจ้าหมอนั้นมากกว่าพวกเขาที่เป็นผู้พิทักษ์เสียอีก

“เขาเป็นทหารรับจ้างเหรหะคะ ถ้าเป็นคนของกองทัพก็น่าจะใส่เครื่องแบบ” ซายะถามบ้าง

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ” ท่านนายพลส่ายหน้า “รู้แต่ว่าเขาจะเก่งมาก ๆ เลยละ ตอนที่ได้ร่วมงานกัน เขาก็บุกเดี่ยวเข้าไปในฐานที่มั่นของแก๊งยาเสพติดพร้อมกับสุนัขตัวโตๆ สีขาว ก่อนจะใช้เวลาแค่สองนาทีเคลียร์งานให้เสร็จได้ โดยไร้รอยขีดข่วนเลยละครับ”

ฟังแล้วทุกคนก็มองหน้ากันตาปริบๆ โดยเฉพาะครูชกับซายะที่สับสนตากันนั่งราวกับจะสื่ออะไรบางอย่างถึงกัน จากคำว่า สุนัขตัวโตสีขาว นั้น

“ยังไงซะเขาก็เป็นคนของท่านประธานาธิบดี ผมเองไม่ค่อยทราบรายละเอียดอะไรนัก ป่านนี้เขาคงจะกลับไปหาท่านประธานาธิบดีแล้วละครับ” ว่าแล้วท่านนายพลก็ยกไหล่ “...ถ้ายังไงผมคงต้องขอตัวก่อนนะครับ มีเรื่องต้องไปจัดการเกี่ยวกับภารกิจนี้เยอะแยะไปหมด แล้วก็เครื่องที่จะไปส่งทุกท่านถึงแอนทาเรสจอดรออยู่ด้านหน้าแล้ว ไว้ผมจะส่งคำขอบคุณไปที่สถาบันอีกทีนะครับ”

“เสร็จสักที!”

เสียงตะโกนอย่างอ่อนแรงดังขึ้น ร่างสูงของครูช โอเซล ทิ้งตัวลงไปนั่งในห้องพักของเรือเหาะส่วนตัวขนาดกลางที่บัดนี้กำลังบินอยู่บนท้องฟ้า และตรงไปยัง แอนทาเรส เมืองอันเป็นที่ตั้งของสถาบันลิตเติลการ์เดนนั่นเอง

“งานนี้ตอนแรกนึกว่าจะไม่ยากอะไรนะ ให้ตายสิ พวกมันเล่นขนนิวเคลียร์มาด้วยหน้าตาเฉย ให้อั้วพวกบ้านี้ซึกจะเล่นอะไรพิเรนทร์ขึ้นเรื่อย ๆ แล้ววะ”

พูดแล้วครูชก็ยกเท้าขึ้นมาวางพาดบนโต๊ะรับแขกตัวเตี้ยในชุดเก้าอี้

โซฟาแบบผ่อนคลายเป็นธรรมดาที่ แม้จะเป็นเครื่องบินโดยสารของกองทัพ
อเมเรียก็ตาม แต่ก็ดูเหมือนจะถูกสร้างขึ้นมาเพื่อรับรองแขกคนสำคัญมากกว่า
เพราะห้องนั่งเล่นแห่งนี้ตกแต่งเอาไว้หรูหราไม่ใช่เล่น ทั้งชุดโซฟาปรับแขน
สุดหรู ทั้งเคาน์เตอร์บาร์ที่เพียบพร้อมด้วยอุปกรณ์ครัวง่าย ๆ ที่ใช้ทำอาหาร
กินเล่นหรือเครื่องดื่ม

“เสร็จงานโดยที่ทุกคนปลอดภัยก็ดีแล้วละคะ”

ชายะที่นั่งตัวลงนั่งอีกด้านหนึ่งก็ดูจะเหนื่อยไม่น้อยเหมือนกัน

“ก็นั่นสินะ” ครูชถอนใจ “แค่ไม่ต้องไปเฝ้าตายในทะเลทรายแบบนั้น
ก็โชคดีมากแล้วละ”

“นี่พวกเรา คิดยังไงก็ผู้ชายที่สวมชุดสีขาวคนนั้นแหละ”

พอทุกคนที่นั่งตัวลงนั่งบนโซฟาจนครบ เครฟาก็เปิดประตูเดินเข้ามา
ทันที เพราะไม่ใช่แค่ชายะหรือครูชเท่านั้นหรอกที่รู้สึกติดใจกับคนที่มาช่วย
ชีวิตพวกเขาเอาไว้ แม้แต่เครฟาหรือเนลเองก็รู้สึกคุ้นเคยกับเสียงที่ได้ยินผ่าน
เครื่องสื่อสารไม่น้อยเหมือนกัน

ได้ยินคำถามนั้นแล้วครูชกับชายะจึงเหลือบตามาสบกัน

“ฝีมือขนาดนั้นจะคิดอะไรได้ละ ก็เก่งมากๆ เลยนะสิ มือเปล่าแท้ๆ
แต่ล้มหุ่นวัลคีร์ที่มีระบบเตาพลังงานเวทมนตร์ได้หน้าตาเฉยเลยนี่”

ครูชตอบแบบขบขันไปที ซึ่งเครฟาก็หันมาค้อนใส่ทันที

“ฉันมีตายเป็น!” เธอแหงนใส่ “ที่ฉันจะถามก็คือ ฉันรู้สึกคุ้นๆ กับเขา
มากเลยนะ เป็นไปได้หรือเปล่าวว่าเขาคือ...”

“ไม่ใช่หรอก!” ครูชโบกมือเหยื่อยๆ “ไอ้หมอนั่นนะใช้เวทมนตร์แบบนั้น
เป็นที่ไหนกัน ถ้าเป็นหมอนั่นจริงละก็ ถ้าประชิดตัวได้ขนาดนั้นนะเนะ มัน
คงจะใช้ดาบลับหุ่นนั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้ว”

“ก็...จริงของคุณครูชนะคะ”

ชายะยิ้มออกมาเจื่อนๆ เพราะในความทรงจำของเธอ เขาคอนั้นเป็น
นักดาบฝีมือดีมาก ในระยะประชิดขนาดนั้นนักดาบชั้นอ้อยย้อมต้องใช้ทักษะ
ที่ตนเองชำนาญที่สุดก็คือ วิชาดาบ เล่นงานศัตรูเป็นแน่ แต่ชายะที่ปรากฏตัว

ขึ้นมาขึ้นเลือกที่จะใช้เวทมนตร์เล่นงานศัตรู

“แต่ว่าเราก็ไม่ได้เจอตานั้นมาตั้งสองปีแล้วนะ บางทีในอาร์อาจจะสอนเวทมนตร์ให้เขาก็ได้ จริงมั๊ย”

เครฟายังคงสันนิษฐานอย่างไม่ยอมแพ้

“ก็เป็นไปได้นะคะ” ชายะถอนใจ

“ฉันว่าไม่ใช่หรอก ถึงจะเก่งนะ แต่ถ้าเป็นหมอนั้นจริงๆ อย่างน้อยก็คงไม่ใจดำขนาดไม่ยอมเข้ามาทักทายพวกเราแบบนี้หรอก...จริงมั๊ยล่ะ”

เครฟายีบไปกับคำค้านของครูช จนกระทั่งเป็นเวลาที่พูดขึ้นมาบ้าง

“แต่เขาบอกว่ามีหมาตัวโตๆ สีขาวด้วยไม่ใช่หรือ”

คำกล่าวนี้นเองที่ทำให้ทุกคนนิ่งงันไป เพราะหากพูดถึงสุนัขตัวโตๆ สีขาวแล้วละก็ เขาคอนนั้นเองก็เชื่อว่าไม่ได้เลี้ยงเอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันเป็นสุนัขชนิดวิเศษคาตาเซียนที่หาได้ยากอีกด้วย

ถึงตรงนี้ทุกคนก็พูดอะไรไม่ออก โดยเฉพาะเครฟาก็ก้มหน้างูๆ

“เป็นอะไรไปเครฟา” ครูชถาม “อย่าบอกนะว่าคิดถึงหมอนั้น”

“บ้าใครจะไปคิดถึงอีตานั้นล่ะ!” เครฟาแหงส่ายด้วยใบหน้าที่ยิ้มเสียดๆ

“ก...ก็แค่หายไปตั้งสองปีโดยที่ไม่ได้ติดต่อพวกเราเลยแบบนี้ ฉันก็อดเป็นห่วงไม่ได้เท่านั้นเอง”

ได้ยินดังนั้นแล้วครูชก็ถอนใจออกมาเบาๆ เพราะเรื่องที่เขาคนนั้นขอแยกตัวออกจากกลุ่มเพื่อเดินทางเพียงลำพังนั้นก็ผ่านไปสองปีกว่าแล้ว โดยที่เขาไม่ได้ติดต่อกลับมาหาพวกเพื่อนๆ เลย กระทั่งเวลาที่เจ้าแม่ชาวสวารเองยังจนปัญญาหาข้อมูลของเขาได้พบ ทั้งสัญญาณจากเครื่อง PDS หรือสัญญาณจากเทียร์ประจำตัวก็ล้วนขาดหายไป

จนตอนนี้ไม่รู้เป็นตายร้ายดียังไงบ้าง

แค่คิด ทุกคนในห้องก็จ๋อยไปถนัดตา เพราะเขาเข้าจริงๆ แค่ผ่านไปสองเดือนทุกคนก็คิดถึงเขากันจะแยะอยู่แล้ว

“เอานะ เดี่ยวหมอนั้นก็ติดต่อพวกเรามาเองนั่นแหละ!”

เมื่อเพื่อนๆ จ๋อยกันไป มูดเมกเกอร์ประจำทีมก็ต้องรีบทำหน้าที่ เรียก

สายตาของทุกคนให้มองทางตน ก่อนจะฉีกยิ้มแผ่

“ฉันว่าอยู่ที่ไหนมันก็ไม่สบายเท่ากับอยู่ที่การ์เดนแล้วละ เดี่ยวเหนื่อย
มากๆ ก็เผ่นกลับมาบ้านเองนั่นแหละ แต่ว่าก่อนหน้านั้นพวกเราต้องไม่ลืม
นะว่า เดี่ยวเราต้องกลับไปเตรียมตัวเป็นผู้คุมสอบให้พวกเด็กใหม่ปีนี้ด้วยนะ”

คำกล่าวของครูชุนั้นทำให้เพื่อนทุกคนเผยอริมฝีปากขึ้นราวกับนี่
เรื่องสำคัญขึ้นมาได้

“จริงด้วย โธษ! แค่นี้ก็แข็งแล้วอะ” เครฟาโอดครวญทันที “แล้วปีนี้
ฉันต้องไปเป็นผู้คุมในการสอบภาคปฏิบัติด้วย... อุตสาหัสดีใจนึกว่าจะต้องทำ
ภารกิจไปนานๆ จนกลับไปคุมสอบไม่ทันแล้วเชียรว”

“น่าๆ” ครูชุนี่มำ เอ้อมมือไปตบไหล่เพื่อนสาวเบาๆ “ฉันว่าสนุกดีออก
ปีที่แล้วฉันกับเนลก็ได้เป็นคนคุมสอบภาคปฏิบัติด้วย เทียบกับตอนที่ต้องไป
นั่งจับผิดพวกรุ่นน้องตอนสอบข้อเขียนแล้ว ฉันว่าได้วิ่งหนีพวกบ้านั้นที่
พยายามจะแย่งสร้อยคอเพื่อให้สอบผ่านนะสนุกกว่าเยอะเลย... เนอะท่าน
นายพล”

“อ้อ”

เนลก็ยังคงถูกครูชุนี่เรียกด้วยฉายาแปลกๆ มาตลอด ซึ่งเธอก็ไม่ถือโทษ
อะไร... ออกจะชอบด้วยซ้ำ

“ก็ต้องมายังมือให้พวกรุ่นน้องมันยากจะตายไป” เครฟาเบ้ปาก

“เอานะ ทางสถาบันคงไม่ส่งพวกที่หิวกะทิมาให้เธอคุมสอบหรอก
คิดว่าไม่น่าจะยังมีมือยากเท่าไร เทียบกับคุณชายะที่ต้องไปคุมสอบพวกตัวตึง
แล้ว ของเธอนะงานง่ายๆ เหมือนเล่นวงไล้จับเลยละ จริงมั๊ยเจ้”

“คะ” ชายะยิ้มรับ “แค่ใช้เวทมนตร์ง่ายๆ ให้พวกเขาคอยแก้ไขสถาน-
การณ์ให้ได้ก็พอ ส่วนฉันก็จะใช้แค่ดาบไม้แล้วก็พยายามใช้ดาบให้น้อยลงคะ
ถึงจะยากหน่อย แต่เพื่อให้เราตรวจสอบว่าพวกเด็กๆ มีความสามารถมากพอ
ที่จะมาทำงานเป็นผู้พิทักษ์ได้รึเปล่า แล้วปล่อยให้เขาชนะก็พอแล้วคะ”

“จ้ะนหรือ...”

เครฟายังไม่มั่นใจ เพราะปีที่แล้วเธอเป็นคนเดียวที่ไม่ได้เป็นคนที่คุมสอบ

ในการสอบภาคปฏิบัติ เนื่องด้วยต้องไปดูแลเรื่องอาการของการสอบข้อเขียน จนหมดแรง แต่ปีนี้ดูเหมือนว่าจะมีผู้พิทักษ์ที่ใช้อาคมเก่งๆ มาคอยช่วยงานแล้ว ทำให้เธอต้องไปคุมสอบภาคปฏิบัติด้วย

“พอมาเป็นคนคุมสอบ ก็ทำให้รู้เลยนะว่าตอนนั้นเจ้าเลนมันน้อย ให้เราแค่นี้แหละ”

ครูช้อยด้วยรอยยิ้ม พลังหวนไปนึกถึงเลน โคลววิช ที่เรียนจบไปแล้ว

ได้ยินดังนั้นทุกคนก็เหลือบมามองหน้ากันเองพร้อมกับยิ้มซ้ำ

“นั่นสินะคะ” ซายะหัวเราะเบาๆ “นี่ถึงตอนนั้นแล้ว เขาก็คงปวดหัวเหมือนกันที่เจอพวกเรากคนเล่นงานจนอ้อมมือให้ลำบากมาก”

“นั่นสินะ” “ไม่รู้ปานนี้เขาเป็นยังไงบ้าง” เครฟาหันไปถามเนล

“เห็นว่าจับคู่ทำงานกับเซียร์ เกสทริกซ์ ประสานงานอยู่กับรัฐบาลโลกนะ”

ได้ยินดังนั้นทุกคนก็หัวเราะพลังนึกถึงวันเก่าๆ เฉลยเพียงจิตใจเดียว ก็กลับกลายเป็นว่าพวกเขาได้มาอยู่ในฐานะรุ่นพี่คอยส่งสอนรุ่นน้องไปแล้ว จะว่าเร็วก็เร็วอยู่หรอก แต่พวกเขาเองก็ผ่านอะไรมามากเหมือนกัน

“อีกไม่กี่วันแล้วสินะ ก่อนจะถึงวันสอบนั้นนะ” ครูช้อยขึ้น “ไม่รู้ว่าอลิซจะกลับมาทันรีเปล่า เห็นว่าโดนให้ไปเป็นกรรมการคุมสอบภาคปฏิบัติเหมือนกัน ฉะนั้นจำได้เลยว่าเด็กกลุ่มที่แล้วที่ต้องมาสอบกับท่านเจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงนะมัวแต่อึ้งจนขยับตัวได้ไม่ถนัดเลย สุดท้ายกลายเป็นอลิซที่ต้องพูดให้พวกนั้นใจเย็นๆ ให้กำลังใจถึงจะสอบผ่านมาได้ คิดแล้วก็ตลกดีแฮะ”

“นั่นสินะคะ” ซายะหัวเราะเสริม “คิดว่าเธอคงจะกลับมาทันแหละคะ พรุ่งนี้ก็น่าจะถึงบ้านเราตอนค่ำๆ ละมั้ง”

“งั้นพรุ่งนี้เราค่อยฉลองเรื่องที่ทำภารกิจเสร็จสิ้นพร้อมกับอลิซก็แล้วกันนะ” ครูชูเสนอ

“ดีค่ะ” ซายะพยักหน้ารับ

“อ้อ เธอเองก็คงจะเหนื่อย” เครฟาเห็นด้วย

“ไม่ขัดข้อง” เช่นเดียวกับเนล

ได้ยืนดั่งนั้นแล้วทุกคนก็ยิ้มให้กัน ดูจะผ่อนคลายลงหลังจากทำภารกิจเสร็จสิ้นได้เสียที แม้จะมีอะไรติดขัดไปบ้าง แต่การที่ทุกคนมารวมตัวกันอยู่ตรงนี้ได้ก็ถือว่าเป็นเรื่องดีมากแล้ว

“แต่จะเข้าไปฉันทิวมากเลยนะตอนนี้ กว่าจะบินไปถึงแอนทาเรสก็ตั้งหกชั่วโมง ทางกองทัพผมเสียเขาไม่มีอาหารอะไรมาเลี้ยงรับรองพวกเราเลยเหวอ”

ครูซพูดขึ้นขณะที่เอนตัวลงไปพิงโซฟาแบบอ่อนแรง

และในตอนนั้นเองที่มีมือของใครบางคนยกอาหารขนาดใหญ่ที่ครอบฝาเอาไว้วางลงบนโต๊ะ พอได้เปิดฝาออก กลิ่นอาหารหอมฉุยก็ลอยขึ้นเตะจมูกของผู้พิทักษ์หนุ่มสาวทั้งสี่คนจนต้องก้มลงไปมองทันที

“ว้าว...น่าทานจัง” ซายะยิ้มหวานทันที

“อ้าว! ก็มีอาหารเลี้ยงนี้ ว่าแต่ไอ้ของหน้าตาประหลาดนี้มันคืออะไรเนี่ย”

ครูซเอ่ยถามขึ้นโดยไม่หันไปมองหน้าคนที่นำอาหารมาเสิร์ฟให้ด้วยซ้ำ

“ซีโครมอย่างซอสบาร์บีคิวกับมันฝรั่งทอด”

เสียงหัวเราะตอบกลับมา ครูซที่หิวเป็นทุนเดิมอยู่แล้วก็ยิ้มร่าและใช้มือคว้าเอาเจ้าซีโครมอย่างนั้นขึ้นมาท่อนหนึ่ง

“เหวอ ขอบใจมากนะจ้ะฉันไม่เกรงใจละ”

“ฉันทัว” เครฟาเองก็หิวจนต้องหันไปคว้าอาหารมาถือไว้บ้าง

“ฉันทัวเองก็เริ่มจะท้องร้องแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ขอสักชิ้นนะคะ”

“...ด้วย”

ซายะและเนลที่รู้สึกว่าจะโหมทำงานจนหิวโดยไม่รู้ตัวก็ต่างคว้ามาถือไว้ โดยไม่คิดจะสนใจคนที่นำอาหารมาเสิร์ฟเลยแม้แต่น้อย เพราะคิดว่ายังไงก็คงจะเป็นบริการที่กองทัพผมเสียเตรียมเอาไว้คอยดูแลพวกเขา

และไม่มีกรรือรือ ทุกคนกัดอาหารกันไปคนละคำ

เท่านั้นเองพวกเขาถึงกับตกใจจนตาโต

“อ...อร้อยโคตร!”

ครูชแหกปากเสียงดังลั่น ส่วนสองสาวที่มีคำว่าคุณหนูค้ำคออยู่ก็พยายามไม่ออกอาการ แต่ต่อมรับรสอร้อยก็ทำงานจนต้องยกมือขึ้นจับแก้มของตัวเองทั้งที่หลับตาปี ขณะที่เนลนั้น แม้จะไม่ได้พูดอะไรออกมาแต่ก็รีบกัดซีโครงหมูย่างไปอีกคำโต ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบมันฝรั่งทอดมากินคู่กัน ยิ่งได้รสชาติอร้อยขึ้นเป็นเท่าตัว

“อร่อยมากเลยอะ! ซอสบาร์บีคิวก็รสชาติหวานกำลังดี หมูก็นุ่มมาก ย่างได้เกรียมโดนใจ...บ้าเอ๊ย! ไม่เคยกินซีโครงหมูย่างที่ไหนอร่อยเท่านี้มาก่อนเลย” ครูชพูด

“จริงด้วย ปกติฉันไม่ค่อยชอบทานเนื้อตรงส่วนซีโครงเพราะมันทานยาก แต่วันนี้แค่กัดนิดเดียวเนื้อก็หลุดออกมาจากกระดูกแล้ว อร้อยจัง” เครฟาพยายามกินอย่างรีบร้อยแต่ก็ยากเต็มที

“นั่นสิคะ อร้อยมากจริงๆ ดูซิขนาดคุณเนลที่ไม่ค่อยทานอะไรยังอยากอาหารชะขนาดนั้น”

ทุกคนเหลือบไปมองเนลที่ไม่พูดไม่จา ใช้อาหารต่อเนื่องโดยไม่สนใจว่าตัวเองนั้นเป็นผู้หญิงเลยแม้แต่บ่อย เห็นดั่งนั้นแล้วทุกคนก็ยิ้มร่าทันที

“พวกเราคงจะเหนื่อยจริงๆ กินอะไรก็คงอร้อยไปหมด...แต่ฉันว่ารสชาติแบบนี้คุ้มๆ นะ”

“นายก็ด้วยเหรอครูช ฉันเองก็คุ้มรสชาติแบบนี้เหมือนกัน” เครฟาเสริม

“นั่นสินะคะ โดยเฉพาะซอสเนี่ย ฉันว่าฉันเคยทานที่ไหนมาก่อนนะ แล้วก็อาหารอร้อยๆ แบบนี้ก็ใช้ว่าจะหาได้ง่ายๆ เสียด้วยสิคะ”

และเมื่อสิ้นเสียงของชายะ ทุกคนก็สบตากันนิ่งไป ปากค่อยๆ เคี้ยวอาหารราวกับจะประเมินรสชาติให้ละเอียดกว่านี้ แต่คำว่า “รสชาติคุ้มๆ” นั้นมันทำให้พวกเขาสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง...ใช่ อะไรบางอย่างที่คุ้นเคยมากๆ

“ซอสนั้นเป็นสูตรพิเศษของทางร้านเราเองครับ เพราะส่วนใหญ่ซอส

บาร์บีคิวที่อื่นจะใช้ของสำเร็จรูปทำ แต่ทางเราใช้ของสดทำ ใช้เวลาเคี้ยวอย่างพิถีพิถันประมาณสามชั่วโมง ส่วนเนื้อที่ไครงนั้นก็หมักด้วยกรดผลไม้ที่มีเอนไซม์มาก ทำให้นุ่มกว่าปกติ ส่วนตอนย่างเราก็ใช้เกลือผลิตภัณฑ์พิเศษจากเทือกเขาที่เบสต์มาโรย ทำให้รสชาติเข้มข้นขึ้นด้วยครับ”

คำอธิบายดังขึ้นมาจากด้านหลัง เหล่าผู้พิทักษ์ทั้งสี่คนชะงักและค่อยๆ เหลือบไปชำเลืองมองตามเสียงคนที่กำลังจ้องเป็นตอยหอยนั้นซ้ำๆ

ครูชถึงกับทำซีไครงที่ถือไว้ตก เครฟ่าอ้าปากค้าง เบลหยุดมือ ซายะนั้นอยากจะยิ้มแต่เนื่องด้วยอาหารเต็มปากเธอจึงต้องยกมือขึ้นปิดปากเอาไว้

“แล้วซีไครงหมูย่างบาร์บีคิวกับมันฝรั่งทอดเนี่ยก็เป็นอาหารขึ้นชื่อพอสมควรของประเทศเมเรียนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมือง เน็คซัส นะฮิตมากเลยละ ยังไงซะเขาถึงบอกว่า ถ้ามาถึงเมเรียแล้วไม่ได้กินซีไครงหมูย่างละก็ถือว่ามาไม่ถึงรัฐมั้ย”

ผู้มาใหม่ยังพูดต่อด้วยรอยยิ้มติดตลก เขาสวมเสื้อคลุมสีขาวที่มีฮูดอยู่ด้านหลัง เรือนผมสีดำขลับนั้นถูกมัดให้เป็นกระจุกไว้แบบลวกๆ ขณะที่ดวงหน้าดูดีนั้นก็ส่งรอยยิ้มอารมณ์ดีกลับมาให้ ดวงตาสีเขียวเพร็ดอตสองประกายขี้เล่น รูปร่างที่สูงราวๆ 185 เซนติเมตรนั้นดูกำยำกว่าเดิมพอสมควร

เขานั่งอยู่บนเก้าอี้กลมตัวสูงหน้าเคาน์เตอร์บาร์ ไชว่ห้างสบายอารมณ์และเท้าศอกไว้บนเคาน์เตอร์ โดยมีแก้วเบียร์เย็นเฉียบตั้งอยู่ข้างๆ

“พวกนายนี่ดูๆ ไปแล้วไม่ค่อยเปลี่ยนไปเลยแฮะ โดยเฉพาะเธอนะ เบล สองปีมานี้ไม่สูงขึ้นเลยหรอ”

เขายังคงทักทายอย่างสนิทสนม แต่ก็ได้ทำให้ผู้พิทักษ์ทั้งสี่ขยับตัวดูเหมือนว่าการปรากฏตัวของชายหนุ่มผมดำจะทำให้พวกเขาอึ้งจนพูดอะไรไม่ออก

“อ้าว! ไหง่รีแอ๊กชันเป็นแบบนี้ละเนี่ย” ชายหนุ่มผมดำบ่นปากนิตๆ

“ซ้ำว่าซ็อกกันจนค้างไปแล้วมากกว่าระมัง” เสียงกวนๆ ดังขึ้นมาจากด้านในเสื้อ

ได้ยินดังนั้นชายหนุ่มผู้มาใหม่ก็หัวเราะพริต หันไปคว้าแก้วเบียร์เย็น

เฉียบนั้นมาซดลงคออีกใหญ่ ก่อนจะส่งเสียง “ฮ้า...” ออกมายาวๆ เครื่องดื่ม สกัดจากรำข้าวนี้ช่วยให้เขาสดชื่นขึ้นจากการต้องไปทำงานในพื้นที่ทะเลทราย (อีกแล้ว) อยู่ไม่น้อย

“ฉันได้ยินมาว่าพวกนายกำลังจะเดินทางไปทีลิตเติลการ์เดนไซม์มัย ถ้ายังงั้นขอติดไปลงที่นั่นด้วยคนได้รึเปล่า พอดีว่ากำลังจะกลับบ้านนะ”

และคำกล่าวนี้นเองที่ทำให้ผู้พิทักษ์ทั้งสี่คนได้สดชื่นมาอีกครั้ง ก่อนทุกคน จะเริ่มจิกยิ้มกว้างออกมาชนิดไม่คิดเก็บอาการดีใจเลยแม้แต่หน่อย กว่าจะ รู้ตัวอีกทีพวกเขา ก็ตะโกนเรียกชื่อของชายหนุ่มตรงหน้าออกมา รวากับรอยที่ จะเรียกมันมานานถึงสองปีเต็ม

“เร็น!”

“ออร์แกน!”

ทุกคนยิ้มว่า ขณะที่เจ้าของนาม เร็น ออร์แกน นั้นหัวเราะที่ขึ้นมา เบาๆ พร้อมกับยิ้มโดยไม่คิดจะเก็บความดีใจเอาไว้ด้วยเช่นกัน เขาลุกขึ้นยืน และผายมือทั้งสองข้างออก

“ฉันกลับมาแล้วเพื่อน”

2

ยื่นคำร้อง

“เฮ้ยพวกเรา! พวกหุ่นพี่จากทีมโรซารีเดินทางกลับมาถึงการ์เดนแล้ว!”

“เอ๊ะ! จริงหรือ แล้วภารกิจด่วนที่ทางอเมเรียขอให้ไปทำล่ะ”

“ก็แหงอยู่แล้วละ ระดับพวกพี่จากทีมโรซารีเคยทำงานพลาดที่ไหนกัน”

“แล้วตอนนี้พวกเขาอยู่ที่ไหนล่ะ”

“เพิ่งจะลงจากเครื่องที่พวกอเมเรียมาส่งที่ลานจอดเครื่องเมื่อ همینนี่เอง!”

“รีบไปรับพวกพี่ๆ เขาเถอะ!”

บทสนทนาของเหล่านักเรียนลิตเติลการ์เดนนั้ดั่งต่อกันไปเป็นทอดๆ ขณะที่พวกเด็กปีสองพากันวิ่งกรูไปที่ลานจอดเครื่องบินของสถาบัน ที่ยามนี้มีเครื่องโดยสารขนาดกลางของกองทัพอเมเรียจอดอยู่หนึ่งลำพร้อมกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายช่างขนย้ายหุ่นรบ GK ชื่อดังสองเครื่องอย่างตีบาเกิ้ลและลูเกอร์ ลงมาจากยานโดยสาร

พวกเด็กๆ ตูจะสนใจหุ่นรบที่ไม่ได้มีโอกาสเห็นกันบ่อยๆ อยู่ไม่น้อย

ทว่าสิ่งที่น่ามองยิ่งกว่าเห็นจะเป็นสมาชิกทีมโรซารี ซึ่งเป็นผู้พิทักษ์ที่ได้รับ การจับตามองมากที่สุดในวงการก็ว่าได้ เพราะนอกจากจะมี ซายะ ลินส์ กับ ครูซ โอเซล ที่สร้างชื่อจากการทำภารกิจได้ในเวลาสั้นๆ แล้ว ยังมีสุดยอด ผู้เชี่ยวชาญด้านอาคมอย่าง เครฟา เดลคอเรส และสุดยอดจอมเวทอัจฉริยะ เนล อลาสเตอร์ ที่ล้วนสร้างผลงานไว้ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเลย

ไม่เพียงแค่นั้นที่ให้ความสนใจ แม้แต่พวกรุ่นน้องต่างก็ยกให้พวกรุ่นพี่ จากทีมโรซารีที่มีสมาชิกแค่ห้าคนเป็นต้นแบบของพวกเขาอีกด้วย เพราะ นอกจากจะมีฝีมือที่เฉียบขาดแล้ว แต่ละคนยังมีบุคลิกที่มีเสน่ห์ให้หลงใหล

“พี่ซายะเท่จังเลย ขนาดไปทำงานโหดๆ มาแท้ๆ แต่ยังกลับมาแบบ ไม่มีบาดแผลเลยสักนิด”

“จริงด้วย รุ่นพี่ครูซเองก็เท่เหมือนเคยเลยนะ”

“นี่หล่อนยังไม่ตัดใจจากรุ่นพี่ครูซอีกหรือ เดียวก็ชวยหรือก”

“ยุ่งน่า”

“คุณเนลตัวเล็กน่ารักจัง”

“คุณเครฟาดูด้วย มาดคุณหนูแบบนั้นที่สุดๆ เลยละ!”

“ได้เจอพวกพี่ๆ จากทีมโรซารีที่รุ่นพี่ทำภารกิจไปทั่วแบบนี้ โชคดีชะมัด ...ถ้าถ่ายรูปไปจะโดนพวกพี่ๆ เขาว่ามัยนะ”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า พวกพี่ๆ ใจดีกันจะตายไป”

เหล่าเด็กปีสองนั้นกระซิบกระซาบกันในระดับที่ได้ยินอยู่ในวงเท่านั้น ซึ่งในตอนนั้นเหล่าสมาชิกทีมโรซารีทั้งสี่คนนั้นก็เดินตรงมายังประตูทางเข้า อาคารที่เชื่อมต่อกับตึกเรียน หลังจากขอขอบคุณहारของอเมเรียที่อุทิศสำหรับมา ส่งจนถึงที่หมาย

ซายะซึ่งเป็นหัวหน้าทีมเดินนำพวกเพื่อนๆ ตรงมายังจุดที่พวกรุ่นน้อง กำลังยืนอยู่ ตามด้วยครูซ เครฟา และเนล ถึงตรงนี้เหล่ารุ่นน้องทั้งหลายก็ จิกยิ้มจนแก้มปริที่ได้เห็นดาราประจำองค์กรซึ่งไม่ได้โผล่มาง่ายๆ เนื่องด้วย ฝีมือที่ยอดเยี่ยมของพวกเขาทำให้มีนายจ้างเรียกตัวไปทำงานอยู่ทั่วไป

“เอ๊ะ? แล้วคนที่เดินตามหลังพวกพี่ๆ มานั่นใครนะ”

จนกระทั่งรุ่นน้องคนหนึ่งเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเอะใจ เมื่อเห็นว่านอกจากรุ่นพี่ทีมโรซารีแล้ว ยังมีผู้ชายอีกคนหนึ่งเดินตามหลังพวกเขามาด้วย

“จริงด้วย ใครละนั่นนะ?”

“โทรมจิง...อย่าบอกนะว่าเป็นนักโทษที่พวกพี่เขาจับมานะ?”

“สงสัยแะะ?”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อย เพราะชายหนุ่มที่เดินตามหลังเหล่าดาวเด่นของสถาบันมาก็คือ ชายหนุ่มรูปร่างสูงในเสื้อผ้าโทรมๆ ที่มีเพียงแค่เสื้อกล้ามสีขาวมอๆ กับกางเกงยีนขาคุด โดยมีเสื้อคลุมแขนยาวผูกไว้ตรงเอว เขามีผมสีดำขลับที่ยาวจนต้องรวบไว้เป็นกระจุกตรงท้ายทอย...ถ้าให้นิยามสั้นๆ ก็คือเป็นคนทีเซอร์มากๆ เลยทีเดียว

“น...นี่พวกเราดูนั่นสิ นั่นมันตัวอะไรนะ ตัวใหญ่มากเลย...หมารีเปล่า”

“จ...จริงด้วย”

ขณะที่อีกเสียงหนึ่งก็เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าด้านหลังของชายมาดโทรมคนนี้มีสุนัขตัวโตสี่ขาเดินตามมาด้วยท่าทางเซิดคองอาจ เป็นสุนัขตัวโตสี่ขาที่สง่างามที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยเห็นมา

“ให้ตายสิ แก่เลี้ยงหมาด้วยอะไรวะเพื่อน มันถึงได้ตัวโตได้ขนาดนี้นะ อย่าบอกนะว่าให้เนื้อมังกรเป็นอาหาร”

จนกระทั่งเมื่อพวกพี่ๆ ทีมโรซารีเดินมาถึงระยะที่พวกรุ่นน้องทุกคนได้ยินเสียงบทสนทนาของพวกเขาแล้ว เสียงกวนๆ ของนายไอเซลก็ดังขึ้นมา ก่อนใครเพื่อน

“ฉันก็ให้มันกินเหมือนหมาทั่วไปนั่นแหละ ทำไมอะ ตีออก ตอนไปอยู่ในป่าในเขาถ้าไม่มีที่นอนฉันก็อาศัยตัวมันเนี่ยแหละและหอนต่างหอน ขนมันนุ่มจะตายไป...นายอยากลองมั๊ยล่ะ?”

“ม...ไม่ดีกว่าวะเพื่อน ฉันเกรงใจ”

ชายหนุ่มมาดเซอร์คนนั้นเดินเข้ามาโอบคอครูเขาไว้ ซึ่งแน่นอนว่าคำถามนั้นเล่นเอาเจ้าคนกลัวสุนัขขึ้นสมองไปกมือหย้อยๆ เป็นภาพที่ทำให้

พวกหุ่นน้องอั้งไปทันที จริงอยู่ว่าหุ่นที่ครูชนั้นเป็นประเภทอารมณ์ดีสนุกสนาน เฮฮาไปเรื่อย แต่ก็มีเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่เข้าไปตีสนิทกับเขาได้ขนาดนั้น

“นี่นายยังไม่หายกลัวหมาอีกหรือครูช” เครฟ่าหันมาถาม

“เฮ้ย! กลัวหมาอะไรเพี้ยไม่ใช่หวัดจะได้ฉีดยาเข็มเดียวแล้วหายได้”

ครูชแหงหัวใส่

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า ไ้ทนี่จะเป็นหมาที่สุภาพมากเลยนะ ถ้าฉันไม่สั่ง ละครีรับรองว่ามันไม่เข้าไปขย้านายแน่ๆ แต่แนะนำว่าอย่าไปทำให้มันโกรธดีกว่า นะ เห็นตัวแค่นี้แต่มันก็เคยล้มหมีบอบันได้ง่ายๆ เลย”

“ขอบใจ มันทำให้ฉันรู้สึกอุ่นใจขึ้นเยอะเลยอะเพื่อน!”

ครูชกระแทกเสียง ท่ามกลางเสียงหัวเราะของพวกเขาเพื่อนๆ ทุกคน

“นี่แล้วนายฝึกให้มันกลายเป็นหมาผู้พิทักษ์จริงๆ นะหรือ”

เครฟ่าหันไปถามบ้าง ซึ่งพอหนุ่มมาดเซอร์ก็พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้ม

“มันฉลาดมากเลยนะ สอนอะไรนิดหน่อยก็ทำได้แล้ว เห็นตรงไหล่ซ้าย ของมันมั้ยล่ะ ฉันติดดาบโอกุซึให้มันด้วย เห็นแบบนี้แต่ก็ใช้วิชาดาบสำนัก ออร์แกนได้ด้วย เจ๋งมั้ยล่ะ”

“ม...หมาเนี่ยจะใช้วิชาดาบของคนได้”

คุณหนูเดลลอรอสดูจะอึ้งจนพูดไม่ออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งไ้รอยยิ้ม กรุ้มกริ่มมันก็ชัดเจนแล้วว่าเรื่องที่หมาสามารถใช้วิชาดาบของคนได้นั้นไม่ใช่ เรื่องล้อเล่นเป็นแน่ เพราะเมื่อหันไปมองเจ้าสุนัขสีขาวที่เดินตามหลังมาแล้ว เธอก็เห็นว่าไม่มีดีโอกุซึเสียบไว้ในฝักตรงหัวไหล่ข้างซ้ายของมันจริงๆ เสียด้วย

“แล้วนี่คุณจะไปกลับมาอยู่ที่นี้นานแค่ไหนคะ”

รอบนี้จึงเป็น ซายะ ลินส์ หันกลับไปถามบ้าง ซึ่งพวกหุ่นน้องก็ต่างอึ้ง ไป เพราะเป็นที่รู้กันว่านอกจากคนที่สนิทกันจริงๆ อย่างครูชแล้ว ซายะแทบ จะไม่เคยยิ้มหวานๆ แบบนี้ให้ผู้ชายคนไหนเลย...มันจึงเป็นภาพแปลกตา สำหรับพวกหุ่นน้องทุกคนเป็นอย่างยิ่ง

“ก็ยังตอบอะไรไม่ได้หรอกนะครับ แต่คิดว่าคงสักกระยะนั้นแหละ”

“งั้นหรือคะ”

ชายะยิ้มออกมาแบบชนิดที่ไม่ปกปิดความดีใจนั้นเอาไว้แม้แต่น้อย

“ถ้าวันนี้ต้องเล่นเกมด้วยกันนะ”

พวกหุ่นน้องยิ่งอึ้งเข้าไปใหญ่เมื่อ เนล อลาสเตอร์ ที่นั่งเสมอเดินเข้าไปเกาะแขนของผู้ชายสุดเซอร์คนนั้นเอาไว้ รวากับน้องสาวที่กำลังอ้อนพี่ชายไม่มีผิด

“ได้อยู่แล้ว จะเล่นชดเชยช่วงที่ไม่อยู่ไปเลยนะดีมั๊ย”

ว่าแล้วชายหนุ่มสุดเซอร์คนนั้นก็ยกมือลูบหัวเนลเบาๆ จนหญิงสาวหน้าตายเริ่มมีรอยยิ้มนิดๆ ปรากฏขึ้นมาตรงมุมปาก

“รุ่นพี่เนลยิ้มด้วยแหละ...”

“จริงด้วย ผ...ผู้ชายคนนี้เป็นใครเนี่ย ทำไมถึงได้สนิทสนมกับพวกพี่ที่มิโรซารีจังเลยล่ะ”

“ฮ...เฮ้ พวกเราดูนั่นสิ ตรงคอของเขามัน เทียร์...ไซม์”

พวกหุ่นน้องเริ่มกระซิบกระซาบกันอีกครั้ง รอบนี้เป้าหมายทางสายตานั้นคือสร้อยคอตรงหน้าอกของชายหนุ่มแปลกหน้า ที่มีผลึกเทียร์สีขาวส่องแสงสว่างจ้าอยู่ ชัดเจนเลยว่าเขาคงเป็นผู้พิทักษ์คนหนึ่งด้วย...แม้จะไม่คุ้นหน้าเท่าไรก็ตามที

“อ้าว! พวกนายมารับพวกพี่หรือ”

ครูซผู้มีอัธยาศัยดีเหลือบมาเห็นกลุ่มหุ่นน้องที่ยืนรอกันตรงทางเข้าตึกและเอ่ยทักด้วยรอยยิ้ม ทำให้พวกหุ่นน้องสะดุ้งไปตามๆ กัน

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านครับ/คะ รุ่นพี่!”

พวกหุ่นน้องประสานเสียงขึ้นมาทันทีเมื่อพวกพี่ๆ คนดังหันมามอง

“อ...เอ๊ะ? นี่เขามาต้อนรับฉันหรือ”

การประสานเสียงนั้นทำเอาชายหนุ่มมาดเซอร์ถึงกับผงะไป ก่อนจะหันมามองพวกเด็กปีสองที่ยืนตั้งแถวต้อนรับด้วยท่าทางงงๆ

“ใช้ที่ไหนยะ พวกน้องเขามาต้อนรับพวกฉันต่างหากล่ะ”

เครฟาเซิดรอยยิ้มใส่คล้ายๆ จะเยาะ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้หุ่นน้องทุกคนอย่างเป็นกันเอง เช่นเดียวกับครูซและชายะที่โบกมือให้น้องๆ

“ขอบใจมากนะจ๊ะทุกคน” เครฟาย้ม ก่อนจะกลับมามองเร็น “พวกเขาเป็นน้องปีศาจทั้งนั้น คงจะไม่เคยเห็นหน้านายที่หนีออกไปจากสถาบันตั้งแต่ครั้งปีแรกหรอกอะฮือตาบ้า”

“ก็...ว่าจั้น”

ชายหนุ่มมาดเซอร์คนนั้นยิ้มรับเจื่อนๆ ก่อนจะเหลือบไปมองเหล่าวัยรุ่นที่ไม่คุ้นตาเท่าไร ถึงจะไม่ได้อยู่ในชุดเครื่องแบบของผู้พิทักษ์ แต่ทุกคนล้วนมีสร้อยเทียร์สวมไว้

“หือ...” เขาลากเสียงยาวๆ ออกมาพร้อมกับรอยยิ้มช้า “เดี๋ยวนี้พวกนายกลายเป็นรุ่นพี่คนดังไปแล้วลิเนี่ย ถึงขนาดมีคนมารอต้อนรับหลังจากไปทำภารกิจเสร็จมาหมาดๆ แบบนี้ ท่าทางฝีมือจะพัฒนาไปเยอะเลยสินะ”

“มันก็ต้องแหงอยู่แล้วลิยะ” เครฟาเซิดหน้าขึ้นนิดๆ “นายเล่นหายหัวไปตั้งสองปี คิดหรือว่าพวกฉันจะอยู่เฉยๆ โดยไม่มีอะไรพัฒนาเลย”

“แหม พุดแค่นี้ทำไมต้องของขึ้นด้วยล่ะจะคุณหนู” ว่าแล้วก็เอื้อมมือไปขี้ยี้ใต้คางสาวเจ้าเบาๆ “อย่าบอกนะว่าตอนที่ฉันไม่อยู่ด้วยเกิดเหงาขึ้นมาอะ ใ้อ้ทำทางแบบนี้มันเหมือนกำลังน้อยใจอยู่เลยนะจะคุณหนูเดลดอเรส”

“ฝ...ฝันไปเถอะยะ!”

ว่าแล้วคุณหนูคนสวยก็เซิดหน้าหนีไปอีกทาง พวงแก้มทั้งสองข้างขึ้นสีจัด ทำเอาพวกรุ่นน้องอิงไปตามๆ กัน เพราะครฟานั้นมักจะเป็นรุ่นพี่ที่อยู่ในมาดคุณหนูเจ้าระเบียบสมบูรณ์แบบ ใ้อ้ทำที่เขินอายแบบนั้นแทบจะไม่มีให้เห็นหรอก

“แล้วเอายังไงต่อดี จะกลับไปที่บ้านก่อนมั๊ย หรือว่านายอยากไปที่ไหน”

ครูชเอ่ยปากขึ้นมาตอนที่กลุ่มของเขากำลังเดินผ่านแถวที่พวกรุ่นน้องยืนต้อนรับอยู่

“จริงๆ ก็มีธุระต้องไปทำอยู่หรอกนะ แต่วันนี้ขอไปพักที่บ้านก่อนก็แล้วกัน...”

“เจ๋ง!” ครูชยิ้มว่า “จั้นคืนนี้ต้องฉลองต้อนรับนายหน่อยแล้ว ฉันไม่ได้

ดีมีกับนายมาตั้งสองปีแล้ว คือนี่ไม่เมาไม่เลิกเพี้ย เดี่ยวจะไปตามพวกไอ้เจ้า รือคกับเซตมาด้วย สองคนนั้นเมาที่ไรบ่นคิดถึงนายทุกทีเลย”

“หี...แกเนี่ยนะครุฑ วันๆ คิดถึงแต่เรื่อง...”

“ลูกจ๋า!!!”

ทว่ายังไม่ทันที่พวกเขาจะได้เดินผ่านพวกรุ่นน้องไปจนพ้นด้วยซ้ำ จู่ๆ ก็มีเสียงร้องเรียกดังลั่นมาจากภายในตึกรับรอง รุ่นน้องทุกคนตกใจจนต้อง รีบหันไปมองตามเสียง เช่นเดียวกับพวกทีมโรซารีที่ผิงจะไปตามๆ กัน โดยเฉพาะ ชายหนุ่มในมาดเซอร์นั้นถึงกับเบิกปาก

“ด...เดี๋ยวๆ มีใครได้ติดต่อไปบอกยายเจ้ ผอ. แล้วเหรอว่าฉันจะกลับ ...อีก!”

และยังไม่ทันจะได้หันไปถามพวกเพื่อนๆ จนจบ ร่างของสุภาพสตรี คนหนึ่งก็กระโจนเข้ามากอดเขาเต็มแรงจนเกือบจะหงายแกงลงไปนอนกับพื้น

“หายไปไหนมาตั้งนาน ไม่ยอมติดต่อกลับมาหาแม่บ้างเลย ฐึ่มั้ยว่า เค้ารอโทรศัพท์จากตัวเองทุกวันเลยนะ!”

“ด...ด...เดี๋ยวก่อนเจ้ ผมหายใจไม่ออก!”

เจ้าของร่างสูงถึงกับพูดแทบไม่เป็นภาษา เนื่องด้วยเขากำลังโดน สุภาพสตรีที่พุ่งใส่เมื่อครู่ดึงศีรษะเข้าไปกอดแนบหน้าอกของเธอจนหายใจ แทบไม่ออก ภาพตรงหน้านั้นยิ่งทำให้พวกรุ่นน้องอึ้งไปตามๆ กัน เพราะ สุภาพสตรีคนนั้นคือ สาวสวยเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนที่รวบไว้และ ปล่อยลงมาตรงไหล่ขวา ดวงหน้าหวานสวยที่ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่ต่าง อะไรมากจากหญิงสาววัยยี่สิบห้าปีเลยสักนิด

ทว่าสาวสวยคนนี้เป็นถึงผู้อำนวยการของสถาบันผู้พิทักษ์แห่งนี้!

“น...นั่นมันท่าน ผอ. ไม่ใช่เหรอ”

“กอดเฉยเลยว่ะ”

“ด...เดี๋ยวนะ ฉันได้ยินท่าน ผอ. เรียกผู้ชายคนนี้ว่า ลูก จันท์เหรอ”

ปรากฏการณ์แปลกตาตรงหน้าทำให้พวกรุ่นน้องเริ่มหันมาพูดคุย กันเองอย่างตื่นเต้น

“เดี๋ยวก่อน ใจเย็นนะ!”

ในที่สุดชายหนุ่มสุดเซอร์คนนั้นก็ผลัดตัวท่าน ผอ. ที่อยู่ในชุดกระโปรงยาวสีขาว สวมทับด้วยเสื้อคลุมผู้พิทักษ์ออกจากกรงของเขาได้สำเร็จ

“เจริญได้ยังไงว่าผมกลับมาถึงที่นี่แล้วเนี่ย” ชายหนุ่มตะโกนถาม ก่อนจะหันกลับไปมองเพื่อนๆ “พวกเธอรายงานกลับมาทั้งนั้นหรือ?”

ซึ่งแน่นอนว่าทุกคนส่ายหน้า

เห็นดังนั้นเองชายหนุ่มก็เบ้าปาก รวากับจะคาดการณคำตอบได้ทันที

“...นี่อย่าบอกนะว่าเจ้ให้สายมากอยจับตาคุณอีกแล้วนะ!”

“ก็แหม...เค้าเป็นห่วงลูกจ๋าเนี่ย!” ท่าน ผอ. ตะโกนเสียงสูง รำๆ จะร้องให้ออกมาอยู่รวมร้อ

“ไม่เข็ดหรือไงเนี่ย ครึ่งก่อนผมเข้าใจผิดแล้วอัดสายของเจ้ซะละะทะขนาดนั้นนะ!”

“เค้าไม่สนหรอก ก็ลูกจ๋าเล่นไม่ยอมติดต่อกลับมาที่สถาบันเลยนี่นา!”

ว่าแล้วท่าน ผอ. คนสวยก็พุ่งเข้าไปกอดคนที่เธอเรียกว่าลูกอีกครึ่งจนคนโดนกอดต้องงอนใจออกมาชนิดเก็บความแข็งเอาไว้แทบไม่มีดี ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของเด็กทุกคนที่ไม่เคยเห็นท่าน ผอ. ผู้สง่างามอยู่เสมอทำตัวเป็นเด็กๆ แบบนี้

ไม่นานนักชายหนุ่มมาดเซอร์คนนั้นก็ซ้ำเรื่องกลับมามองพวกเพื่อนๆ ที่ต่างเผยแพร่ยิ้มขำออกมาถ้วนหน้า ก่อนจะยกมือขึ้นเกาศีรษะแกรๆ

“ท่าทางฉันคงจะไม่ได้กลับไปที่บ้านก่อนแล้วแฮะ” เขาว่าจริงๆ

“ฉันก็ว่าจ้างแหละวะ” ครูซึ่มร่า

สุดท้ายทุกคนก็หัวเราะขำกันเอง รวากับรู้สึกดีที่ได้เห็นภาพแห่งความสุขที่ไม่ได้เห็นมาเสียนาน ขณะที่พวกเร่ร่อนทั้งหลายต่างคิดไปในทิศทางเดียวกันหมดนั่นก็คือ... ให้อำนาจชายสุดโหดคนนี้นั้นมันเป็นใครกันแน่

“จั้นหรือ ไปบังเอิญเจอกันที่อเมเรียลนะ”

ท่าน ผอ. อาเนียร์ วินส์เล็ด เอ่ยขึ้นมาด้วยเสียงหวานๆ ในห้อง

ทำงานส่วนตัวของผู้อำนวยการ เหล่าผู้พิทักษ์หนุ่มสาวห้าชีวิตนั่งอยู่บนชุดเก้าอี้โซฟาพับแขก เบื้องหน้ามีชุดน้ำชาและขนมหวานวางอยู่ครบครัน

หลังจากท่าน ผอ. ลากลูกชายและพวกเพื่อนๆ มาที่ห้องทำงานของเธอเพื่อหาที่คุยกันเป็นการส่วนตัว ทุกคนก็ดูจะผ่อนคลายลง ซ้ำยังปล่อยตัวตามสบายราวกับอยู่ในบ้านของตนเองไม่มีผิด อีกทั้งยังมีเจ้าสุนัขตัวโตสีขาวเข้ามานอนอยู่ตรงมุมห้องด้วย

“ทางนั้นเองก็ร้อนใจถึงขนาดให้ส่งหน่วยที่ดีที่สุดไปช่วยจัดการภารกิจนี้ให้ด้วย จนถึงต้องขอร้องทีมโรซารี ให้รีบดึงไปทันที ไม่คิดเลยแะว่าท่านประธานาธิบดีราบัคจะจ้างเธอให้ไปทำภารกิจนี้ด้วย”

ท่าน ผอ. ที่นั่งอยู่ตรงโซฟาหัวโต๊ะนั้นเอ่ยขึ้นพร้อมกับจดริมฝีปากลงไปบนแก้วเซรามิกอย่างอ่อนช้อย ผิดกับเมื่อครู่ลิบลับ ชายหนุ่มที่นั่งเอนตัวอยู่ตรงเก้าอี้โซฟาอีกมุมหนึ่งของหัวโต๊ะถอนใจยาวๆ

“อันที่จริงก็เกือบจะไม่ได้รับงานนั้นแล้วละครับ” ว่าแล้วยักไหล่วิต “ก่อนหน้านั้นเพิ่งรับงานคุ้มกันท่านนายกของอัสเลียร์มาหมาดๆ เหนื่อยจะตายซัก แต่เห็นว่ามี การเคลื่อนไหวของพวกเอเดนที่อาจจะเกี่ยวข้องกับระเบิดนิวเคลียร์ที่โดนขโมยไปจากกองทัพโลเคียร์เหนือ ผมก็เลยรับงานนี้ละ แล้วก็ เป็นไปอย่าง ที่คิดจริงๆ โชคดีว่าไปจัดการเก็บไอ้ของอันตรายมาได้ทัน ไม่อย่างนั้นก็เดาไม่ออกจริงๆว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ไป...”

พูดแล้วก็ถอนใจ ก่อนจะหยิบถ้วยชาตารจีลิ่งของชอบขึ้นจดริมฝีปากแล้วจิบ ส่วนท่าน ผอ. นั้นยิ้มออกมาอย่างอ่อนใจ และเหลือบมองเหล่าลูกศิษย์จากทีมโรซารีที่เพิ่งจะออกไปทำงานที่ว่านี้มาหมาดๆ ด้วยเช่นกัน

“ฉันคงต้องขอบคุณพวกเธอด้วยสินะ ทั้งๆ ที่ตอนนี้ควรจะเป็นวันหยุดของพวกเธอหลังจากตรากตรำกับงานแล้วก็การสอบปลายภาคแท้ๆ เสีย”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” ชายะโคลงศีระชะให้ยิ้มๆ “มันเป็นหน้าที่ของพวกเราอยู่แล้ว อีกทั้งอย่างเราก็จับกุมพวกเอเดนมาได้หลายคนเลย นั่นถือเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือคะ”

“...นั่นสินะ” ท่าน ผอ. พยักหน้ารับ “ถ้าอย่างนั้น เนล ฝากเรื่อง

ประสานงานกับหน่วยข่าวกรองเพื่อเก็บกวาดขยะที่เหลือให้ด้วยเหมือนเคยนะ รอบนี้พวกเราน่าจะสาวได้พวกจูดาสออกมาจากกองทัพของอเมเรียได้ เยอะทีเดียวละ”

“รับทราบ”

เนลผู้เชี่ยวชาญเรื่องข้อมูลข่าวสารพยักหน้าให้ท่าน ผอ. เขาใจ เพราะเธอเป็นหนึ่งในคนที่มักไปช่วยหน่วยข่าวกรองจัดการล้างระบบของผู้ก่อการร้ายอยู่บ่อยๆ ซึ่งบอกได้เลยว่า เนล อลาสเตอร์ เนื้อหอมในหน่วยนั้นเป็นอย่างยิ่ง

“...ไอ้เรื่องงานลำบากหรือเหนื่อยยังไงเนี่ยว่ากันทีหลังเถอะคร้าบท่าน ผอ.” ครุฑร้องเสียงใส “ไอ้ผมเนี่ยจะให้ไปบุกน้ำลุยไฟแลกชีวิตกับพวกผู้ก่อการร้ายยังงี้กับยืนอยู่แล้ว...ถ้าคำตอบมันคุ้มที่จะเสี่ยงละก็นะ”

“ครุฑ เสียมารยาทนะ!” เครฟาแหวไฉ่

ทว่าคำกล่าวนั้นกลับทำให้ท่าน ผอ. หัวเราะเบาๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ

“ไม่เป็นไรหรอกเครฟา” ว่าแล้วก็หันไปสบตาครุฑ “คำตอบแทนสำหรับภารกิจเสี่ยงตายเฉพาะกิจแบบนี้ ฉันตอบแทนให้พวกเธออย่างคุ้มค่าอยู่แล้ว จำนวนเงินคนละสิบล้านเหรียญน่าจะเพียงพอสำหรับคุณผู้พิทักษ์ระดับโกลด์และซิลเวอร์ทั้งสี่ท่านนะคะ...โดยเฉพาะคนที่กำลังพยายามสร้างเนื้อสร้างตัวอย่างคุณด้วย คุณโอเซล”

“แบบนี้คุ้มกันยาวเลยคร้าบท่าน ผอ.”

เมื่อได้ยินจำนวนเงินค่าจ้างที่มากมายอย่างไม่น่าเชื่อนั้นแล้ว ครุฑโอเซล ก็ยกนิ้วโป้งขึ้นมาพร้อมกับขยิบตาให้ผู้อาวุโสตรงหน้า รวากับจะบอกว่า “ถ้ายังไงของงานแบบนี้ให้ผมอีกนะคร้าบ” ไม่มีผิด คนแก่กว่าหัวเราะแบบนឹกเอ็นดู

“พวกนายดูเป็นมืออาชีพขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย”

เร็น ออร์แกน พ่อหนุ่มมอดเซอร์ที่เพิ่งจะวางแก้วชาลงไปบนโต๊ะรับแขกตัวเตี้ยๆ นั้นเอ่ยขึ้นมาด้วยรอยยิ้มติดตลก และหันไปมองเพื่อนทั้งสี่คนโดยพินิจ

“คุณชายะกับครูชขับหุ่นรบได้เก่งมาก จะเรียกว่าเป็นระดับเดียวกับพวกมืออาชีพในวงการหุ่นรบเลยก็ว่าได้แหละเนี่ย”

คำขมนั้นทำให้ครูชกับชายะมองตากันวูบหนึ่ง ก่อนที่ฝ่ายชายจะยกไหล่

“มันก็แหงอยู่แล้วสิเพื่อน ฉันสองคนนะเป็นระดับโกลด์ที่มีเครื่องส่วนตัวแล้วนะเพีย จะให้ห้องแง่งๆ เหมือนเมื่อก่อนก็ได้ตายในสนามรบสิพะ”

“เฮ้ยจริงดิ! นี่นายสองคนได้เลื่อนยศเป็นระดับโกลด์กันแล้วหรือ”

เร็นเผยรอยยิ้มแปลกใจขึ้นมา ก่อนจะสบตาบกับชายะซึ่งยิ้มหวานออกมา

“คะ ก็เมื่อราวๆ ห้าเดือนก่อนนี่เอง”

“เออ...เจ๋งๆ บอกตรงๆ นะคุณชายะนะฉันไม่ค่อยแปลกใจเท่าไรหรอก แต่ไอ้คนที่แม้แต่ซักรถยังไม่ได้เรื่องแบบแกนี่กลายเป็นผู้พิทักษ์ระดับโกลด์กับเขาได้ด้วยหรือครูช”

“ปากเสีย” ครูชหัวเราะพริต “ระดับท่านครูชก็ไม่ใช่อะไรเปิดซีก็เหวออกนะเพีย แกมันชอบเอาคนอื่นไปเทียบกับตัวเองมากกว่าไอ้บ้า ขึ้นมีคนที่เก่งๆ แบบแกอีกซักสี่ห้าคน ฉันว่าโลกคงจะวุ่นวายพิลึก”

“หยาบคายน่า”

เร็นหัวเราะรำ ก่อนจะมองเพื่อนอีกสองคน

“ถ้าอย่างนั้นพวกเธอก็อยู่ในระดับซิลเวอร์สินะ”

เครฟากับเนลพยักหน้ารับยิ้มๆ จนกระทั่งท่าน ผอ. แทรกขึ้นมา

“ก็คงอีกไม่นานนักหรอก สิ้นปีนี้ฉันจะเสนอชื่อให้สถาบันเลื่อนยศของเครฟากับเนลขึ้นมาเป็นระดับโกลด์แล้วละ ผลงานของทั้งคู่เองก็โดดเด่นมากๆ ในแนวหลังของภารกิจ พอมีงานประเภทเจาะข้อมูลหรือแก้ไขอาชญากรรมที่ชื่อของสองคนนี่มักจะเป็นชื่อต้นๆ ที่ถูกเรียกร้องให้ส่งตัวไปปฏิบัติการก็อยู่เสมอ”

“ว้าว...” เร็นยิ้มออกทันที “แบบนี้ทุกคนก็แข่งหน้าฉันไปหมดแล้วสิเนี่ย”

“ก็นายเล่นไม่ไผ่ล่หวักลับมาที่การ์เดนเลยเนี่ยะ ยศมันถึงได้ค้างเติ่งอยู่ที่ซิลเวอร์มาตั้งสองปีนะ ถ้าหมั่นกลับมารายงานตัวสักหน่อย คงเป็นระดับโกลด์ไปนานแล้วแท้ๆ”

เครฟาประชดเข้าให้ เร็นได้แต่หัวเราะว่า ก่อนจะเอนตัวลงไปนั่ง
สบายๆ บนเก้าอี้โซฟา

“ฉันก็อยากกลับมาเยี่ยมพวกนายบ้างหรอกนะ แต่ว่าพอเดินทางไป
ที่ไหนมันก็มีงานให้ต้องสะสางตลอด ผลออกที่เวลาสองปีก็ผ่านไปเหมือน
ติดจรวดเลยละ”

“นี่ถึงกับสี่มวันเวลาเลยหรอเนี่ย” เครฟาเบ้าปาก “มิน่าล่ะสภาพนาย
ถึงได้โทรมชะเหลือเกิน ดูซิ ปล่อยให้ผมยวขนาดนั้นได้ยังไถกัน ถ้าฝ่าย
บุคคลมาเห็นเข้ามีหวังลมจับแน่ๆ รู้มั้ยคะ คุณผู้พิทักษ์ออร์แกน”

“ก็นะ...”

เร็นยิ้มเจื่อนๆ ก่อนจะยกมือขึ้นจับผมที่ยาวกว่าเดิมจึงได้แต่ยกไหล่ไม่
ยี่หระ เพราะเขาเองก็ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องนี้เท่าไรนัก ปกติพอรำคาญมากๆ ก็จะ
เอาดาบมาหั่นมันออกไปสักที ซึ่งในช่วงสองปีนี้ก็ทำแบบนั้นไปแค่สองครั้ง
เองมั้ง

“สภาพแบบนี้คงจะผจญภัย ผ่านอะไรกันมาเยอะเลยสินะ โนอาร์?”

พอท่าน ผอ. เอ่ยทัก เจ้าสร้อยไม้กางเขนจอมปากมากที่นั่งเงียบมา
ตลอดนั้นก็หัวเราะหึขึ้นมาเบาๆ

“เจ้าเด็กคนนี้นั้นก็แค่ออกไปสร้างปัญหาเสียมากกว่านะ ส่วนมากก็
ออกไปทำอะไรตามใจแบบถูกกฎหมายเท่านั้นเอง พอมีใครจ้ำจอะไรเข้าหน่อย
ก็ไปลุยกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างให้เห็นในพริบตา...ถึงจะยังต้องฝึกฝนอะไร
อีกเยอะ แต่ช่วงสองปีที่ผ่านมา มันก็เติบโตเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาหน่อยแล้ว
ละนะ”

“...ซิ! พูดยากจริงๆ”

เร็นบ่นขึ้นมาเชิงๆ ส่วนท่าน ผอ. นั้นแอบอมยิ้มอยู่คนเดียว นึกแปลกใจ
ที่ขนาดโดนโนอาร์เหน็บแถมเข้าให้แล้วแต่เร็นก็ยังไม่วายขยับออกมาเหมือน
เมื่อก่อน เห็นได้ชัดว่าทั้งสองคงจะสนิทกันมากขึ้น และเร็นเองก็เติบโตขึ้น
ด้วยเช่นกัน

“แล้วเป็นยังไงบ้างล่ะคะท่านผู้สร้าง โลกที่ท่านไม่ได้มองมากกว่าสิบปี

นะ”

คำถามของอาเนียร์ส่งผลให้โนอาร์นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง รวกับจะครุ่นคิด

“แยกว่าที่ข้าคิดไว้เสียอีก” พุดแล้วก็ถอนใจ “ดูเหมือนรอยร้าวที่เลสเตอร์กับบราก้าสร้างขึ้นมามันลึกกว่าที่ข้าคาดไว้ พอได้เดินทางร่วมไปกับเจ้าหนู ทั้งมันและข้าก็รู้เลยว่ารากของพวกมันลึกเกินกว่าที่จะถอนออกมาได้หมดในคราเดียว...และบางที่ข้าเกรงว่า มันอาจจะฝังตัวแน่นจนถอนไม่ขึ้นแล้วด้วยซ้ำ โลกที่เป็นอยู่ตอนนี้ สำหรับข้ามันช่างเลวร้ายล้นดี ทำให้ข้าหวงนึกถึงโลกที่ข้ากับเวเนซซาเคยอาศัยมาด้วยกันจริงๆ มันเป็นความมืดมิดเกินกว่าที่จะจินตนาการได้เสียอีก”

ทุกคนในห้องนั้นเงียบไป เพราะต่างรู้ดีว่าสิ่งที่เขาผู้เฝ้ามองการเคลื่อนไหวของโลกมาตลอดเอ่ยขึ้นนั้นหมายถึงอะไรกันแน่ ไม่ใช่เพียงแค่เร็นเท่านั้น แต่พวกเด็กๆ ทุกคนที่เติบโตขึ้นต่างก็ได้สัมผัสถึงโลกที่กำลังเปลี่ยนไป

พวกเขาจึงกล้าพูดเต็มปากเต็มคำเลยว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้สวยงามอย่างที่เห็นอยู่...ไม่สิ ต้องบอกว่าที่โลกยังคงสภาพเดิมไว้ได้มากขนาดนี้ เป็นเพราะผู้พิทักษ์ที่ทำงานกันอย่างหนักตลอดสองปีมานี้ต่างหาก

“ตอนนี้พวกมันเริ่มเคลื่อนไหวกันหนักขึ้นเรื่อยๆ จนผมเองก็ไม่มั่นใจว่าจะตรึงระยะเวลาสงบสุขแบบนี้ไว้ได้อีกนานเท่าไร...มีความเป็นไปได้สูงว่าทางนั้นเองก็อยากฉีกระฆังเปิดศึกเต็มแก่แล้ว”

เร็นเอ่ยขึ้นมาบ้าง ก่อนจะมองไปทางท่าน ผอ. ที่เป็นแม่บุญธรรมของเขา

“ช่วงสองปีที่ผ่านมา ผมพยายามเคลื่อนไหวเพื่อปกป้องคนที่จะกลายเป็นอนาคตของโลกมาตลอด กลุ่มคนพวกนี้จะเป็นแกนนำสร้างโลกในอุดมคติขึ้นมา โลกที่ปราศจากความขัดแย้งและสงคราม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น สิ่งที่ผมต้องการก็คือการรวบรวมกองกำลังที่จะใช้ต่อสู้กับพวกเอเดนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้มากกว่า”

“ฉันท้าใจดี” ท่าน ผอ. พยักหน้ารับ

“ตอนนี้การเคลื่อนไหวของพวกมันเริ่มมากเกินกว่าที่ผมจะตะลอนๆ วิ่งออกไปจัดการคนเดียว ผมถึงได้ตัดสินใจกลับมาที่การ์เดนเพื่อเตรียมตัวรับมือพวกมันก่อนจะสายเกินไป”

อาเนียร์นิ่งไปกับคำกล่าวนั้นของลูกชายบุญธรรม เธอก็มองสร้อยไม้กางเขนตรงหน้าอกของเร็น ก่อนจะยกมือขึ้นแตะริมฝีปากคล้ายจะครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

“คิดว่ามันถึงเวลาแล้ววันนี้หรือ โนอาร์” ท่าน ผอ. ถาม

“ข้าก็บอกได้ไม่เต็มปากเต็มคำนักกว่าเจ้าหนูพร้อมสำหรับศึกใหญ่ครั้งนี้แล้ว แต่ช่วงสองปีที่ผ่านมา เจ้าหนูเองก็เรียนรู้อะไรจากข้าไปมากพอแล้ว อีกทั้งประสบการณ์หลายๆ อย่างที่ข้ากับเจ้าหนูได้เรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน ก็ทำให้พวกเราแข็งแกร่งขึ้น...ไม่รู้ว่าหรอคะว่าพร้อมที่จะรับมือบราเกอร์ยัง แต่ถ้าถามว่าพร้อมสำหรับการขึ้นเป็นผู้พิทักษ์ชาวยัง ก็คงต้องบอกว่าเกินพอแล้วละ”

“...นั่นหรือ”

อาเนียร์ถอนใจออกมายาวๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตากับเร็นตรงๆ ราวกับรับรู้ได้ว่าการกลับมาปรากฏตัวอีกครั้งของเร็น ออร์แกน ในลิตเติลการ์เดนนั้นมีความหมายอะไรกันแน่

“มันหนักหนามากนะเร็น” อาเนียร์พูด “ในยุคสมัยของฉัน ขนาดซีรอส พ่อของเธอมียุทธินะมือมากมายให้ใช้ทำศึก แต่สุดท้ายเขาก็ยังต้องแลกชีวิตของตนเองกับสันติภาพช่วงสั้นๆ เท่านั้น แต่ตอนนี้ ถึงแม้ตัวเธอนั้นอาจจะพร้อมสู้ศึกแล้ว แต่ว่าหมอกของเธอนะยัง...”

“ก็เพียงพอไม่ใช่หรือครับ”

เร็นตัดบทด้วยน้ำเสียงติดตลกจนท่าน ผอ. สะกักไป ดวงตาสีเขียวเพริศของชายหนุ่มชำเลืองกลับมามองพวกเพื่อนๆ แต่ละคนเล็กคิ้วงงๆ

“ผมคิดว่า ตอนนี้พวกเขาพร้อมที่จะต่อสู้เคียงข้างผมอีกครั้งหนึ่งแล้วละครับ อีกอย่างผมเองก็ไม่เคยเห็นพวกเขาเป็นเพียงแคตัวหมอก แล้วท่านพ่อของผมเองก็คงไม่เห็นคุณเป็นหมอกที่ใช้ในการต่อสู้แน่ๆ ไม่อย่างนั้นท่านจะ

สละชีวิตตัวเองไปทำไมล่ะครับ...อีกอย่าง เราไม่มีเวลามาอ้อยอิ่งแล้วนะ
ครับ”

ว่าแล้วเขาก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงเพื่อหยิบโทรศัพท์มือถือ
ขึ้นมาเปิดข้อมูลบางอย่าง ก่อนจะวางลงบนโต๊ะให้อาเนียร์ได้เห็น

ภาพที่ปรากฏขึ้นมาคือรูปแอบถ่ายของชายคนหนึ่ง เขาเป็นชายรูปร่าง
สูงกำยำ ใบหน้าร้านโลกบ่งบอกว่าน่าจะมีอายุราวๆ ห้าสิบปี มีผ้าสีดำปิด
ดวงตาไว้ข้างหนึ่ง ชายคนนี้นั่งสวมชุดเสื้อคลุมสีดำและมีตาบาคาตานะสองเล่ม
เหน็บไว้ตรงเอวทั้งสองด้าน

ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวนั้นทำให้อาเนียร์ถึงกับรีบหยิบโทรศัพท์
มือถือเข้ามามองใกล้ๆ ริมฝีปากเผยอค้างขึ้น

“...เป็นไปได้ ก็มันน่าจะตายไปแล้วนี่”

“เอเจนซีส่วนตัวของผมที่เป็นคนค้าข่าวถ่ายภาพนี้ได้ที่ ราเซียร์ เมื่อ
สองเดือนก่อนครับ” เร็นพูด “เธอยืนยันว่าคนในรูปก็คือ โอนิ เบ็งเค แน่นนอน
แล้วถ้ายังไม่เชื่อละก็...”

ว่าแล้วเร็นก็ถลกเสื้อคลุมของเขาขึ้น เผยให้เห็นส่วนท้องที่ขึ้นซิกแพ็ก
อย่างชัดเจน ทว่านั่นกลับไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนในห้องจะสนใจ เมื่อบริเวณหน้าอก
ของเขามีรอยแผลน่ากลัวลากยาวลงมาจนถึงท้อง

“ผ...แผลนั้นมัน...”

ชายะถึงกับหรีตาลง ขณะที่ใครฟานั้นต้องยกมือขึ้นปิดปากด้วยท่าทาง
หวาดเสียว

“ครึ่งปีก่อนผมได้ปะทะกับมัน นอกจากมันจะหนีไปได้แล้ว ยังสร้าง
แผลนี้ให้ผมอีกด้วย ซึ่งชัดเจนเลยว่ามันที่เคยเป็นหนึ่งในคนที่สนับสนุนบรกก้า
นั่น ตอนนั้นก็เข้ากลุ่มเอเดนไปเรียบร้อยแล้ว ดูจากเครื่องแบบของมันในรูปก็ได้”

ได้ยินดังนั้นแล้วอาเนียร์ก็ถึงกับพูดอะไรไม่ออก ในจังหวะที่เร็นกำลัง
ปล่อยเสื้อลงมาอีกครั้ง พวกเพื่อนๆ ก็มองหน้ากันเองเพื่อสื่อสารกันว่ามิใคร
รู้จักเจ้าโอนิ เบ็งเค ที่ว่านี้กันบ้างรึเปล่า ซึ่งการสายหน้าของเนลก็มากพอที่
จะบอกว่า ไม่มีใครรู้จักเจ้าหมอนี่เลย

“ถ้านี้เป็นเรื่องจริง...” อาเนียร์ยกมือขึ้นกุมขมับ “ทางเราเองก็คงนั่งนอนใจไม่ได้อีกแล้ว เบ็งเคนะเป็นตัวอันตรายมาก ในสงครามครั้งที่แล้วพวกเราเองก็เกือบแย่ไปเพราะมันเหมือนกัน แต่ฉันเห็นกับตาว่าสื่อสเป็นคนจัดการสังหารมันไปแล้วแท้ๆ ทำไมมันถึงได้...”

“ดูเหมือนว่ามันกำลังมีแผนการอะไรบางอย่างด้วยนะครับ”

เร็นเอ่ยแทรก คนฟังชะงักไป

“แผน...?”

“เบ็งเคนกำลังรวบรวมดาบในซีริสตีเฆะ ของซานาดะ กัชชัน อยู่ครับ”

“อ...อะไรนะ!”

อาเนียร์ถึงกับเปลี่ยนสีหน้าอีกครั้ง คิ้วได้รูปนั้นขมวดเข้าหากันแน่น ซึ่งเร็นก็คาดอยู่แล้วว่าหากบอกเรื่องนี้ออกไป ท่าน ผอ. แห่งการ์เดนจะต้องออกอาการเครียดขึ้นมาอย่างแน่นอน

“ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า ของเธอเองก็...”

ท่าน ผอ. ส่งคำถามไปถึงลูกชาย ซึ่งเร็นก็นิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนใจและพยักหน้ารับ

เท่านั้นเองเธอจึงยกมือขึ้นกุมขมับอย่างอ่อนใจ เป็นท่าทางที่คนอื่นเห็นแล้วไม่เข้าใจเลยว่าสองแม่ลูกกำลังพูดคุยกันเรื่องอะไรกันแน่ และมันก็เป็นบทสนทนาที่ดูตึงเครียดจนเข้าไปแทรกไม่ได้อีกด้วย

“...ต้องรีบเตือนไปทางโอดิเมะแล้วสินะ” อาเนียร์รำพึงขึ้นเบาๆ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองลูกชายอีกครั้ง “แล้วเธอจะเอายังไงต่อ เร็น ในเมื่อเรื่องมันมาถึงขนาดนี้แล้ว ลองบอกแผนการที่เธอกับโนอาร์คิดให้ฉันฟังหน่อยได้มั๊ย เพราะถ้าจะทำอะไร เราต้องทำโดยด่วนที่สุด”

เร็นยิ้มรับก่อนจะขยับตัวขึ้นมานั่งให้ถนัดขึ้น

“ผมต้องการสร้างหน่วยขึ้นมาครับ”

“หน่วย?”

คำกล่าวนั้นทำให้ทุกคนประสานเสียงขึ้นมาทันที

“ใช่แล้ว เป็นหน่วยที่มีไว้เพื่อรับมือพวกมันโดยเฉพาะ ตอนนี้นักกำลัง

ผู้พิทักษ์ของเราตามจุดต่างๆ เองก็ถือว่าเข้มแข็งมากพอแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ควรเคลื่อนกำลังพลเหล่านั้นสู่มิสซิสซูเปีย และทำให้สมดุลงันเสียไป ผมจึงคิดจะสร้างทีมขึ้นมาเพื่อเคลื่อนไหวอย่างอิสระ และใช้เพื่อต่อกรกับพวกมันครับ...ซึ่งผมมั่นใจว่า ลูกเองก็คงจะรวบรวมพรรคพวกเพื่อเตรียมทำสงครามแล้วแน่ๆ”

“อย่างนี้นี่เอง...” อาเนียร์ยกมือขึ้นกุมริมฝีปากคล้ายครุ่นคิด “เพื่อให้ผู้พิทักษ์คนอื่นๆ ประจำอยู่ในตำแหน่งของตนเองได้ เธอก็เลยคิดจะรวบรวมทีมที่สามารถเคลื่อนไหวไปทั่วโลกได้อย่างอิสระเพื่อคอยรับมือพวกมันสินะ”

“ครับ...ถ้าทั้งผมแค้นคนเดียวก็คงจะไม่ไหวหรอก เพราะมันถึงต้องการคนที่ไว้ใจได้มาช่วยงานด้วยนะครับ”

ลินคอล์นถามเจ้าพวก ‘คนที่ไว้ใจได้’ ทั้งหลายซึ่งนั่งอยู่ในห้องก็หันมามองหน้ากันด้วยรอยยิ้มทันที ทว่าท่าน ผอ. กลับมีสีหน้าหนักใจอยู่ไม่น้อย

“แต่ว่า...”

“ครับ ด้วยระดับซิลเวอร์ของผมในตอนนี้นะ ไม่มีทางยื่นคำร้องขอสร้างหน่วยได้ใช้มั้ยครับ”

“ก็นะ...ถ้าจะสร้างหน่วยต้องมีระดับ ไดมอนด์ (Diamond) ขึ้นไปมันเป็นกฎนะ”

ค้ำกล่าวจากท่าน ผอ. นั้นส่งผลให้เร็นเผยรอยยิ้มขึ้นมาทันที

“นั่นแหละครับผมถึงต้องการให้เจ้ช่วยอีกเรื่องหนึ่ง”

“ช่วย? เรื่องอะไรล่ะ” อาเนียร์เลิกคิ้วขึ้น

“ผมขอยื่นคำร้องกับท่าน ผอ. ด้วยตนเอง เร็น ออร์แกน จะขอเข้าร่วมการทดสอบเพื่อเลื่อนยศขึ้นไปเป็นระดับ อัลติมา (Ultima) ครับ”

ทุกสรรพเสียงในห้องนั้นเงียบไปครู่หนึ่ง โลที่ที่นั่งอนนิ่งๆ อยู่ตรงมุมห้องชะเง้อคอขึ้นมองด้วยความแปลกใจที่จู่ๆ เสียงพูดคุยก็น่าตกใจไป

“ฮา!”

ทุกคนตะโกนออกมาอย่างตกตะลึง โลที่จึงถอนใจเบาๆ และกลับลงไปนอนต่ออีกครึ่ง พริบตาหนึ่งเร็นก็เผยรอยยิ้มกริ่มกริ่มขึ้นมาทันที

“ดีเยี่ยม นายลำดับยศผิดไปรีเปล่ายะ อีตาออร์แกน” ครอฟาแหวโล่
 “ต่อจากซิลเวอร์ก็เป็นโกลด์ แล้วก็โดมอนด์ ส่วนยศระดับอัลติมาณะไม่มีทาง
 เลยะ นายเคยอ่านกฎบ้างรีเปล่าว่ายศนั้นมันมีความหมายว่ายังไงบ้าง อี
 ตาบ้า!”

“มันก็ต้องแหงอยู่แล้วสิ” เร็นหันมายิ้มให้เพื่อนสาว “ยศอัลติมาคือ
 ยศระดับสูงสุด ที่ตอนนี้มีผู้พิทักษ์แค่ห้าคนเท่านั้นที่ติดยศนี้อยู่”

“แล้วก็มีเฉพาะ เส้าหลักทั้งห้า เท่านั้นที่จะขึ้นรับยศอัลติมาได้นะยะ!”

“ไม่ใช่แบบนี้หรือแม่หญิงครอฟา”

และในจังหวะที่ครอฟาตั้งท่าจะสวดใส่งั้นเอง เสียงของโนอาร์ก็ดังขึ้น
 มาอย่างจริงจัง ทุกคนเหลียวไปมองเจ้าสร้อยไม้กางเขนตรงหน้าอกของเร็น
 เป็นตาเดียว

“ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเป็นเส้าหลักทั้งห้าเท่านั้นจึงจะขึ้นรับยศ
 อัลติมาได้หรอก ขอแค่มีความเหมาะสมเพียงพอ ไม่ว่าจะใครที่มีสิทธิ์ขอเข้ารับ
 การทดสอบเพื่อเลื่อนขั้นรับยศนี้ได้ ซึ่งแน่นอนว่าหากมีคนบ้าเลือดพอที่จะ
 ก้าวขึ้นไปยืนเทียบชั้นกับเส้าหลักทั้งห้า ที่เป็นผู้พิทักษ์ที่แข็งแกร่งที่สุดในโลก
 ละก็นะ”

ว่าแล้วเจ้าโนอาร์ก็หัวเราะออกมาดั่งลั่นทำให้พวกเด็กๆ อึ้งไปตามๆ
 กัน...ลองผู้สร้างสถาบันเอ่ยปากขึ้นมาแบบนี้แล้ว จะมีใครกล้าไปเถียงเรื่อง
 กฎระเบียบได้กันเล่า

“เอาจริงหรือโนอาร์” อาเนียร์ถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“ทำไม่อะ” โนอาร์ย้อนเสียงสูง “ซำว่าก็เข้าทำดีออก อีทุกอย่างระยะ
 หลังๆ มาเนื่องศรัทธาของพวกเราก็ตาบะหงาชอบกล มีเทศกาลอะไรสนุกๆ ให้
 ประชาชนได้คลายเครียดบ้างก็คงดี และการทำให้เจ้าหนูขึ้นไปยืนอยู่ใน
 ระดับเดียวกับเส้าหลักทั้งห้าก็คงจะแสดงจุดยืนของเราได้มากทีเดียวละ แบบนี้
 มันยังป็นนัดเดียวได้นักเป็นฝูงเลยนะ”

โนอาร์ยังคงหัวเราะด้วยน้ำเสียงเจ้าเล่ห์ ซึ่งอาเนียร์ไม่ได้รู้สึกสนุกไปกับ
 ความคิดนั้นเลยแม้แต่น้อย สิ่งที่เธอเห็นคือความวุ่นวายที่จะตามมามากกว่า

“...ฉันว่าเจ็ดผู้เฒ่าต้องคัดค้านเรื่องนี้แน่ๆ เดิมทีแค่เรื่องที่ผมปล่อยให้ เร็นออกไปผจญภัยกับนายนอกสถาบันก็โดนแจ้งจนหูชาจะแฉแล้ว นี่พอกลับ มาก็คิดจะขอสอบเลื่อนยศเลยงั้นเหวอ...ตายๆ ฉันตายแน่ๆ”

ท่าน ผอ. ยกมือขึ้นกุมขมับด้วยท่าทางอ่อนใจ ซึ่งเป็นภาพที่พวกเด็กๆ ไม่ได้เห็นบ่อยนักจากสุภาพสตรีที่ดังมาอยู่เสมอเหมือนเธอ เร็นหัวเราะให้ขึ้นมา เบาๆ ก่อนจะผายมือทั้งสองข้างออก

“เอาเป็นว่าผมขอขึ้นเรื่องอย่างถูกต้องตามกฎหมายของสถาบันก็แล้วกัน นะครับ ส่วนข้อสอบที่จะให้ทำนั้นก็แล้วแต่ทางสถาบันจะกำหนดขึ้นมาเลย... อ้อ!” พอนึกอะไรขึ้นได้ก็ขยับเข้าไปกระซิบกับแม่บุญธรรม “ยังไงก็ช่วยเว้น เรื่องสอบข้อเขียนที่เอออะนะ แค่นี้เท่านั้นแหละที่ไม่รู้จะผ่านยังไงดี”

ฟังแล้วท่าน ผอ. ก็ได้แต่เบ้าปาก ก่อนจะเอนตัวลงไปบนเบาะอย่าง อ่อนแรง

“นี่จะเอาจริงๆ เหวอทั้งสองคน” อาเนียร์ถามย้ำ “ถ้าเป็นการสอบ เลื่อนยศระดับอัลติมาเนีย ยังไงซะชี้หนุ้ชี้หมาก็คงต้องมีการถ่ายทอดสดไปทั่วโลก แน่ๆ แถมพวกท่านผู้เฒ่าเองก็คงไม่ยอมปล่อยให้เด็กอายุสิบแปดอย่างเธอ สอบผ่านไปได้ง่ายๆ หรอก ถึงอย่างนั้นแล้วก็ยังคงจะขอขึ้นเรื่องอีกเหวอ”

เร็นหัวเราะให้ขึ้นมาเบาๆ เช่นเดียวกับโนอาร์

“มันก็แหงอยู่แล้วสิ!”

สองคู่หูประสานเสียงกันโดยไม่ปกปิดท่าทางนึกสนุกเอาไว้เลยแม้แต่น้อย ทำให้พวกเพื่อนๆ ต้องมองหน้ากันเองอึ้งๆ ขณะที่ท่าน ผอ. นั้นถึงกับ ยกมือกุมขมับ ในใจหนึ่งก็ดีใจอยู่หรอกที่สองคนนี้ดูจะสนิทสนมกันมากขึ้น ทว่าอีกใจหนึ่งก็อดหวั่นไม่ได้ เพราะเจ้าสองคนนี้เป็นพวกชอบทำอะไรบ้าๆ อยู่ด้วย

“ให้ตายสิ ทั้งที่มีเรื่องการสอบเข้าของเด็กใหม่มาให้ปวดหัวอยู่แท้ๆ เสีย” ท่าน ผอ. ถอนใจเชิงๆ “...ยังไงก็ขยับเรื่องนี้เข้าที่ประชุมให้ก็แล้วกันนะ ฉันจะบอกพวกท่านผู้เฒ่าว่าเป็นคำขอของโนอาร์ก็แล้วกัน ถึงฉันจะต้อง โดนด่าแน่ๆ ที่ไม่ยอมปรามพวกเธอเอาไว้ แต่ยังไงก็ช่วยเต็มที่”

ในที่สุดดวงตะวันก็ลับหายไป เหลือเพียงดวงจันทร์และหมู่ดาวจำนวนมากที่ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าปลายเดือนตุลาคม ที่กำลังย่างเข้าฤดูหนาวของแอนทาเรส ยามนี้หมู่บ้านผู้พิทักษ์เองก็เริ่มมีแสงสว่างลอดออกมาตามบ้านพักบ้างแล้ว เมื่อช่วงปิดเทอมสั้นๆ กำลังจะสิ้นสุดลง

รถลีมูซีนคันหนึ่งค่อยๆ แล่นมาตามถนนสองเลนในหมู่บ้านผู้พิทักษ์ ก่อนจะจอดสนิทหน้าบ้านหลังหนึ่งที่มีป้ายติดไว้ตรงเสาประตูด้านหน้าว่า ‘ทีมโรซารี’ ไม่นานนักประตูหลังของรถลีมูซีนสีดำคันนั้นก็เปิดออก หญิงสาวคนหนึ่งโยนตัวลงมาเป็นบิตซ์ที่เกียจสุดตัว

เธอมีเรือนผมสีฟุ้งกับลอนดัดที่ปลิวไสวไปกับสายลม ดวงหน้าสวยน่ารัก นั่นเป็นรอยยิ้มที่เก็บความดีใจไว้ไม่มิด หลังจากได้ลงมายืนหน้าบ้านตัวเองเสียที่

“ฉันจะติดต่อมาอีกถ้ามีงานนะคะคุณหนู”

เสียงหวานๆ ดังมาจากด้านในของรถลีมูซีน ก่อนโบหน้าของหญิงสาวอีกคนหนึ่งจะชะงักออกมาทางหน้าต่าง เธอรวบรวมเป็นมวยตึงและแต่งตัวด้วยชุดสูทดูเนียบทุกกระเบียดนิ้ว ดวงตาคมกริบหลังแว่นกรอบสีเงินจ้องมองไปยังร่างอรชรที่ตอนนั้นกำลังยืนบิตซ์เกียจจุ่มริมถนน

“ยังไรรอบหน้าก็ขอเป็นงานในแอนทาเรสก็แล้วกันนะไอน่า ช่วงสองสามเดือนมานี้ต้องเดินทางไปที่ไกลๆ ตลอดเลย อีกอย่างนี่ก็จะเปิดเทอมแล้ว คงมีอะไรวุ่นๆ ให้ทำเยอะแยะเลยละ”

“ทราบแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นช่วงนี้ก็คงจะพักงานก่อนสินะคะ”

สภาพสตรีสาวสวยที่ชื่อว่า ไอน่า ยิ้มรับด้วยท่าทางอ่อนหวาน ส่วนเจ้าของร่างอรชรที่ยืนอยู่นอกรถก็ถอนใจออกมายาวๆ

“แล้วนี่จะไม่แวะเข้าไปหาอาจารย์โซเซาหน่อยเหรอ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ไอน่าส่ายหน้านิดๆ “เพราะว่าพวงนี้ฉันกับเขาก็มีนัดกินข้าวกันในเมืองอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นวันนี้ขอไปนอนพักผ่อนที่โรงแรมก่อนดีกว่า”

“ແມ່ງ ມີແອບນັດໄປເດດກັນດ້ວຍນະຈີະ ເມື່ອໄລຈະມີໜ້າດີນະຄູ່ນີ້”

สบโอกาสที่จะได้หยอกลูกน้องคนสนิทแล้วไม่มีพลาด เธอยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ โอน่า ก่อนจะส่งรอยยิ้มไปให้จนคนแก่กว่าต้องเผยรอยยิ้มเอ็นดู

“เป็นอย่างที่คุณหนูคิดที่ไหนล่ะคะ ก็แค่คุยกันเรื่องทั่วไปต่างหากล่ะ” ว่าแล้วก็ถอนใจออกมาเบาๆ “อีกอย่าง ฉันมีหน้าที่ต้องมาคอยดูแลใครบางคนที แม้แต่จะตื่นนอนด้วยตัวเองยังทำไม่ได้แบบนี้ จะมีเวลาไปคบกับผู้ชายได้ยังไงคะ”

“เกินไปแล้วอะ” คนเด็กกว่าแหงนใส่

“ถ้ายังงี้ก็รีบเข้าไปพักผ่อนเถอะคะคุณหนู ช่างนอกอากาศมันเย็นเดี๋ยวจะไม่สบายเสียเปล่าๆ แล้วก็ฝากทักทายพวกเพื่อนๆ ของคุณด้วยนะคะ”

“ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว ไม่เข้าไปข้างในหน่อยหรือโอน่า”

โอน่าส่ายหน้าปฏิเสธด้วยรอยยิ้ม

“ไม่ดีกว่าคะ ฉันได้ข่าวมาว่าเพื่อนๆ ของคุณเองก็เพิ่งกลับมาจากภารกิจที่อเมริกา ฉันจะไปทักทายพวกเขาเสียเปล่าๆ พวกเขาเองก็คงจะเหนื่อยปล่อยให้พักผ่อนกันสบายๆ ดีกว่าคะ”

“...นั่นหรือ ถ้าฉันก็ตามใจนะ”

หญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีชมพูอ่อนส่งยิ้มให้

“ถ้าอย่างนั้นขอให้เธอมีแต่เรื่องสนุกๆ นะคะคุณหนู รักษาตัวด้วย”

“จ้า”

สิ้นคำบอกลา กระแจกของรถลีมูซีนก็เลื่อนปิด รถสุดหรูสีดำค่อยๆ เคลื่อนตัวและเลี้ยวหายไปจากสายตาของหญิงสาวในที่สุด เธอถอนใจออกมาเป็นควีน ดวงตาสีฟ้าครามดูจะเลจิสเตอร์มองไปที่บ้านที่มโหฬาร เมื่อเห็นว่ามีแสงไฟลอดออกมาจากบานกระแจก ก็รู้ได้ทันทีว่าคนที่อยู่ในบ้านนั้นยังไม่ได้เข้านอนกัน ทั้งที่ตอนนี้นั้นก็ปาเข้าไปสี่ทุ่มกว่าๆ แล้ว

“...สงสัยจะอยู่รอฉันแหงๆ เลย ถ้าเหนื่อยก็น่าจะเข้านอนไปเลยก็ได้แท้ๆ”

เธอบนขึ้นมอลอยๆ คล้ายจะตำหนิ แต่ก็มียิ้มที่ไม่ปกปิดความดีใจเอาไว้

ไม้ชำระล้างบอบบางนั้นก็เลื่อนรั้วไม้บานเล็กๆ ตรงหน้าบ้านให้เปิด เดินผ่านสวนหย่อมที่ตกแต่งดูแลไว้อย่างดีตรงไปยังประตูหน้า เธอหยิบเอาเครื่อง PDS ส่วนตัวขึ้นมาวางทาบกับช่องรับสัญญาณจนมีเสียงดัง บีบ! แล้วกลอนประตูก็ถูกปลด

“ท่าทางทุกคนจะเหนื่อยกันมากแน่ๆ เลยบ้านเงียบเชียว สงสัยต้องเข้าไปเจียบบๆ หน่อยแะะ ต้องมีใครบางคนผลอหลังบออยู่ในห้องรับแขกซัวร์”

พูดแล้วเธอก็เอื้อมมือลงจับลูกบิดประตู ก่อนจะดึงเข้าหาตัว
ตูม!

แต่เมื่อบานประตูเปิดออกมาเท่านั้นเอง ก็เหมือนกับมีคลื่นโซนิคบูมพุ่งเข้ามากระแทกหน้าของเธอจนผละไป นั่นยังเทียบไม่ได้กับเสียงเพลงที่ตั้งกระหึ่มออกมาทันที ราวกับความเงียบเมื่อคุณนี่เป็นเพียงเรื่องโกหกเท่านั้น

และยังเทียบไม่ได้กับสิ่งที่เธอเห็น จนทำเอาต้องอ้าปากค้างอยู่ตอนนี้!

“ฮ...ฮาเล็มเชก?”

หญิงสาวถึงกับอูทานออกมาอย่างตกตะลึง

ภาพอุบาทว์ที่เห็นอยู่นั้นก็คือเหล่าผู้พิทักษ์ประจำห้อง 3-A กว่าครึ่งห้องนับได้รวมยี่สิบชีวิตได้มารวมพลอยู่ในบ้านหลังนี้ และส่วนหนึ่งก็กำลังเดินกันอย่างบ้าคลั่งอยู่ในห้องรับแขกที่บอกได้เลยว่าสภาพกำลังย่ำแย่สุดๆ บ้างถอดเสื้อและวิ่งพล่านเหมือนผีบ้า บ้างกำลังเมามันกับเพลงแดนซ์โดยเต็มมีนๆ อยู่หน้าลำโพงขนาดใหญ่ (ที่โผล่มาจากไหนก็ไม่รู้) แทบจะแยกไม่ออกเลยว่าใครเป็นใคร ที่พอจะเห็นชัดสุดก็เห็นจะเป็นครูช โอเซล ที่นำทัพถอดเสื้อกระโดดอยู่บนเก้าอี้ฟาราวกับคนบ้า

“น...นี่บ้านฉันกลายเป็นผับไปแล้วหรอเนี่ย”

เธอรำพึงขึ้นมาด้วยสีหน้าที่ยังบอกไม่ได้ว่า จะเลือกทำอย่างไรดี ระหว่างตกใจกับตื่นกลัว

“ไอ้ว! กลับมาแล้วหรออลิซ!”

จนกระทั่งครูชที่กำลังเดินอยู่บนโซฟานั้นเหลือบมาเห็น เลยตะโกนเรียกเธอเสียงดัง หญิงสาวสะดุ้งโหยง ขณะที่ทุกคนมองเธอเป็นทางเดียว

“ขอเสียงให้เจ้าหญิงแห่งเสียงเพลงหน่อยครับพี่น้อง!”

“ฮู้วว!”

เมาแน่ๆ...นั่นคือสิ่งที่ อลิเชียร์ เซซิล รับรู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเพื่อนร่วมชั้นของเธอ อลิเชียร์รีบเดินเข้าไปในบ้านก่อนจะปิดประตูลงทันที รู้ว่าเมื่อครู่นี้เสียงมันไม่ดังออกไปด้านนอกก็เพราะว่ามีคนลงอาคมผนึกเสียงเอาไว้ ไม่อย่างนั้นหากเสียงโวยวายดังขนาดนี้ลอยไปถึงบ้านข้างๆ แล้วล่ะก็ สภานักเรียนคงจะมาที่นี่ภายในสามนาทีแน่ๆ

“อลิซคะ ทางนี้!”

จนกระทั่งมีเสียงที่คุ้นเคยดังแว่วๆ มาจากมุมห้อง สาวน้อยเจ้าของเรือนผมสีชมพูหันไปมอง แลเห็นว่ามีหญิงสาวอีกคนหนึ่ง ซึ่งก็คือ ซายะลินส์ นั่งอยู่บนเก้าอี้ โต๊ะรับแขกตัวเล็กๆ ตั้งอยู่ตรงหน้าพร้อมกับแก้วน้ำและอาหาร

“ซายะ!”

อลิเชียร์เริ่มจะยิ้มออก อย่างน้อยๆ เธอก็เห็นแล้วว่ายังมีคนสติดีหลงเหลืออยู่ในบ้านบ้าง เธอรีบปรี่เข้าไปหาเพื่อนสาวคนสนิททันที

“กลับมาแล้วจ้ะ!”

เธอรีบตรงไปกอดซายะพร้อมกับหัวเราะคิกคัก เช่นเดียวกับคุณหนูจากลินส์ที่ยิ้มขำก่อนจะประคองเพื่อนให้เงยหน้าขึ้นมามองชัดๆ

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านจ้ะ ไปทำงานมาเป็นยังไงบ้าง แล้วไหนบอกว่า จะกลับมาพุงนี้ไง”

“เหนื่อยมากเลย” อลิเชียร์ส่งเสียงอ่อน “พอดีว่างานเสร็จเร็วกว่ากำหนดนะ ฉันก็เลยดึงกลับมาที่บ้านก่อนเลย ขึ้นอยู่ที่นั่นนานๆ เดียวก็ได้งานออกจนกลับมาไม่ทันช่วงสอบของพวกเด็กใหม่พอดี”

“งั้นหรอ...”

พูดแล้วซายะก็ถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะมองไปรอบๆ แล้วหันมายิ้มให้เพื่อนด้วยสีหน้าอ่อนอกอ่อนใจอยู่ไม่น้อย

“ขอโทษด้วยนะ เธอกลับมาเหนื่อยๆ แหม่ๆ ยังต้องมาเจอบ้านอยู่ใน

สภาพนี้อีก”

“นั่นสิ...แล้วทำไมจู่ๆ บ้านของเราถึงได้เป็นแบบนี้ล่ะ อยู่ดีๆ พวกนี้ เขานึกครึ้มอะไรถึงลุกขึ้นมาเดินฮาเล็มเชกในบ้านล่ะเนี่ย”

อลิเชียร์เหลือบกลับไปมองพวกเพื่อนๆ ที่ตอนนี้ก็ยังคงเดินสั่นเป็นผีบ้า อยู่ในห้องนั่งเล่น

“คือ...เรื่องมันยาวนะค่ะ” ซายะยกมือขึ้นเกาต้นคอแกรกๆ

“อ้อ! สภาพบ้านกลายเป็นแบบนี้ ถ้าใครพามาเห็นได้มีวันแตกแน่ๆ เลย” อลิเชียร์บ่นปาก

“ถ้าหมายถึงคุณเครฟาละก็ อยู่ตรงนั้นค่ะ”

ซายะก็ออกไปอีกด้านหนึ่งให้อลิเชียร์หันไปมองตาม สาวน้อยผมชมพู ถึงกับอ้าปากค้าง เพราะคนในกลุ่มที่เดินอยู่หน้าลำโพงยักษ์นั้นหาใช่ใครอื่น แต่เป็นคุณหนูเครฟา เดลคอเรส ที่ตอนนี้ถือแก้ว (คาดว่าน่าจะเป็นต้นเหตุที่ทำให้เธอกลายเป็นแบบนี้) เอาไว้ แล้วโยกหัวเดินแบบเบาๆ อยู่หน้าลำโพง ด้วยท่าทางมาได้ที่เสียวละ

“พ...เพื่อนฉันกลายเป็นสก็อปปี้ไปแล้วอะ ถ...ถ้าแอบถ่ายรูปไว้ให้ดู ตอนสร้างจะโดนโกรธมัยเนี่ย”

อลิเชียร์นึกอยากรจะหัวเราะ แต่กลับขำไม่ออกเลยสักนิด

“ส่วนคุณเนลก็อยู่ตรงนั้นค่ะ”

แล้วซายะก็ชี้ไปอีกทางหนึ่งให้อลิเชียร์มองตาม รอบนี้เป็นนูทตี้เจที โผล่มาได้ยังไงก็ไม่รู้ ซึ่งผู้ทำหน้าที่เป็นดีเจก็หาใช่ใครอื่นนอกเสียจากเนล อลาสเตอร์ ที่กำลังใส่แฮดโฟนพลางเล่นเพลงอย่างมาแมน (แน่นอนว่าด้วยสีหน้าเรียบเฉยในแบบของเธอนั่นแหละ)

“นูทตี้เจ!” อลิเชียร์ร้องเสียงสูง “นี่มันเกิดอะไรขึ้นเนี่ยซายะ ทำไมทุกคนถึงได้...”

“ท่านนายพล จังหวะมันเข้าไปแล้วเร่งเครื่องที!”

ยังไม่ทันที่อลิเชียร์จะได้ถามออกไป ครูซซึ่งกำลังหูดโลกได้ที่ก็ตะโกนขึ้นมา เนลพยักหน้ารับ ไม่นานเสียงเพลงก็เปลี่ยนจังหวะไปท่ามกลางเสียง

ให้ห้องของเหล่าผู้พิทักษ์ปีสามห้อง A ทั้งยี่สิบกว่าชีวิตในบ้าน

ครืดดด!

“ว้าย!”

อลิเชียร้องเสียงหลงเมื่อมีไอบ้าบางคนใช้เวทมนตร์ลากเอาเฟอร์นิเจอร์ในบ้านทั้งหมดไปกองหลบมุมไว้ตามจุดต่างๆ เพื่อสร้างพื้นที่ว่างกลางบ้าน

“เฮ้อ! ได้เวลาลากเก้าอี้แล้วนี่เอง!”

ครูซตะโกนอีกครั้งก่อนจะเดินนำแถวไปยืนอยู่กลางบ้าน เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ที่ตั้งแถวเรียงหน้ากัน

“Everyday I'm shufflin!”

ลึนเสียงตะโกน ผู้พิทักษ์ทุกชีวิตก็บรรเลงผีเท้าเต้นกันอย่างเมามัน แล้วยังสับเท้าเต้นได้อย่างพร้อมเพียงราวกับผ่านการฝึกฝนมาอย่างโชกโชก เป็นภาพที่เห็นแล้วอลิเชียร์ถึงกับพูดอะไรไม่ออก ส่วนชายะนั่นยกมือกุมขมับ

“ซ...ซัฟเฟิล?” อลิเชียร์เบ้าปาก

“เป็นแบบนี้มาพักใหญ่ๆ แล้วละ ฉันว่าสาเหตุน่าจะมาจากเจ้านี่นั่นแหละคะ”

ชายะพูดแบบอ่อนใจ ก่อนจะหยิบขวดแก้วที่หลงเหลือน้ำสีเขียวอยู่ตรงกันขวดนิดๆ ขึ้นมา อลิเชียร์หรีตามอง

“อะไรอะ” เธอถาม

“เห็นเขาบอกว่ามันชื่อ...แอ็บซิงธ์ หรืออะไรสักอย่างเนี่ยแหละ อีกชื่อหนึ่งรู้สึกเขาจะเรียกว่า เหล้าถอดวิญญาณ นะคะ”

“...ถอดวิญญาณ?”

อลิเชียร์เลิกคิ้วขึ้น ก่อนจะหันไปมองพวกเพื่อนๆ อีกครั้ง ซึ่งคำพูดของชายะมันก็มีสิทธิ์เป็นไปได้ เพราะอะไรก็ตามที่ทำให้คนอย่าง ครีฟา เดลลอรอส กลายเป็นสก็อตต์ยืนอยู่ข้างลำโพงได้ มันก็คงจะเป็นเหล่าที่สามารถถอดวิญญาณได้จริงๆ นั่นแหละ

“ตื่นขึ้นมาพรุ่งนี้ ครีฟาจะต้องรู้สึกเสียใจไปชั่วชีวิตแน่”

พูดแล้วเธอก็ได้แต่ยิ้มเฉยๆ ขณะที่ชายะนั่นส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

และรู้สึกคิดถูกสุดๆ ที่ไม่ยอมปล่อยให้เมรัยสี่เขียวที่ภายนอกดูสวยงามราวกับมรกตนั้นไหลผ่านริมฝีปากลงไป ไม่อย่างนั้นเธอเองก็อาจจะโดนเหล่าปีศาจนี้จัดการถอดวิญญาณไปด้วยเป็นแน่

“ถ้าเกิดว่าภาพของผู้พิทักษ์พวกนี้หลุดออกไปสู่สาธารณะชนนะ ฉันว่าคงไม่มีใครจ้างพวกเราไปทำงานให้พักใหญ่แน่ๆ” อลิเซียร์หัวเราะเบาๆ “แล้วตกลงว่าฉันมีเรื่องอะไรดีๆ จั๊นหรือ ทำไมจู่ๆ ทุกคนถึงมารวมตัวที่บ้านเราล่ะ มีเรื่องอะไรให้ฉลองหรือไง”

“ก็...คะ” ซายะพยักหน้ารับ “มีอะไรหลายๆ อย่างนะนะ ถ้าจะให้เล่าเรื่องมันก็ยาวอยู่หรือคะ”

“หรือ...”

อลิเซียร์ยิ้มร่าและคาดว่าคงจะมีใครได้เลื่อนยศอีกแน่ๆ ถึงได้จัดงานเลี้ยงกันอีกที่ขนาดนี้

เพราะแต่ไหนแต่ไรบ้านหลังนี้ก็มักเป็นจุดศูนย์กลางของเหล่าพลพรรคห้อง A อยู่แล้ว งานเลี้ยงครั้งหลังสุดที่ฉลองให้ซายะและครูซที่เลื่อนยศเป็นระดับโกลด์ก็เชื่อว่าหลุดโลกน้อยกว่าครั้งนี้สักเท่าไร

“นี่เรื่องนั้นไว้ทีหลังเถอะนะ ว่าแต่มีอะไรกินมั่งรีเบล่า อยู่บนเครื่องก็หลับสนิทเลย ผลออีกที่ก็มาถึงสนามบินในแอนทาเรสแล้ว ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย หิวมาก”

“ถ้าจั้นก็ลองทานอันนี้ดูสิคะ อร่อยมากเลยนะ”

ซายะยื่นจานอาหารที่ตั้งไว้บนโต๊ะให้ บนนั้นมีอาหารหน้าตาแปลกๆ ชนิดหนึ่งวางอยู่ มันเหมือนกับแผ่นแป้งสีขาวๆ ที่ม้วนเป็นแท่งกลมๆ สอดไส้ผักกับเนื้อไว้ด้านใน

“อะไรก็ไม่รู้ละ แต่ฉลองสักคำก็แล้วกัน”

อลิเซียร์เองก็เป็นหนึ่งในพลพรรคห้อง A ที่ขึ้นชื่อเรื่องการปรับตัวให้เข้ากับความอลวนได้อย่างรวดเร็ว เธอจึงแทบไม่สนใจพวกผีบ้าทั้งหลายที่กำลังลากเท้าเดินอยู่บนฟลอร์ และหยิบอาหารแปลกตานั้นเข้าปากทันที

วินาทีแรกที่อาหารเข้าปากไป ดวงตาสีฟ้าครามก็เบิกกว้าง ปาก

พยายามเคี้ยวอย่างรวดเร็วเพราะรสอร่อยกำลังบุกเข้าโจมตี จนเธอต้องผลอ
ยกมือจับแก้มข้างหนึ่ง

“อ...อร่อยมากเลย!” อลิเชียร้องเสียงใส “ไฉนมันอะไรหรือชายะ
อร่อยมากเลยอะ ซอสข้างในก็เปรี้ยวดี...เนื้อข้างในนี่โกะหรือ นุ่มมากเลย
อร่อย! ไปซื้อมาจากไหนเนี่ย ในแอนทาเรสมี่ของแบบนี้ขายด้วยหรือ”

“ไม่ได้ซื้อมาหรอกค่ะ ทำกันเองเนี่ยแหละ”

ชายะตอบกลับหัวเราะจนอลิเชียร์ที่เพิ่งกัดอาหารไปอีกคำต้องหรีดตาลง

“มีพวกเราคนไหนทำอาหารได้อร่อยขนาดนี้เลยหรือ หรือว่าชายะ
เป็นคนทำ”

“ไม่ใช่ฉันหรอกค่ะ”

“จึ้นใครอะ...”

“ฉันเองแหละ”

ในขณะที่อลิเชียร์กำลังเคี้ยวอาหารอย่างเพลิดเพลินนั่นเอง ก็มีเสียง
หัวเราะ ของชายหนุ่มอีกคนหนึ่งดังขึ้นมา สาวน้อยชะงักและหันกลับไปมอง
...เท่านั้นเองดวงตาสีฟ้าก็เบิกกว้าง ริมฝีปากเผยออก มือเกร็งอยู่ในท่าที่
กำลังยกอาหารจ่ออยู่ตรงปาก

ภาพที่เธอไม่คาดคิด...และไม่เคยหวังด้วยซ้ำว่าจะกลับมาปรากฏอยู่
ตรงหน้าทำให้อลิเชียร์แทบช็อก ร่างของบุรุษที่ยืนอยู่ตรงหน้านั้น คือ ชายหนุ่ม
ผมสีดำยาวที่รวบผมเป็นหางม้าหลวมๆ เขาสวมผ้ากันเปื้อนสีขาวยับเยิน
กลิ่น ถือจานอาหารที่ทำเพิ่มไว้ พร้อมกับฉีกยิ้มให้

“โดเนอร์ เคบับ เป็นอาหารของ ประเทศตุรกีเรอเกียร์ ใช้แป้งห่อผักและ
เนื้อที่คลุกด้วยซอสสูตรพิเศษโดยเฉพาะ อร่อยใช้มั้ละ”

คำอธิบายและคำถามจากชายหนุ่มคนนั้นทำให้อลิเชียร์นิ่งงันไป
ราวกับถูกกดหยุดด้วยรีโมต เธอค่อยๆ กลืนอาหารอย่างยากลำบาก ความ
อร่อยเมื่อครู่ตอนนี้แทบไม่ต่างอะไรจากอากาศที่ไร้รสชาติ ขณะที่ฝ่ายชายยัง
คงส่งยิ้มให้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด เขาค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะวาง
อาหารลงบนโต๊ะ และหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเธอ

“ไง ไม่ได้เจอกันนานเลยนะยายตัวแสบ ท่าทางสบายดีนี่”

คำถามจากชายหนุ่มดังขึ้น แต่ทุกเสียงมันอื้ออึงไปหมดสำหรับเธอ แม้จะสูงขึ้น กำยำขึ้น หรือผมยาวขึ้น แต่รอยยิ้มอ่อนโยนนั่นก็ยังคงเดิม ดวงตาสีเขียวเพริดอตที่สองประกายเอ็นดูให้เธอเสมอนั่นก็เช่นเดียวกัน ชายคนนี่คือ เร็น ออร์แกน ไม่ผิดแน่

“เฮ้ย! ท่านนายพล พระเอกนางเอกเขาเจอหน้ากันแล้ว ขอเพลงซึ่งๆ หน่อย!”

จนกระทั่งเจ้าครุฑที่เมื่อครู่ยังเดินอยู่กลางฟลอร์เหลือบมาเห็นเพื่อนทั้งสองคนยืนจ้องหน้ากัน เท่านั้นเองเขาก็ตะโกนออกมาเสียงดัง ส่งสัญญาณให้เนลพักหน้ารับ ก่อนจะเปลี่ยนเพลงเป็นจังหวะช้าๆ ซึ่งเบรกอารมณ์เหล่าผู้พิทักษ์ทุกคนในห้องให้ชะงักไปตามๆ กัน

ทุกสายตาดำหันไปทางคนทั้งสอง

อลิเซียยังคงพูดอะไรไม่ออก ขณะที่เร็นนั้นถอนใจออกมาเบาๆ แล้วผายมือทั้งสองข้างออก

“ฉันกลับมาแล้ว...”

“ขอโทษนะคะ ไม่ทราบว่าคุณเป็นใครเธอคะ”

ทว่ายังไม่ทันที่เร็นจะได้พูดจบ อลิเซียก็แทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงตายด้าน ดวงตาสีฟ้าครามจ้องมองชายหนุ่มตรงหน้าราวกับจะจิกกัดอย่างรุนแรง เร็นถึงกับผงะไป ขณะที่เจ้าของร่างบอบบางสะบัดหน้าหนีไปเสียตั้งก่อนจะใช้เวทมนตร์ลากเอาเฟอร์นิเจอร์ที่ขวางประตูห้องนอนของเธอออกไปไม่มีรอยช้า ร่างออรชรแทรกตัวเข้าไปในห้องของตนเองก่อนจะปิดประตูดัง...

ปัง!

เสียงเพลงซึ่งๆ ฝึบไป ขณะที่ทุกคนมองประตูห้องของอลิเซีย ซายะถึงกับยกมือขึ้นปิดปากกลั้นหัวเราะเอาไว้แทบไม่ทัน

ส่วนนายออร์แกนนะเธอ

ยืนอ้าปากค้างอยู่ที่เดิมอย่างนั้นเอง

“หา!”

แล้วงานเลี้ยงต้อนรับเร็น ออร์แกน ก็สิ้นสุดลงตอนตีหนึ่งกว่าๆ เหล่าแขกผู้ร่วมงานทั้งหลายแยกย้ายกลับบ้านไปอย่างยากลำบากด้วยฤทธิ์เดชของเหล่าถอดวิญญาณ บัดนี้บ้านของกลุ่มออร์แกนจึงกลับมาเงียบสงบอีกครั้ง ห้องรับแขกก็อยู่ในสภาพเดิมด้วยอำนาจของเวทมนตร์

“ครูช กลับไปนอนในห้องของนายสิฟะ”

“อือ...”

ขณะที่ร่างของ ครูช โอเซล นั้นก็สิ้นสภาพอยู่บนโซฟาเช่นกัน ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นคนหนึ่งที่โดนถอดวิญญาณไปอย่างรุนแรงจนสิ้นสติ เร็นจึงได้แต่เขย่าวางของเพื่อนรักเบาๆ สองสามครั้ง ซึ่งก็ดูจะไร้ผล

“เฮ้ยเดี๋ยวก็เป็นหวัดหอรอก ไปนอนในห้องตัวเองสิโว้ย”

“อือ ขออีกแป๊บหนึ่งนะคะ ที่รัก...”

เจ้าคนเมานั้นเอื้อมมือดึงแขนของเขาไปกอดหน้าตาเฉย เร็นถอนใจเฮ็งๆ

“ไอ้บ้าเอ๊ย จันเซที่รักของแกที่ไหนเล่า” ว่าแล้วก็สะบัดมือออก “ให้ตายสิ บอกแล้วว่าแอ็บซิงธ์มันแรงก็ไม่เชื่อ เล่นกระดกเอาๆ ถ้าฟุ้งนี้ตื่นขึ้นมาได้ก็ปาฏิหาริย์แล้ว”

ว่าแล้วก็ทำซะเวออย่างอ่อนใจ ก่อนจะมองอีกหนึ่ง ‘ศพ’ ที่หมดสภาพแทบไม่ต่างกันเลย

“นี่คุณหนูตื่นได้แล้ว ไปนอนในห้องตัวเองสิ”

เครพา เดลคอเรส ก็เป็นอีกคนที่โดนแอ็บซิงธ์เล่นงานทำให้จมนอนหมดสติอยู่บนโซฟา ร่างบางนั้นขดตัวอยู่เพราะอากาศที่ค่อนข้างหนาว เห็นแล้วเร็นก็รู้ทันที่ว่า ปุ่กให้ตายยังไงสองคนนี้ก็ไม่มีทางตื่นขึ้นมาได้หรอก

“นี่ยังตื่นว่าเนลกับคุณซาเยะไม่ได้ดีมีเข้าไปแม่แต่หยดเดียว ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่อยากจะนึกสภาพ”

พูดแบบเฮ็งๆ แล้วเร็นจึงตัดสินใจเดินไปเร่งฮีตเตอร์ในห้องให้แรงขึ้นก่อนจะไปหาผ้าห่มหนาๆ มาคลุมร่างของเพื่อนทั้งสองเอาไว้ สุดท้ายเขาก็เดินไปปิดไฟในห้องรับแขกจนเหลือเพียงไฟสีส้มอ่อนๆ ของโคมตรงมุมห้อง

พอส่องแสงสลัวๆ เอาไว้เท่านั้น

“ให้ตายสิ กลับมาไม่ทันไรฉันก็ต้องมาดูแลพวกแกอีกแล้วเหรอนี๋ย”

เร็นสายหน้าอ่อนใจ แต่ก็มึนรอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏขึ้นด้วยเช่นกัน เขาค่อยๆ เดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าประตูบานเลื่อนกระจกตรงห้องรับแขก ที่มองลอดออกไปเห็นสวนหย่อมข้างบ้านได้

สำหรับเร็นแล้ว ในบ้านหลังนี้ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ทุกๆ อย่างยังคงตั้งอยู่ในที่ของมัน ความอบอุ่นที่ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย กลิ่นที่คุ้นเคย เสียงหัวเราะของพวกเพื่อนๆ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้เขารู้สึกว่า...

เขาอยู่ในบ้านของตัวเองแล้วจริงๆ สิเนะ

“เด็กขนาดนี้แล้ว ยังไม่นอนอีกเหรอกะ”

กระทั่งมีเสียงหวานๆ ของคนคุ้นเคยดังขึ้นมาจากด้านหลัง เร็นชะงักไป ไม่ต้องหันไปมองเขาก็รู้ได้ว่าคนที่เอ่ยทักขึ้นมานั้นก็คือ ซายะ ลินส์ นั่นเอง

“ผมยังไม่ค่อยคุ้นเวลาที่นี้ล่ะครับ” เร็นตอบยิ้มๆ ก่อนจะหันไปมองครูซ “อีกอย่างต้องมาดูแลสองคนนั้นด้วย เล่นเมฆะหมดสภาพนักศึกษขนาดนั้นล่ะ”

ตอนนั้นซายะอยู่ในชุดยูนิฟอร์มสีขาวอ่อนซึ่งเป็นชุดนอนของเธอ ดวงตาของทั้งสองสบกันอยู่ครู่หนึ่ง จนซายะหัวเราะออกมาเบาๆ

“ถ้าเกิดว่ายังไม่่วงละก็ มาทางนี้สิคะเดี๋ยวฉันจะจัดการให้”

“จัดการ?”

“ผมของคุณไงคะ มันยาวขนาดนั้นไม่รำคาญบ้างเหรอก”

“อ้อ...”

ว่าแล้วหญิงสาวก็เดินไปเอากระดาษหนังสือพิมพ์มาปูตรงพื้นที่ว่างหน้าประตูระเบียงบ้าน ก่อนจะวางเก้าอี้ตัวเล็กๆ ไว้ตรงนั้น ในมือของเธอมีกกรรไกรเตรียมพร้อมเอาไว้แล้ว รวากับว่าหมายมั่นปั้นมือจะตัดผมให้เขาตั้งแต่แรก

เร็นก็ยังคงงงๆ ว่าซายะกำลังจะทำอะไรกันแน่ แต่สุดท้ายก็ยอมทิ้งตัว

ลงนั่งแต่โดยดี

“คุณตัดผมเป็นด้วยหรือครับ” เร็นถาม

“ครั้งนี้เป็นครั้งแรกค่ะ”

คำตอบนั้นเองที่ทำให้เอาร่างของนายออร์แกนแทบจะดีดขึ้นมายืนโดยอัตโนมัติ

“ฉันล้อเล่นค่ะ ต้องเคยตัดมาก่อนอยู่แล้วสิคะ”

ซายะหัวเราะขำ ก่อนจะใช้สองมือกดบ่าของชายหนุ่มเอาไว้

“ผมไว้ใจได้แน่นอนครับ”

“ค่ะ ฉันตัดให้เคย์โกะเป็นประจำเลยละค่ะ”

“เออ...เคย์โกะนี่คือใครหรือครับ”

“สุนัขที่ฉันเลี้ยงเอาไว้วันละค่ะ”

“ผมว่าพุงนี้ผมแวะไปที่ร้านตัดผมเองจะดีกว่าครับ”

“ฉันล้อเล่นค่ะ”

ซายะหัวเราะคิกคักออกมาได้น่ารักราวกับเทพธิดาตัวน้อยๆ ขณะที่เร็นนั้นชักไม่มั่นใจว่ามีมือการตัดผมของเธอจะยอดเยี่ยมเหมือนกับฝีมือดาบรีเปล่า

“ฉันกับพวกท่านพ่อกจะตัดผมให้กันเองเป็นประจำ ไม่ต้องห่วงหรอก เห็นแบบนี้แต่ฉันเองก็ตัดสวยขนาดไปเปิดร้านทำผมได้สบายๆ เลยนะค่ะ”

“ถ...ถ้าอย่างนั้นก็ฝากด้วยนะครับ ยังไงก็ช่วยละเว้นผมไว้ด้วย”

“ค่ะ”

ซายะรับคำทั้งที่ยังหัวเราะไม่เลิก เธอค่อยๆ แกะเชือกที่รัดผมของเขา ออกอย่างเบามือ ผมสีดำขลับทิ้งตัวลงไปกลางหลัง พอไม่ได้มัดแล้วจึงทำให้รู้ว่าผมของเร็นนั้นยาวมากขนาดทำทรงทวินเทลหรือโพนี่เทลได้สบายๆ เลยด้วยซ้ำ

คิดๆ แล้วเธอก็หัวเราะเบาๆ ก่อนจะเริ่มใช้มือสางผมของเขาอย่างอ่อนโยน

“เธอก็แคงอนนะค่ะ ไม่ต้องห่วงหรอก ทำมากจะตายไป คุณเองก็รู้”

“ไม่ใช่เธอคะ”

จู่ๆ ซายะก็เปรยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงหวานชวนฟัง ขณะที่เสียงกรรไกรฉับแรกดังขึ้น ปอยผมของเร็นที่ร่วงลงไปบนหนังสือพิมพ์ที่ปูเอาไว้ ดวงตาสีเขียวเพริศดอตชำเลื่องมองไปด้านหลังก่อนจะหัวเราะหือออกมาเบาๆ รับรู้ได้เป็นอย่างดีว่า ‘เธอ’ ที่ว่านั้นหมายถึงใคร

“ก็สมควรที่ยายนั่นจะโกรธผมนะครับ หายไปตั้งสองปีโดยไม่ได้อติดต่อกลับมาเลยนี่”

“ก็คุณต้องไปทำงานไม่ใช่เธอคะ” ซายะถามยิ้มๆ

“ฮะๆๆ ส่วนใหญ่ผมก็ไปเที่ยวเล่นเหมือนกับที่เจ้าโนอาร์บอกนั่นแหละครับ”

เร็นหัวเราะว่า เขา รู้สึกผ่อนคลายอย่างไม่น่าเชื่อเมื่อมีมือนุ่มๆ ของซายะสัมผัสศีรษะอยู่แบบนี้ ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึก ก่อนจะผ่นออกมาเบาๆ

“ตอนที่ออกไปผจญภัยข้างนอกนะ ผมบอกตัวเองเสมอเลยนะว่ามันสนุกดี ผมได้ใช้ชีวิต ได้ผจญภัยอย่างที่ฝันมาตลอด สมุดโน้ตของผมที่เคยว่างเปล่าก็มีเรื่องราวมากมายให้จดลงไปจนเกือบจะเต็มเล่มอยู่รอมร่อ ผมบอกตัวเองว่า ถ้าเกิดไม่ได้ผจญภัยกับโนอาร์แบบนี้ ผมจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิตแน่ๆ แต่ว่าน่าแปลกนะครับ...”

เว็นจิ้งหะไว้แล้วเขาก็มองไปรอบๆ อีกครั้ง รอยยิ้มปรากฏขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“พอได้กลับมาที่นี่ มันทำให้ผมรู้ว่าผมต้องเสียใจมากกว่าแน่ๆ ถ้ายังมัวแต่ไปผจญภัยอยู่คนเดียวแบบนั้น” เร็นหัวเราะหือ “ดูเหมือนว่าผมจะผูกพันกับมันมากกว่าที่คิดเอาไว้มาก ทั้งๆ ที่ผมอยู่ที่นั่นแค่ครึ่งปีเท่านั้น แต่ช่วงเวลาที่ไปอยู่ข้างนอกตลอดสองปีที่ผ่านมา ไม่มีวันไหนเลยที่ผมจะไม่คิดถึงบ้านหลังนี้ กับพวกคุณทุกคน”

ว่าแล้วเร็นก็ถอนใจออกมายาวๆ ก่อนจะกลอกตาขึ้นไปมองเพดาน

“ท่าทางผมจะเป็นพวกลูกแห่งจริงๆ ด้วยนะครับเนี่ย”

“ไม่หรรอกคะ” ซายะพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “ไม่เพียงแต่คุณหรรอกคะ คุณเร็น พวกเราทุกคนเองก็คิดถึงคุณเหมือนกัน ไม่มีวันไหนเหมือนกันที่พวกเราจะไม่พูดถึงคุณที่ออกไปเล่นชนข้างนอก ช่วงสองอาทิตย์แรกที่จากกัน คุณครูชองก็หงอยไปถนัดตาเลยละคะ คุณเนลเองก็เหม่อลอยหนักยิ่งกว่าเก่า แถมยังไม่แตะเกมไปเป็นเดือนๆ เลยนะคะ คุณเครฟาเองก็แอบร้องไห้บ่อยๆ ด้วย...ส่วนอลิชนะ เธอเหงาจนหลายๆ คืนต้องมานอนกับฉันที่ห้อง เพราะแบบนั้นแล้วพวกเขาถึงได้เลี้ยงฉลองกันจนหลุดโลกขนาดนี้เลยล่ะคะ”

เร็นไม่ได้โต้ตอบอะไรนอกจากหัวเราะเบาๆ พอจะนึกภาพตามได้อยู่ เช่นเดียวกัน เหล่าเพื่อนๆ ที่มักจะตัวติดอยู่กับเขาตลอดเวลา ครูชองที่พร้อมจะเฮฮาทำอะไรบ้าๆ ไปด้วยกันเสมอ เนลที่มักจะช่วยหาข้อมูลสำคัญๆ ให้ แล้วก็ชอบชวนเล่นเกม เครฟาที่ชอบแจ้ก็แจ้การใส่เขา อัลวิสหรืออลิเซียที่คอยดูแลตักเตือนไม่ให้เขาบ้าระห่ำมากเกินไป หรือบางครั้งก็กลายเป็นยายตัวแสบให้เขาต้องดูแลบ้าง

แล้วก็ซายะที่มักจะเป็นคนดูแลสภาพจิตใจของเขาแบบนี้ เธอคอยเป็นที่ปรึกษาให้เขารู้สึกสบายใจอยู่ร่ำไป

“ฉันเองก็คิดถึงคุณเหมือนกันคะ พอคุณที่เป็นจุดศูนย์กลางของพวกเราหายไป อะไรหลายๆ อย่างก็ไม่เหมือนเคย เพราะฉะนั้นฉันถึงดีใจมากที่คุณกลับมาในวันนี้ไงล่ะคะ”

สิ้นคำกล่าวนั้น รุ่งๆ ซายะก็ก้มลงมากอดเร็นเอาไว้จากทางด้านหลัง จนเขาต้องชะงักไป

ทว่ากลิ่นที่หอมหวานและความอบอุ่นอ่อนโยนนั่นกลับทำให้เร็นเผยรอยยิ้มจางๆ ขึ้นมา

“ผมเองก็ดีใจที่ได้เห็นหน้าพวกคุณเหมือนกันครับ”

ว่าแล้วเขาก็เอื้อมไปจับมือของซายะไว้เบาๆ

หากเป็นไปได้ ก็อยากจะอยู่ตรงนี้ให้นานขึ้นอีกนิด ความอบอุ่นของทั้งคู่นั้นต่างทำให้อีกฝ่ายรู้ว่าทั้งเขาและเธอนั้นมีตัวตนจริงๆ เขาเองก็รู้สึกได้แล้วว่าตนเองได้อยู่ในบ้านที่ปลอดภัยแล้ว ขณะที่เธอเองก็รู้สึกได้ว่าเขาได้

กลับมาอยู่ข้างๆ แล้วเช่นเดียวกัน

ยามนี้ทั้งสองจึงยังคงแนบชิดกันอยู่ที่เดิม ไม่ขยับไปไหน

โดยหารู้ไม่ว่า ผู้พิทักษ์สองคนที่นอนหมดสภาพอยู่ตรงโซฟาที่นั่งต่าง
ได้สติขึ้นมาแล้วทั้งคู่ เครฟากับครุชมองหน้ากันตาปริบๆ โดยที่ไม่รู้จะทำ
อย่างไรในสถานการณ์แบบนี้ดี

“ป...ปวดฉี่อะ” ครุชกระซิบ

“ฉันทัวด้วย” เครฟากะซิบตอบ “ครุช นายลุกไปก่อนสิฉันจะได้ตาม
ไป”

“จะบ้าหรือไง บรรยากาศแบบนี้จะให้ฉันลุกขึ้นไปแทรกยังไฟพะ”

สุดท้ายทั้งคู่ครฟากับครุชเลยจำใจต้องฉี่ต่อไป เนื่องด้วยเพื่อนทั้งสอง
คนนั้นยังอยู่ในบรรยากาศที่ไม่อาจแทรกเข้าไปได้เลย

เช่นเดียวกับอีกด้านหนึ่งที่มีตาคู่หนึ่งแอบมองมาจากประตูห้องนอนที่
ติดป้ายด้านบนไว้ว่า ‘อลิเซียร์ เซซิล’ ดวงตาสีฟ้าครามนั้นจ้องมองเร็นกับ
ซาเยะที่ยังคงกอดกันอยู่ตรงจุดที่แสงจันทร์ลอดผ่านมาจากประตูกระจกริม
ระเบียง

“ซาเยะซีโกงอะ...” มีเสียงบ่นลอยๆ ดังมาจากจุดชุมนุมมอมนั้น “อีตา
ผู้ชายเต่าถูยบ้า นายก็เหมือนกัน ทำไม่ถึงไม่มาง้อฉันอีกแล้ว...”